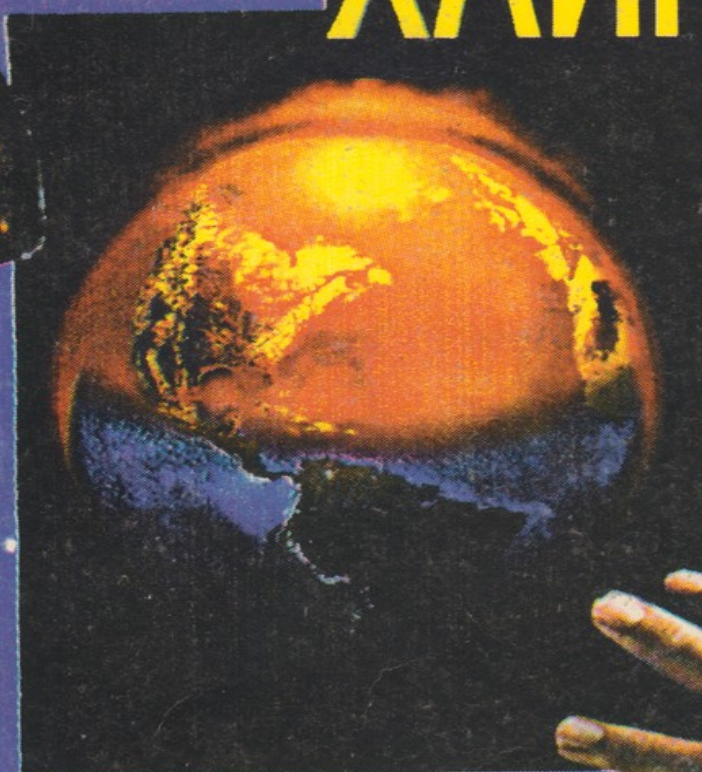




РОБЪРТ А.
ХАЙНЛАЙН



КУ
К
Л
О
В
О
Д
И
Т
Е

DESIGN

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН КУКЛОВОДИТЕ

Превод: Едмонд Нерсезов

chitanka.info

Земята е жертва на извънземно нашествие. По цялата планета кацат кораби с пришълци, които имат за цел да зомбират всички хора, прикрепяйки се към гърбовете им и поемайки пълен контрол над телата. Единствената надежда на човечеството е тайна американска агенция, която прави опит за организиране на финална съпротива.

На Лъртън Бласингъм

Всички събития в тази книга са изцяло плод на въображението на автора и нямат никаква връзка с лица и събития от реалния живот.

I

Бяха ли те наистина интелигентни? Сами по себе си, имам предвид? Не зная и не мисля, че някога ще узнаем.

Ако не са били, надявам се да не доживея до деня, в който ще си имаме работа с подобни твари, които наистина са интелигентни. Защото зная, кой ще бъде потърпевшият. Аз. Вие. Така нареченото човечество.

За мен цялата работа започна рано-рано сутринта на 12 юли — телефонът извънтя настойчиво, с вибрации, способни да свалят кожата от черепа ми. (В нашия Отдел използваме малко по-особени телефони: капсулата е хирургически имплантирана под кожата някъде зад лявото ухо — използва се костна звукопроводимост). Започнах да се опипвам, после се сетих, че бях оставил самия телефон в якето, а него — в другия край на стаята.

— Добре де — изръмжах, — чух вече. Изключи идиотския звънец!

— Тревога — чу се глас в ухото ми. — Веднага се яви в Отдела.

Обясних му какво да направи с тревогата.

— Веднага се яви при Стария — настоя гласът.

Това беше друго нещо. Отговорих: „Тръгвам!“ и скочих от леглото така рязко, че ми притъмня пред очите. Хукнах към банята, там си бих една доза „Джиро“ и пуснах виброшейка, докато стимулаторът попроясни съзнанието ми. Излязох нов човек — или добра имитация на такъв — и пътем нахлузих якето.

Влязох в Отдела през тоалетна кабина от спирка на метрото „Макартър“. Няма да намерите телефоните и адреса на Отдела в указателя. Всъщност, той не съществува. Един от другите входове е през затънтено магазинче с табела „Редки марки и монети“. И там не се опитвайте да влезете — ще ви пробутат „оригинал“ на „Черното пени“.

И въобще — не се опитвайте да ни откриете. Нали ви казах, че не съществуваме!

Има едно нещо, което никой държавен глава не знае и това е доколко добри са разузнавателните му служби. Може да го узнае едва ако те се провалят. Точно това се стреми да предотврати нашият Отдел. Ние сме раираните тиранти на чичо Сам — държим панталоните му да не паднат. В ООН никога не са чували за нас. Предполагам, че в ЦРУ също. Единственото, което наистина зная, е свързано с подготовката, която получих и задачите, които ми дава Стария. Те са доста интересни — особено ако не ти пука къде спиш, какво ядеш, колко ще живееш и подобни дреболии. Ако имах капка ум в главата, досега да съм напуснал и да съм си намерил нормална работа.

Само че тогава нямаше да работя за Стария. Това ме задържаше.

Но не защото ни глезеше. Напълно в стила му беше да заяви: „Момчета, трябва да наторим този дъб. Я скочете в дупката до него, а аз ще ви зария.“ И ние бихме скочили. Всеки от нас. А Стария би ни заровил живи, стига по негова преценка да имаше примерно 53 процента вероятност този дъб да е Дървото на свободата.

Той стана и закуцука да ме посрещне. На лицето му имаше измъчена усмивка. Големият гол череп и забележителният римски нос го правеха да изглежда като нещо средно между инквизитор и палячо.

— Здравей, Сам — каза той. — Съжалявам, че те събудих.

Съжалявал бил! Дрън-дрън!

— Без друго имах път насам — отвърнах. — Нищо, че съм в отпуск.

— Е, да те пратя тогава на почивка.

Знаех ги аз неговите почивки, затова не се хванах на въдицата.

— Значи се казвам Сам — промърморих. — А какво ли ще да е фамилното ми име?

— Кавано. А аз съм твоят чичо Чарли. Чарлз М. Кавано, пенсионер. Запознай се със сестра си Мери.

Бях забелязал, че сме трима в стаята, но Стария умееше да задържа вниманието на другите върху себе си толкова, колкото му беше изгодно. Едва сега погледнах „сестра си“. После я погледнах отново. Струваше си.

Ясно ми беше защо е решил да сме брат и сестра — това щеше да му спести някои неприятности по време на задачата. Агентът в

никакъв случай не бива да излиза извън рамките на легендата, която е приел. Значи трябваше да се отнасям с нея като със сестра — мръсен номер, няма що!

Тя беше висока и стройна, и си имаше всичко. Красиви крака. Широки — за жена — рамене. Огненочервена дълга коса и типичният за рижите леко издължен череп. Лице, по-скоро симпатично, отколкото красиво. И поглед, който ме преценяваше, сякаш бях роб за продан.

Идваше ми да разперя опашка и да започна любовния танц на пауните. Явно е било изписано по лицето ми, защото Стария каза:

— Спокойно, Сами. Двамата със сестричката, естествено се обичате — но само като братче и сестричка. Бъди добро момче.

— О, Господи — погледнах аз „сестричката“. — Така да бъде. Здравей, сестричке. Радвам се, че се запознахме.

— Здравсти, братко — протегна ми тя ръка. Стисна здраво — не по-слабо, отколкото аз нея. А гласът ѝ се оказа плътен контраалт, точно какъвто ми харесваше. По дяволите Стария!

— Трябва да добавя — продължи той, — че ти толкова обичаш своята сестра, че с готовност би дал живота си, за да я защитиш. Не ми е приятно да ти го кажа, Сами, но сестра ти е ма-а-алко по-ценна за организацията от теб, поне за момента.

— Разбрано — отвърнах. — Ще си знам мястото.

— Виж, Сами...

— Тя е любимата ми сестричка и аз я пазя от кучета и непознати. О'кей. Кога тръгваме?

— Отбий се първо в „Козметика“ да ти сложат ново лице.

— По-добре ще е цяла нова глава. Ще се видим там. Чао, сестричке.

Не ми сложиха нова глава, но вградиха целия ми телефон в основата на черепа и посадиха върху нея коса. Боядисаха ми косата в същия десен като на новопридобитата ми сестра, избелиха ми кожата и поразмърдаха тук-там костите на лицето ми. След като свършиха, от огледалото ме погледна един съвършен червенокос. Опитах се да си спомня, каква точно на цвят беше оригиналната ми коса, но това беше много отдавна. После се зачудих, дали сестричката в действителност изглежда както сега.

Сложих по себе си приготвената екипировка и дрехите, които ми бяха избрали. Някой тикна в ръката ми добре натъпкана пътна чанта.

Явно и Стария беше минал през „Козметика“ — на главата му се мъд्रेха редки розово-бели къдрици. И с неговото лице бяха направили нещо — не мога да кажа точно какво — и сега изглеждахме точно като роднини: трима истински представители на странната порода на червенокосите.

— Хайде, Сами — каза Стария. — Ще ти обясня това-онова в колата.

Излязохме от Отдела по неизвестен за мен маршрут, който ни изведе на платформата за излитане „Нортсайд“ — високо над Ню Бруклин, с хубав изглед към Манхатънския кратер. Аз карах, а Стария говореше. Щом излязохме от зоната на градското управление на движението, той ми нареди да задам курс към Де Мойн, Айова и да оставя колата на автопилот. След което се присъединих към Мери и „чичо Чарли“ на задната седалка. Той ни разясни постановката.

— С две думи — каза като заключение, — ние сме едно щастливо семейство, пътуващо с цел туризъм. И още се държим като истински любопитни туристи, ако се натъкнем на нещо необичайно.

— Но на какво ще се натъкнем? — попитах аз. — Или не е съвсем ясно?

— М-м-м... възможно е.

— О'кей. Но все пак е някакво успокоение да знаеш, за какво умираш. Нали, Мери?

„Мери“ не отговори. Имаше това толкова рядко за жените качество — да мълчи, когато няма какво да каже.

Стария ме изгледа, след което попита:

— Сам, чувал ли си за „леляците чинии“?

— Ъ?

— Хайде, хайде, нали си учил история!

— А, тези ли... Манията за летящи чинии години преди Безредиците? Мислех, че имаш пред вид нещо по-скорошно и реално. Онова са били просто масови халюцинации.

— Така ли?

— Е, не съм учил задълбочено статистическа психология на абнормалностите, но май си спомням едно уравнение. Всички в оня период са били психопати — човек с всичкия си вероятно е щял да попадне тогава в лудницата.

— Значи сега сме нормални, а?

— Е, чак пък толкова... — поразрових се в паметта си и открих нужния отговор. — Спомних си. Уравнението се казва оценителен интеграл на Дигби за данни от втори и по-висок ред, и дава 93,7 процента вероятност, че митът за летящите чинии — като се отстранят изяснените случаи — се дължи на халюцинации. Запомнил съм го, защото това е първият подобен проблем, при който случаите са били систематично подбрани и преценени. Правителствен проект, Бог знае защо.

— Дръж се здраво, Сами — любезно ми каза Стария. — Тръгнали сме да изследваме точно летяща чиния. А може и сувенирче да си вземем, нали сме туристи.

II

— Преди седемнадесет часа... — Стария погледна часовника на пръста си и продължи — и двадесет и три минути неидентифициран космически кораб се е приземил близо до Гринел, Айова. Тип на кораба — неизвестен. Форма — приблизително дискообразна. Диаметър — сто и петдесет фута. Произход — неизвестен, но...

— Не са ли засекли траекторията му? — прекъснах го.

— Не са — отвърна той. — Ето ти снимка на кораба, направена след кацането от космическа станция „Бета“

Разгледах снимката и я подадох на Мери. Беше толкова незадоволителна, колкото може да бъде фотография с телеобектив от разстояние пет хиляди мили. Дърветата приличаха на мъх... сянка на облак разваляше пейзажа на най-важното място... и един сив кръг, който можеше с еднакъв успех да бъде дискообразен кораб или резервоар за вода.

Мери ми върна снимката и аз казах:

— Прилича на купол на цирк. Какво друго знаем?

— Нищо.

— Нищо? За седемнадесет часа! Досега трябваше да ври от агенти!

— Пратихме. Четирима при обекта и още двама за свръзка. Никой от тях не се върна. Не обичам да губя агенти, Сами, особено когато това няма резултат.

Внезапно разбрах, че положението трябва да е много сериозно щом Стария рискуваше собствената си глава, а с това и цялата организация. Отделът — това беше той. Побиха ме тръпки. Обикновено агентът е длъжен да спаси собствената си кожа — за да довърши мисията и да докладва. В това задание Стария беше този, който трябваше да се върне; а след него Мери. Аз бях не по-ценен от съдържанието на кошче за боклук. Тази работа не ми хареса особено.

— Един от агентите направи частичен доклад — продължи Стария.

— Той бе дегизиран като обикновен зяпач и предаде по личния си телефон, че това трябва да е космически кораб. След това — че корабът се отваря и той ще се опита да отиде по-близо, отвъд полицейския кордон. Последното, което каза, беше: „Ето ги, идват. Те са малки същества, около...“ След това изключи.

— Малки хора?

— Каза „същества“.

— Съобщения от други източници?

— Колкото искаш. От демойнската стереовизия изпратили екип за снимки на място. Но всичко, което излъчиха, беше заснето отдалеч, и то от въздуха. Виждаше се само някакъв дискообразен обект. После за около два часа нито снимки, нито новини, а след това картина в едър план и ново обяснение.

Стария млъкна.

— И какво е то? — не издържах аз.

— Цялата работа била нагласена. „Космическият кораб“ бил построен от две селянчета в горите близо до тяхната ферма. От метални и пластмасови плоскости. Лъжливото съобщение било направено от говорител на стереовизията, който бил измислил цялата работа. Момчетата действали по негови указания. Веднага го уволнили и най-новото „нашествие от космоса“ се оказало просто една шега.

— Как ще е шега — наежих се аз, — като сме загубили шест човека. Не трябва ли да ги открием?

— Не, излишно е да се опитваме. Това, което трябва да открием, е защо местоположението на обекта върху тази снимка — той вдигна фотографията, направена от космическата станция — не съвпада точно с това, показано по новините... и защо демойнската стереовизия мълча в продължение на два часа.

А аз бих искала да си поговоря с онези селянчета — обади се за първи път Мери.

Приземих колата на пътя на около пет мили преди Гринел и започнахме да търсим фермата на Маклейн — според новините хлапетата се казвали Винсънт и Джордж Маклейн. Не беше трудно да я намерим. На една отбивка от пътя стоеше табела: „Оттук за космическия кораб“. Малко след разклона двете страни на пътя бяха

плътно покрити с паркирали коли, дуота и дори трифибии. Пред входа на фермата няколко щанда предлагаха разхладителни напитки и сувенирчета. Едно щатско ченге управляваше движението.

— Спри — каза Стария. — Да видим какво става тук, а?

— Добре, чичо Чарли — съгласих се аз.

Стария се втурна напред, размахвайки бастуна си. Помогнах на Мери да слезе и тя за момент се притисна към мен, като ме хвана за ръката. Погледна ме — успяваше да изглежда едновременно и глупава, и скромна.

— О, братко, колко си силен!

Дося ми се да я плесна. Агент на Стария в ролята на такава завеяна патка — все едно да видиш усмихнат тигър.

„Чичо Чарли“ се размотаваше наоколо, притесняваше полицаите, настъпваше хората и им се извиняваше; дори си купи пури от един щанд — въобще, създаваше впечатление на заможен изкуфял дъртак в отпуската. Обърна се към нас и посочи с пурата си един сержант:

— Инспекторът казва, че това е фалшификация, мили мои — някакви хлапета си направили майтап. Ще тръгваме ли?

— И няма никакъв космически кораб? — Мери изглеждаше разочарована.

— Има космически кораб, ако така искате да го наречете — отговори ченгето. — Просто следвайте тълпата... А аз все още съм сержант, а не инспектор.

Прекосихме едно пасище и навлязохме в горичка. На входа на фермата вземаха по долар на човек и мнозина се отказваха. Пътеката през гората беше почти безлюдна. Движех се внимателно и ми се прииска да имам очи на тила вместо телефон. Чичо Чарли и сестричката вървяха пред мен. Мери бърбореше като глупачка и никак успяваше да бъде по-ниска и по-млада, отколкото беше в колата. Излязохме на една поляна и там видяхме „космическия кораб“.

Беше повече от сто фута в диаметър, но явно бе набързо скалпъпен от ламарина и пластмасови листи, запоеени един за друг с алуминиев спрей. По форма наподобяваше две чинии, захлупени една върху друга. Нищо особено. Въпреки това, Мери изписка:

— Ах, колко вълнуващо!

Един осемнадесет — двадесетгодишен младеж показва пъпчивото си, загоряло от слънцето лице през люк в горната част на

съоръжението и извика:

— Искате ли да го разгледате и отвътре?

Добави, че това щяло да ни струва още по петдесет цента и чичо Чарли плати.

Мери се поколеба пред люка. Пъпчивият и един друг младеж, показал се отвътре, който явно му беше близък, протегнаха ръце да ѝ помогнат да слезе. Тя се дръпна назад и аз се втурнах към нея с намерението лично да ѝ подам ръка. Подбудите ми бяха деветдесет и пет процента професионални — мястото сякаш бе напоено с опасност.

— Там е тъмно — каза разтреперано тя.

— Няма страшно — успокой я второто момче. — През целия ден вътре влизаха любопитни. Аз се казвам Винс Маклейн. Заповядайте, госпожице.

Чичо Чарли надникна през люка, загрижен като квачка за пилците си.

— Може да има змии — реши той. — Мери, не мисля, че трябва да влизаш.

— Не се страхувайте — настоя първият Маклейн. — Вътре ще сте в безопасност.

— Запазете парите, господа — чичо Чарли погледна към пръста си. — Закъсняваме. Хайде, мили мои.

Последвах ги по обратния път, целият настръхнал, докато не влязохме в колата. Щом потеглихме, Стария рязко попита:

— Е? Какво видяхте?

— Сигурен ли си за първия доклад? — парирах въпроса аз. — За оня, който прекъснал изведнъж.

— Абсолютно.

— Тази имитация не би могла да заблуди агент дори нощем. Не това е видял.

— Естествено. Нещо друго?

— Колко струва, според теб, целият материал за „чинията“ — нова, прясно боядисана ламарина и няколко кубика дървен материал за подпори?

— Продължавай.

— Е, фермата на Маклейнови имаше доста западнал вид. Ако хлапетата са измайсторили онази чудесия, някой трябва да е дал парите за това.

— Очевидно. Ти, Мери?

— Чичо Чарли, забеляза ли как се отнесоха към мен?

— Кой? — рязко вметнах аз.

— Сержантът и двете момчета. Когато използвам образа на малката обаятелна чаровница, с мъжете винаги става нещо. С тези не стана.

— Мисля, че ти обърнаха внимание — възразих.

— Ти не разбираш — аз го *чувствам*. Винаги го чувствам. С тях нещо не беше наред. Сякаш бяха мъртви. Или евнуси от харем, ако разбирате какво искам да кажа.

— Хипноза? — попита Стария.

— Възможно е. Или пък наркотици — тя озадачено се намръщи.

— Хм-м-м — отвърна той. — Сами, на следващия разклон завий наляво. Ще изследваме едно място на две мили южно оттук.

— Местоположението на обекта от снимката ли?

— Какво друго?

Но не стигнахме до там. Първо, един мост беше срутен и нямаше достатъчно място да го прескоча с дуото — пък и правилата за движение забраняваха подобни акробатики. Заобиколихме от юг, по единствения друг път. Сега ни спря едно ченге от пътните. Имало пожар в гората и нямало какво да правим там, освен ако не искаме да участваме в потушаването му. Всъщност, той май така или иначе бил длъжен да ме изпрати на помощ на огнеборците.

Мери демонстрира малко чар и ченгето омекна. Това, което каза — че нито тя, нито чичо Чарли могат да карат — си беше чиста проба двойна лъжа.

— А този? — попитах, щом потеглихме.

— Какво този?

— Евнух ли е?

— О, не! Много си беше готин.

Отговорът й ме раздразни.

Стария наложи вето на всякакви опити да прелетим над мястото.

Било излишно. Насочихме се към Де Мойн. Вместо да оставим колата пред вратите, платихме входната такса и влязохме в града с нея. Паркирах пред студиото на демойнската стереовизия. „Чичо Чарли“ успя някак да си проправи път до кабинета на директора, като лъжеше

всички на поразия. Кой знае, „Чарлз М. Кавано“ може наистина да е голяма клечка във Федералното управление на съобщенията.

Комедията продължи и в кабинета:

— Господине, какви са тези безсмислици за имитация на космически кораб? Дайте ми разумни обяснения или ще трябва да си търсите друга работа.

Директорът беше дребосък със закръглени рамене, който изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото изплашен от думите на Стария.

— Дадохме пълни обяснения в ефир — каза той. — Били сме подведени. Виновникът е уволнен.

— Това едва ли е достатъчно.

Дребосъкът — казваше се Барнз — сви рамене.

— Какво искате — да го провесим за палците ли?

Чичо Чарли насочи пурата си към него.

— Предупреждавам ви, господине. На мен тези не ми минават. Не съм убеден, че две селянчета и един младши говорител могат да подготвят всичко това. Тук са вложени пари. Да, господине — пари. А сега ми кажете, господине, какво...

Мери беше седнала близо до бюрото на Барнз. Бе направила нещо с дрехите си и позата ѝ предизвика в главата ми мисълта за „Голата Маха“ на Гойя. Тя показва на Стария знак — палец, насочен надолу.

Барнз не би трябвало да го види — вниманието му беше насочено към Стария. Но го видя. Обърна се към Мери и лицето му преbledня. Посегна към бюрото.

— Стреляй, Сам! — викна Стария.

Лъчът от пистолета ми попадна в краката му и тялото рухна на пода. Лошо попадение — бях се прицелил в стомаха.

Пристъпих и изритах оръжието от все още стиснатата му ръка. Канех се да му съкратя мъките — човек, изгорен по този начин, е все едно мъртъв, но ще агонизира известно време — но Стария се сопна:

— Не го докосвай! Мери, назад!

Той се приближи внимателно — стъпваше леко като котка. Барнз въздъхна продължително и утихна. Стария леко го докосна с върха на бастуна.

— Шефе — казах аз, — да вземем да си ходим, а?

Без да се обръща, той отвърна:

— Тук не е по-опасно, отколкото другаде. Сградата може да гъмжи от тях.

— Да гъмжи от какво?

— Откъде да зная? От такива като него — той посочи трупа на Барнз. — Трябва да разберем какво представлява.

Мери изведнъж се сепна и възкликна:

— Вижте! Той още диша!

Тялото лежеше по очи и гърбът се повдигаше и спускаше ритмично, сякаш Барнз наистина дишаше. Стария го погледна и го натисна с бастуна си по гърба.

— Сам, ела тук.

Приблжих се.

— Съблечи го — продължи той. — Внимателно. Използвай ръкавици.

— Някакъв капан?

— Млъкни! И внимавай!

Догадката на Стария отново се оказа правилна. Струва ми се, че в главата му има вграден компютър, който достига до нужните заключения при минимален брой факти — като тези учени, които по една малка кост могат да възстановят външния вид на динозавър. Сложих ръкавиците; професионални ръкавици — с тях можех да разбърквам вряща киселина и същевременно да разпозная ези от тура на петцентова монета на тъмно. Та, сложих ръкавиците и започнах да обръщам трупа, за да го съблека.

Гърбът му продължаваше да се повдига ритмично. Това не ми хареса — беше прекалено неестествено. Поставих ръка между лопатките му. Човешкия гръб се състои от кости и мускули. Този беше мек и податлив. Рязко отдръпнах ръката си.

Мери безмълвно ми подаде една ножица, която бе взела от бюрото на Барнз. Взех я и разрязах сакото му. Под него имаше тънка риза, а между нея и кожата, от врата до средата на гърба — нещо, което не беше човешка плът. То бе дебело няколко инча и придаваше на тялото леко изгърбен, със закръглени рамене вид.

Нещото пулсираше.

Докато го гледахме, то бавно се спусна надолу по гърба и се скри от погледите ни. Посегнах да сваля ризата, но бастунът на Стария ме

удари през пръстите.

— Ти май не знаеш какво искаш — измърморих, разтривайки кокалчетата си.

Вместо да отговори, той пхна бастуна си под ризата на Барнз и я свали от тялото. Сега нещото се виждаше добре.

Сивкаво, леко прозиращо, на места по-тъмно; безформено — но очевидно живо същество. То се намъкна в пространството между ръката и гръдния кош на Барнз, запълни го и остана там — явно нямаше къде по-навътре да се скрие.

— Горкият — каза меко Стария.

— Ъ! Тази твар?

— Не... говоря за Барнз. Напомни ми да се погрижа да получи орден, когато всичко това приключи. Ако въобще някога приключи — Стария се изправи и започна да се разхожда из кабинета, сякаш напълно бе забравил за нещото, сгушило се под мишницата на Барнз.

Отдръпнах се леко назад и продължих да го наблюдавам с готово за стрелба оръжие. То не можеше да се движи бързо; очевидно не можеше да лети; но не знаех какво можеше да прави. Мери дойде до мен и се притисна до рамото ми като за успокоение. Прегърнах я със свободната си ръка.

На една маса в ъгъла на стаята имаше купчина метални кутии — от тези, в които се съхраняват стереовизионните ленти. Стария взе една, изхвърли лентата от нея и се върна при нас.

— Това май ще свърши работа — той постави кутията на пода близо до съществото и започна да го побутва с бастуна, като се опитваше да го накара да пропълзи в нея.

То обаче се плъзна назад и се скри почти изцяло под тялото. Хванах Барнз за свободната ръка и го преместих настрани; съществото отначало увисна на него, но после тупна на пода. Под вещото ръководство на добрия чичо Чарли, двамата с Мери използвахме бластерите си на най-ниска мощност, за да нагорещим пода около съществото, докато то най-после влезе в кутията. Едва се събра вътре; веднага поставих капака.

— Да вървим, мили мои — Стария взе кутията под мишница.

На излизане той поспря на вратата, сякаш се сбогуваше, а след като излезе, спря пред бюрото на секретарката на Барнз.

— Утре отново ще дойда при мистър Барнз — каза той. — Не, не мога да ви кажа в колко часа. Ще позвъня допълнително.

Излязохме от сградата бавно. Стария носеше под мишница кутията със съществото, а аз държах очите си на четири за някаква неприятност. Мери в това време играеше „малката глупачка“. Стария дори спря във фоайето, за да си купи пура и да побъбри добродушно, макар и високомерно, с портиера.

След като влязохме в колата, той ми каза накъде да карам и ме предупреди да не превишавам скоростта. Инструкциите му ни доведоха до един автосервиз. Стария повика управителя и му каза:

— Мистър Малоун се нуждае от тази кола. Незабавно. — Това беше парола, която и аз самият бях използвал; след не повече от двадесет минути дуото щеше да престане да съществува, освен във вид на неразпознаваеми резервни части в склада на сервиза.

Управителят ни огледа продължително и спокойно отвърна:

— Оттук, през тази врата — той изгони двама механици от стаята и ние влязохме.

Озовахме се в жилището на възрастна съпружеска двойка, където Мери и аз станяхме брюнети, а Стария получи обратно голото си теме. Аз се сдобих и с мустаци. Мери изглеждаше по-зле с черна коса, отколкото с червена. Легендата „Кавано“ бе изоставена; Мери облече престилка на медицинска сестра, а аз шофьорска униформа. Стария стана нашият работодател — избухлив възрастен инвалид, наметнат с вълнен шал.

Колата за обратния път ни очакваше. Връщането се оказа съвсем безпроблемно; спокойно можехме да си останем морковеноглавите Кавано. По пътя гледахме новините от Де Мойн, но дори ченгетата да бяха открили трупа на Барнз, момчетата от стереовизията не знаеха нищо за това.

Веднага отидохме в кабинета на Стария, където отворихме кутията. Стария бе повикал ръководителя на биолоботорията на Отдела — доктор Грейвз и отварянето бе извършено с подходяща екипировка.

Уви, бяхме забравили да сложим противогази. Остра воня на разлагаща се органична материя изпълни кабинета и ни накара да

затворим бързо капака и да пуснем вентилацията на максимум. Грейвз сбърчи нос и попита:

— Какво, за Бога, е това?

Стария тихичко псуваше.

— Това трябва да разбереш ти — каза той. — Разложи го на съставните му части, в чиста от микроби среда и *недей* да смяташ, че е мъртво.

— Ако това нещо е живо, аз съм кралица Ана.

— Бъди каквото щеш, но не рискувай. Това същество е паразит, който се прикрепя към своя носител, например към човек, и е в състояние да го управлява. Почти сигурно е, че е с извънземен произход.

Шефът на лабораторията изсумтя.

— Извънземен паразит върху земен носител? Абсурд! Най-малко, химиите на двете тела няма да съвпадат.

— По дяволите твоите теории! — сопна му се Стария. — Когато го хванахме, беше върху човек. Ако това означава, че е земен организъм, покажи ми къде се вмества в схемата на живите същества и откъде се е пръкнал изведнъж чак сега. И стига си мъдрувал — искам факти.

— Ще ги получиш! — стана официален биологът.

— Започвай! И не се подвеждай по глупавото предположение, че съществото е мъртво! Ако е живо, то е изключително опасно. Ако докопа някой от хората в лабораторията, почти сигурно ще се наложи да го убия.

Грейвз излезе, позагубил част от своята напереност.

Стария се просна в креслото си, въздъхна и затвори очи. След около пет минути ги отвори и попита:

— Колко навлека с размерите на това тук могат да се съберат в космически кораб, голям колкото онази имитация, която видяхме?

— Имало ли е космически кораб? — отговорих с въпрос аз. — Доказателствата ми се виждат рехави.

— Може да са рехави, но са неопровержими. Имало е кораб. И още го има.

— Трябваше да изследваме мястото.

— Това щеше да е последното ни изследване. Онези шест момчета, не бяха глупаци. Отговори на въпроса.

— Големината на кораба не ми дава никаква информация за неговата товароподемност, след като не зная на какъв принцип работят двигателите му, от какво разстояние идва и какви са изискванията на пътниците. Колко е дълго едно въже? Ако искаш само предположение, бих казал няколкостотин, може би няколко хиляди.

— М-м-м... да. Значи в момента в Айова се разхождат може би няколко хиляди зомбита или евнуси, както ги нарече Мери — той се замисли за момент. — Но как да минем през тях в харема? Не можем да застреляме всички хора със закръглени рамене в Айова; ще тръгнат приказки — той леко се усмихна.

— Ще ти задам друг въпрос — казах аз. — Ако вчера в Айова е кацнал един космически кораб, колко други ще кацнат утре в Северна Дакота? А в Бразилия?

— Да — той изглеждаше все по-обезпокоен. — Ще ти кажа колко е дълго това въже.

— Ъ?

— Достатъчно, за да се обесиш с него... А сега, деца, идете да си починете; може да нямате друга възможност. Не напускате Отдела.

Отидох в „Козметика“, където ми върнаха собственият цвят на кожата и външен вид, после взех една вана, направиха ми масаж и отидох в бара на Отдела, където се надявах да намеря нещо за пиене и компания. Огледах се наоколо, без да зная дали търся блондинка, брюнетка или червенокоса, но бях сигурен, че ще я позная, щом я видя.

Оказа се червенокоса. Седеше в едно сепаре, пийваше и изглеждаше почти същата, каквато я видях за първи път.

— Здравей, сестричке — казах и седнах до нея.

Тя се усмихна и отговори:

— Здравсти, братко. Удари му едно — и се отмести, за да ми направи място.

Набрах на клавиатурата бърбън със сода и попитах:

— Това *истинския* ти вид ли е?

Тя поклати глава.

— Далеч си от истината. Имам две глави и съм на ивици като зебра. А ти?

— Мен мама още като малък ме задушила с възглавницата, та не съм успял да разбера как изглеждам.

Тя отново ме погледна изпитателно.

— Разбирам подбудите й, но аз имам по-здрави нерви. Затова не се бой, братко.

— Благодаря... Дай да зарежем тия братско-сестрински отношения, така имам задръжки.

— Хм... май не са ти съвсем излишни.

— На мен? Аз съм нежен и ненатрапчив — бих могъл да добавя, че бях сигурен, че ако я прегърна въпреки нежеланието й, можеше и да отнеса някоя плесница. Момичетата на Стария не си поплюват.

Тя се усмихна.

— Отлично. Не желая да ми се натрапват, поне не тази вечер — тя остави чашата си на масата. — По-добре допивай твоето и поръчай още по едно.

Така и направих. Продължихме да седим там и се чувствахме приятно и уютно. При професия като нашата човек рядко има такива свободни часове и затова ги оценява по достойнство.

Докато седяхме, започнах да си представям как би изглеждала Мери, седнала срещу мен до камината. Никога не съм се замислял сериозно за женене, главно заради работата. В края на краищата, жените са си жени и нищо повече. Но Мери също беше агент; с нея човек поне можеше да разговаря като хората. Разбрах, че от дълго време съм се чувствал адски самотен.

— Мери...

— Да.

— Омъжена ли си?

— Моля? Защо питаш? Не съм. Но защо... искам да кажа, какво значение има това?

— Е, може да се окаже, че има — настоях аз.

Тя поклати глава.

— Говоря сериозно — продължих. — Погледни ме. Имам две ръце, два крака, достатъчно млад съм и си събувам калните обувки още в коридора. Къде ще намериш по-добър?

Тя се засмя учтиво.

— Можеше да опиташ и нещо по-хитро. Това сега го измисли, нали?

— Да.

— Няма да ти го отразя в досието. Слушай, не се прави така. Никой не е луд да предлага женитба на една жена, само защото му е отказала, а той бил хлътнал по нея. Повечето жени биха се възползвали, а това е подло.

— Зная какво говоря — казах раздразнено.

— О, нима? И каква заплата ми предлагаш?

— По дяволите хубавите ти очи! Ако искаш договор, ето ти го; можеш да задържиш цялата си заплата и ще ти давам половината от моята — освен ако не пожелаеш да подадеш оставка.

Тя отново поклати глава.

— Никога не бих настоявала за такъв договор с човека, за когото поискам да се омъжа...

— Така си и знаех.

— Просто се опитвах да те накарам да разбереш, че не говориш сериозно... Но може би греша — добави тя с мек, топъл глас и ме погледна в очите.

— Сериозен съм.

— Агентите не бива да се женят — възрази тя.

— Освен за други агенти.

Тя понечи да отговори, но внезапно спря. Звънът на моя телефон и гласът на Стария в ухото ми подсказаха защо. „Елате в кабинета ми“, каза шефът.

И двамата станахме, без да кажем дума. Мери спря на вратата и отново ме погледна в очите.

— *Ето* защо е глупаво да говорим за брак. Трябва да приключим с тази задача. През цялото време докато говорехме и двамата си мислехме за нея.

— Аз не съм.

— Не ме баламосвай! Сам... представи си, че сме женени и ти се събудиш сутринта и видиш една от тези твари на раменете на жена си и знаеш, че управлява волята ѝ. — Когато продължи, в очите ѝ се четеше ужас. — А ако аз видя една от тях на *твоите* рамене?

— Ще поема този риск. И няма да допусна нито една до теб.

— Вярвам ти — докосна бузата ми тя.

Влязохме в кабинета на Стария. Той вдигна глава и каза:

— Хайде. Тръгваме.

— Къде отиваме? — попитах. — Или не трябваше да питам?

— В Белия дом. При президента. Млъквай.
Млъкнах.

III

В началото на горски пожар или епидемия винаги има един кратък период от време, когато бедата може да бъде предотвратена с минимални усилия. Стария вече знаеше, какво трябваше да направи президентът — да обяви извънредно положение в цялата страна, да загради района около Де Мойн и заповяда да бъде убит всеки, който се опита да се промъкне през кордона. След това да се пропускат хората един по един, като се проверяват за паразити. Междувременно да се използват радарите, ракетите и космическите станции, за да бъдат открити и унищожени евентуални нови кацания.

Да бъдат предупреждени всички други нации, да се потърси помощ от тях — без много церемонии и международни закони, защото става дума за оцеляване на човечеството, за борба с извънземни нашественици. Не е важно, откъде идват — от Марс, Венера, спътниците на Юпитер или извън Слънчевата система. Важното е да бъдат отблъснати.

Един от уникалните таланти на Стария беше способността да преценява логично удивителните, невероятни факти така, както най-обикновените. Не изглежда голяма работа, а? Но повечето мозъци отказват да работят, когато се сблъскат с нещо, което противоречи на общоприетите представи. „Не може да бъде“ често е единственото, което успяват да измислят и умници, и глупаци в подобен случай.

Но не и Стария — а сега президентът щеше да го изслуша.

Охраната на президента не си поплюва. Бях принуден да предам бластера си, след като рентгеноскопът избипка. Мери се оказа цял подвижен арсенал — причини на машината четири бипкания и едно хлъцване, макар да бях готов да се закълна, че не би могла да скрие по себе си и топлийка. Стария предаде бастуна си, без да чака да го молят.

Аудиокапсулите се видяха и на рентгеноскопа, и на детектора за метал, но охраната не бе екипирана с хирургически инструменти.

Посъветваха се набързо и шефът им реши, че нещо, вградено в кожата, не би трябвало да се счита за оръжие. Взеха ни отпечатъци от пръстите, фотографираха ретините ни и ни въведоха в чакалнята. Стария избърза напред да поприказва с президента на четири очи.

След малко поканиха и нас. Представиха ни и аз измърморих „Приятно ми е“. Мери просто се поклони. Президентът каза, че се радва да се запознае с нас и пусна онази усмивка, която сте виждали по стереовизията — успя да ни накара да почувстваме, че наистина се радва. Усетих как по тялото ми се разлива топлина и спрях да се притеснявам.

Стария ми заповяда да разкажа всичко, което бях направил, видял и чул по време на мисията. Опитах се да уловя погледа му, когато стигнах до момента, в който убих Барнз, но той гледаше настрана. Затова пропуснах заповедта да стрелям и казах, че съм стрелял в директора на студиото, когато той е извадил пистолет срещу друг агент — Мери. Стария обаче ме прекъсна:

— Не пропускай нищо.

Казах и за заповедта. Президентът му хвърли бърз поглед — това бе неговата единствена реакция. Продължих за паразита и така нататък, чак до сегашния момент, тъй като никой не ми каза да спра.

Сега беше ред на Мери. Тя се позатрудни, когато започна да обяснява защо очаква определена реакция от нормалните мъже, а не я е получила от братята Маклейн, сержанта и Барнз. Президентът я улесни като се усмихна топло и каза:

— Много добре Ви разбирам, млада госпожице.

Мери се изчерви. Президентът я изслуша до края със спокойно изражение на лицето и след това помълча няколко минути. Накрая се обърна към Стария:

— Андрю, твоят отдел винаги ми е оказвал неоценима помощ. Вашите доклади понякога са натежавали на везните в критични моменти в историята...

— Значи „не“, така ли? — изсумтя Стария.

— Не съм го казал.

— Но се готвеше.

Президентът сви рамене.

— Смятах да предложа на твоите младежи да се оттеглят. Андрю, ти си гений, но дори гениите понякога грешат.

— Виж какво, Том, очаквах това от теб — затова доведох и свидетели. Те не са нито натъпкани с наркотици, нито хипнотизирани. Повикай психолозите си — ще видиш какво ще ти кажат те.

Президентът поклати глава.

— Сигурен съм, че никой от хората, които бих могъл да повикам, не може да се сравнява с теб в тези неща. Вземи този младеж — той беше готов да бъде обвинен в убийство, за да те предпази. Ти вдъхновяваш предаността у подчинените си. Що се отнася до момичето — е, Андрю, не мога да започна нещо, което ще предизвика война, опирайки се единствено на женската интуиция.

Мери пристъпи напред.

— Господин президент — каза тя убедено, — сигурна съм в това, което Ви казах. Винаги познавам. Не мога да Ви кажа как го постигам..., но съм сигурна, че хората, за които Ви говорих, не са нормални мъже.

— Не сте обмислили едно възможно обяснение — отвърна той, — че те може наистина да са... „евнуси“. Извинете ме, госпожице. Такива нещастници съществуват. Може просто да сте имали късмета да се натъкнете на четирима в един ден.

Мери замлъкна, но не и Стария.

— По дяволите, Том — при тези думи потръпнах: човек не говори така с президента. Познаваме се още от времето, когато ти беше сенатор, а аз — шеф на екипа ти за разследвания. Знаеш, че не бих ти поднесъл тази приказка за деца, ако фактите имаха някакво друго обяснение. Ами космическия кораб? Какво е имало в него? Защо не можах дори да се доближа до мястото, където е кацнал? — той извади снимката, направена от Космическата станция „Бета“ и я тикна под носа на президента.

Президентът не изглеждаше особено впечатлен.

— А, да, факти. Андрю, двамата с теб имаме силен афинитет към фактите. Но аз разполагам и с други източници на информация, освен твоя отдел. Тази снимка, например. Когато телефонира, ти я изтъкна като мощен аргумент. А границите и пределите на фермата на Маклейн, регистрирани в местния съд, съвпадат с триангулираните географска ширина и дължина на обекта на снимката. — Президентът погледна Стария в очите. — Веднъж се загубих в собствения си квартал, Андрю. А ти не си отрасъл край Гринел, Айова.

— Том...

— Да, Андрю?

— Нали не си отишъл лично да провериш онези съдебни регистри?

— Не, разбира се.

— Слава Богу... в противен случай щеше да носиш на гърба си три фунта пулсираща тапиока — и тогава Господ да е на помощ на Съединените щати! Бъди сигурен в следното: съдебният чиновник, агентът или когото там си изпратил да проверява, е станал жертва на тези твари на момента. Да, а също и шефът на полицията в Де Мойн, редакторите на вестниците наоколо, диспечерите от „Управление на движението“, ченгетата — всички ключови длъжности. Том, не зная срещу какво сме изправени, но те явно знаят какво представляваме ние и завладяват нервните клетки на обществения ни организъм, преди истината да може да стигне до главния мозък — или я опровергават с лъжа, както направи Барнз... Господин президент, трябва да наложите незабавно строга карантина на района. Нямаме друг изход!

— Барнз... — каза меко президентът. — Андрю, надявах се да ти спестя това, но... — той натисна едно копче на бюрото си и заговори:

— Дайте ми студиото на стереовизията в Де Мойн. Кабинетът на директора.

След малко един екран на бюрото присветна. Президентът натисна друго копче и на стената се появи голям екран. Той показваше кабинета, който бяхме напуснали преди няколко часа. В него стоеше един човек, който се приближи и запълни почти целия екран. Беше Барнз.

Или негов близък. Когато убия някого, не очаквам от него да възкръсне. Бях доста учуден, но все още вярвах в себе си — и в своя бластер.

Човекът каза:

— Търсили сте ме, господин президент? — прозвуча, сякаш е объркан от тази чест.

— Да, благодаря ви. Мистър Барнз, познавате ли тези хора?

Той изглеждаше изненадан.

— Боя се, че не. Трябва ли да ги познавам?

— Кажи му да извика подчинените си — намеси се Стария.

Президентът се учуди, но го направи. Те се скупчиха в кабинета; бяха предимно момичета и успях да разпозная секретарката, която преди беше в стаята пред кабинета. Една от тях изписка:

— О-о-о, вижте — това е президентът!

Никоя от тях не ни позна — което не беше за учудване, що се отнася до мен и до Стария, но Мери изглеждаше почти по същия начин, както и тогава, а съм готов да се обзаложа, че коя да е жена би я запомнила — поне от завист.

Направи ми впечатление, че те всички бяха със закръглени рамене.

Президентът ни освободи. Преди това сложи ръка на рамото на Стария и му каза:

— Наистина, Андрю, светът все още не пропада. Криво-ляво, караме я някак.

Десет минути по-късно стояхме на платформа „Рок Крийк“ и вятърът духаше в лицата ни. Стария изглеждаше смален и наистина стар.

— А сега, шефе?

— Ъ? За вас двамата, нищо. Свободни сте до повикване.

— Бих искал да хвърля още едно око на кабинета на Барнз.

— Стой далеч от Айова. Това е заповед.

— М-м-м, а какво смяташ да предприемеш, ако смея да запитам?

— Ще отида във Флорида, ще се търкалям по плажовете и ще чакам светът да отиде по дяволите. Ако имаш капка ум, и ти ще направиш същото. Разполагаме с дяволски малко време.

Той се изпъна и тръгна нанякъде. Обърнах се да видя Мери, но нея я нямаше. Огледах се наоколо. Тя явно беше изчезнала. Настигнах Стария.

— Шефе, извинявай за момент. Къде отиде Мери?

— Знам ли? Нали я освободих. Не ме занимавай с глупости.

Помислих дали да не ѝ се обадя по линията за връзка на Отдела, но не знаех нито истинското име, нито личния код или идентификационния ѝ номер. Мислих и да се опитам да я опиша на оператора, но това си беше чиста глупост. Само в архивите на „Козметика“ знаят истинския външен вид на агентите — а от там не

биха ми казали. Единственото, което знаех, бе, че тя на два пъти е била червенокоса — и че според мен беше жена, „за каквато мъжете водят войни“. Опитайте се да обясните това по телефона!

Отказах се и намерих стая за през нощта.

IV

Когато се събудих, вече се бе смрачило. Погледнах навън и видях, че столицата се готвеше за нощния си живот. Реката правеше широк завой около Мемориала. По-нагоре по течението, извън границите на окръга, слагаха флуорисцин във водата и реката в града сияеше в розово, кехлибарено, яркозелено и пламтящо червено. Върху цветовете се носеха увеселителни корабчета, пълни с наслаждаващи се на живота двойки.

На сушата тук-там проблясваха построените между по-старите сгради прозрачни куполи, които придаваха на града странен приказен вид. В източната част, където някога е паднала бомбата, нямаше стари сгради и тя приличаше на гигантска кошница с осветени отвътре великденски яйца.

Виждал съм столицата нощем по-често от повечето хора и може би затова не съм се замислял много за нея. Но тази нощ изпитвах чувството, че я виждам за последен път. Не от красотата ѝ ми се сви гърлото, а от мисълта, че под тези светлини живееха хора, всеки със своята индивидуалност; Всички вършеха обичайните си дела, обичаха се, караха се, сдобряваха се — каквото си искат, по дяволите! Както се казва, всеки си живееше живота и никой не се страхуваше от предстоящото.

Мислех за тези хора — как за гърба на всеки се е залепил по един плужек и го кара да движи ръцете и краката си, да говори думите и въобще да върши всичко, което той, плужекът, желае.

Тържествено обещах пред себе си, че ако паразитите спечелят, ще направя така, че да съм мъртъв преди да ме е възседнал някой от тях. Това не е сложно за един агент — достатъчно е да си отхапя нокътя, а съществуват и други начини, ако съм с вързани ръце. Стария се бе погрижил за всякакви случаи.

Но не с такава цел, както много добре ми бе известно. Негова — а и моя — работа беше да се грижим за безопасността на хората, а не да бягаме с подвита опашка, щом стане напечено.

Обърнах се. Дяволска работа, чудех се какво да правя. Реших, че това, което ми е нужно, е компания. В стаята имаше стандартния за всички хотели каталог на „бюрата за придружителки“ и „агенции за модели“. Прелистих го, но не след дълго го затръшнах. Не ми трябваше някаква си там мацка, а едно точно определено момиче. Но не знаех къде да го открия.

Винаги нося със себе си едно флаконче от таблетките „темпус фугит“, защото човек никога не знае кога ще му се наложи да пораздруса рефлексите си. Противно на някои твърдения, хапчетата „темпус“ не предизвикват пристрастяване.

Въпреки това един пурист би казал, че злоупотребявам с тях, тъй като се е случвало да ги ползвам понякога, за да стане някой едномдневен отпуск с продължителност около седмица. Харесваше ми леката еуфория, която причиняват тези хапчета. Основното им въздействие, разбира се, е да разтеглят субективното време десет, а и повече пъти — все едно насичат времето на по-фини парченца, за да преживеете повече от останалите за едно и също календарно и астрономическо време. Естествено, зная за ужасния случай с младежа, който починал от старост за един месец поради непрекъснато вземане на таблетки, но аз го правя наистина рядко.

А той може и да е бил прав. Изживял е дълъг и щастлив — можете да се обзаложите, че е бил щастлив — живот, след което е умрял щастлив. Какво от това, че слънцето е изгряло само тридесет пъти през живота му? Кой би могъл да каже какви са правилата за идеалния живот? И нима някой е седнал да следи какво прави всеки от нас?

Седях си, гледах флакончето и без да искам изчислих, че имам поне за „две години“. Можех да се завра в дупката си и да тегля една майна на света...

Извадих две хапчета и налях чаша вода. После прибрах хапчетата, излях водата и взех оръжието и телефона. Излязох от хотела и се запътих към библиотеката на Конгреса.

По пътя се отбих в един бар, за да видя поредната емисия новини. Нямахше нищо от Айова, но кога ли е имало?

Отидох в каталожната зала на библиотеката, сложих чифт „мигалки“ и започнах да търся това, което ми беше нужно. „Летящи чинии“, „Летящи дискове“, „Проект чиния“, „Светлини в небето“,

„Космическа дифузна теория за произхода на живота“ и още две дузини псевдонаучни трудове и скудоумици. Как да отделя зърното от плявата? И гайгеров брояч не можеше да ми помогне, защото „зърното“ по всяка вероятност беше семантично закодирано по начин, не по-разбираем от басните на Езоп или мита за изчезналата Атлантида.

Въпреки това след около час разполагах с купчина селекторни карти. Подадох ги на весталката зад бюрото и зачаках да ги пъхне в машината. След малко се появи резултатът:

— Голяма част от филмите, които желаете, в момента са заети. Останалите можете да получите в зала 9-А. Ето там се намира асансьорът.

В зала 9-А имаше само един читател, който каза, след като ме видя:

— Виж ти! Как ме откри? Бих се заклела, че съм успяла да ти се изплъзна.

— Здравей, Мери — бе моят отговор.

— Здравей — чак сега каза тя. — Виж какво, все още не желая да ме свалят, а и имам много работа, така че...

— Слушай, самодоволна патко — ядосах се аз, — колкото и да ти се вижда странно, не съм дошъл тук заради иначе без съмнение хубавото ти тяло. Случва се и аз да имам работа. Веднага щом пристигнат ролките ми, се омитах оттук. Ще си потърся друга зала — ергенска!

Вместо да избухне, тя тутакси омекна.

— Дълга ти извинение, Сам. Една жена е принудена да слуша едно и също хиляди пъти. Седни, моля те.

— Не — отвърнах, — благодаря, но няма да остана. Действително имам работа.

— Остани — настоя тя. — Прочети това. Ако преместиш ролките от стаята, в която са изпратени, ще изгорят дузина схеми на сортировъчната машина, а главният оператор ще получи сърдечен удар.

— Като свърша, ще ги върна.

Тя хвана ръката ми и усетих, как по нея се разлива топлина.

— Моля те, Сам. Извини ме.

Седнах и се ухилих.

— Нищо на света не би могло да ме накара да изляза. Не възнамерявам да сваля очи от теб, докато не ми кажеш твоя телефонен код, домашен адрес и истинския цвят на косата ти.

— Глупчо — каза меко тя. — Никога няма да научиш нито едно от тези неща — и демонстративно се обърна към визъора на проектора, сякаш не съществувах.

Тръбата за пневмодоставка каза „плъок“ и в кошчето се изсипаха поръчаните от мен ролки. Сложих ги на масата до другия проектор. Една от тях се търкулна към тези на Мери и ги разпиля. Вдигнах тази, която мислех, че е моята и я погледнах отдолу — но там бяха написани единствено серийния номер и комбинация от точки, познаваеми само за селектора. Обърнах я, прочетох етикета и я поставих при другите.

— Хей, тази е моя — каза Мери.

— Дрън-дрън — казах, колкото се може по-учтиво.

— Моя е. Точно тя ми трябва сега.

По-добре късно, отколкото още по-късно. Схванах очевидното. Мери не бе дошла тук, за да изследва развитието на обувната промишленост. Прочетох етикетите на още няколко от нейните филми.

— Значи затова всичко, което потърсих, се оказа заето. Но си пропуснала това-онова — подадох ѝ листа с моя избор.

Тя го погледна, засмя се и попита:

— Ще си ги разделим ли или ще ги гледаме заедно?

— Първо на половина, за да отделим боклука, а след това заедно ще гледаме това, което остане — реших аз. — А сега на работа.

Дори след като бях видял паразита на гърба на бедния Барнз и Стария ме бе уверил, че наистина е кацнала „летяща чиния“, не бях подготвен да срещна цял куп доказателства в обществената библиотека. Да можеше да ми падне сега Дигби, щях да му покажа аз един оценителен интеграл! Доказателствата бяха неопровержими: Земята е била посещавана от чужди космически кораби и това е ставало нееднократно.

Първите съобщения за „летящи чинии“ далеч предхождаха нашия собствен прощъпулник в космоса. Някои датираха от седемнадесети век, а имаше и по-стари, но беше невъзможно да се прецени нещо, написано във време, когато под „наука“ се е разбирало цитиране на Аристотел. Първите систематизирани данни идваха от четиридесетте и петдесетте години на двадесети век; следващият

„бум“ бе през осемдесетте на същия век. Забелязах едно повторение през тридесетина години — статистическият анализ би могъл да изкара нещо от това.

„Летящите чинии“ бяха свързани с „мистериозните изчезвания“ не само защото и двете попадаха в обща категория с морските змии, кървавите дъждове и други подобни небивалици. В много документирані случаи пилоти са преследвали „чинииите“ и не са се завръщали. Стандартното официално заключение в тези случаи бе „катастрофа в пустинна местност — останките не са открити“, но това не звучеше особено убедително в моите уши.

Имах още една догадка и се опитах да проверя дали мистериозните изчезвания също не се повтарят в тридесетгодишен цикъл и, ако е така, дали той не е синхронен с цикъла на обектите в небето.

Не можах да направя сигурно заключение; данните бяха твърде много и с малка флуктуация — голям брой хора изчезват всяка година по какви ли не причини. Но данни за населението се пазят от много години, макар част от тях да са били унищожени през бомбардировките. Отбелязах си да поискам да им бъде направен професионален анализ.

Двамата с Мери едва ли си разменихме и три думи през тази нощ. Накрая станаме и се протегнахме, след което се наложи да заема на Мери малко дребни, за да плати на машината ролките, на които бе водила бележки (*защо* жените никога не носят дребни?). Естествено, платих и моите.

— Е, каква е присъдата — попитах.

— Чувствам се като врабче, което е построило гнездото си в края на водосточна тръба.

Цитирах стиха докрай и добавих:

— И отново ще постъпим така — няма да се научим на нищо и пак ще го построим там.

— О, не! Сам, трябва да направим нещо! Всичко съвпада — този път те имат намерение да останат.

— Може би. Аз съм на същото мнение.

— Добре, но какво да *направим*?

— Съкровище, време е да научиш, че в страната на слепите и на едноокия не му е адски весело.

— Не бъди циничен. Нямаме време.

Вече се зазоряваше и библиотеката бе почти пуста.

— Знаеш ли какво — казах аз, — дай да вземем отнякъде едно буре бира, да го дотъркаляме до хотелската ми стая, да си пийнем хубаво и да обсъдим положението.

— Само че не в твоята стая — поклати глава тя.

— По дяволите, нали сме по работа!

— Ще отидем в моя апартамент. Няма и триста мили от тук. Хем ще приготвя закуска.

Сетих се каква бе основната цел в живота ми и се ухилих:

— Това е най-умното нещо, което чувам през тази нощ. Защо не в хотела? Ще спестим половин час път.

— Не искаш ли да дойдеш в апартамента ми? Няма да те ухапя.

— Надявах се на обратното. Всъщност учудва ме внезапната промяна на решението ти.

— Е... може би искам да ти покажа мечите капани около леглото си. Или да ти докажа, че съм добра готвачка — на бузите ѝ се появиха трапчинки: единственият знак, че се е засмяла.

Спрях едно такси и отидохме в апартамента ѝ.

Тя го претърси внимателно, след като влязохме и после ми каза:

— Обърни се. Искam да видя гърба ти.

— Но защо...

— Обърни се!

Послушах я. Тя опипа внимателно гърба ми и след това нареди:

— А сега ти мен!

— С удоволствие!

Въпреки шегата, проверих внимателно — знаех колко важно беше това. Под дрехите ѝ имаше единствено женска плът и подбрани екземпляри смъртоносна железария.

Тя се обърна с лице към мен и въздъхна облекчено.

— Ето защо не исках да отидем в твоя хотел. Сега знам, че сме в безопасност — за първи път, откакто видях онази твар на гърба на горкия Барнз. Този апартамент е сигурен; изключвам вентилацията и го запечатвам като банков сейф всеки път, когато изляза.

— А отдушниците за климатичната инсталация?

— Не съм я включила; вместо нея ще отворя една от резервните бутилки... Както и да е, какво би желал да хапнеш?

— Чудех се може ли да се уреди нещо за стек „алангле“?

Можеше. Докато дъвчехме, хвърляхме по едно око на новините.
Все още нищо от Айова.

V

Не успях да видя мечите капани — тя заключи вратата на спалнята си. След три часа ме събуди и направихме втора закуска. Запалихме цигари и аз изключих стереовизора. Показваха кандидатките за „Мис Америка“. В нормално време бих наблюдавал това с интерес, но сега ми се струваше маловажно, след като никоя от участничките не бе със закръглени рамене, а и облеклото им определено не беше достатъчно, за да се скрие под него паразит.

— Е? — казах.

Мери отвърна:

— Трябва да подредим всички факти и да натрием с тях носа на президента.

— Как?

— Трябва отново да го видим.

— Как? — повторих аз.

Тя не намери отговор.

— Има само един начин: чрез Стария — казах аз.

Позвъних, като използвах и двата кода, за да може и Мери да чува. След малко получих отговор:

— Първи заместник Олдфийлд. Слушам.

— Търся Стария.

Кратка пауза и след нея:

— Лично или служебно?

— По-скоро лично.

— Не мога да ви свържа по личен въпрос, а служебните ги поемам аз.

Прекъснах връзката, за да не му покажа колко ругатни мога да избълвам за десет секунди. После набрах друг код. Това беше специалният код на Стария, който със сигурност би го вдигнал и от гроба — но би изпратил там агента, позвънил без основание.

Той избълва с една повече от мен. На единадесетата секунда се включих и аз:

— Шефе, става дума за Айова...

— Да? — бързо утихна той.

— Двамата с Мери прекарахме една чудесна нощ, ровейки за данни в библиотеката. Трябва да ги обсъдим с теб.

Нови десет секунди, след които ме посъветва да ги дам в „Анализ“ и добави, че не би се отказал да изяде ушите ми за обяд.

— Шефе! — троснах се аз.

— Ъ?

— Ако искаш да избягаш от всичко това, ние да не сме поглупави. Считай, че двамата с Мери подаваме оставка в момента. Говоря сериозно.

Мери повдигна вежди, но не каза нищо. Последва дълга пауза и Стария се обади с уморен глас:

— Хотел „Палмгейт“, Маями Бийч.

— Там сме.

Поръчах такси и се качихме на покрива. Казах на шофьора да мине над океана, за да не се туткаме из натоварения трафик над Каролина и показахме добро време.

Стария се бе излегнал на плажа, гледаше навъсено и си играеше с пясъка, докато ние докладвахме. Бях взел и портативен проектор, за да може сам да види бележките ни от библиотеката.

Когато чу за тридесетгодишния цикъл, той се пооживи, а щом споменах за съмненията си за евентуална връзка на този цикъл с изчезванията, той звънна в Отдела:

— Свържи ме с „Анализ“... Питър, ти ли си? Здравсти. Шефът е. Искам диаграма на неизяснените изчезвания от 1800 година до сега. Ъ? Ще изгладиш известните фактори и ще махнеш постоянната съставка. Трябват ми скоковете и спадовете. За кога ли? За преди два часа; още ли не си започнал?

Той стана, взе бастуна си и каза:

— Е, хайде пак на хорото.

— В Белия дом ли? — нетърпеливо попита Мери.

— Не задавай детински въпроси. Не сте събрали нищо, с което да убедим президента да промени мнението си.

— А тогава къде?

— Не зная. Млъкнете и двамата, щом не можете да кажете нещо разумно.

Стария бе дошъл с кола и на връщане карах аз. След като включих на автопилот, казах:

— Шефе, мисля, че имам идея как да убедим президента.

Той изсумтя.

— Слушай сега — продължих. — Изпращаш двама агенти там, мен и някой друг. Другият носи портативна стереокамера и не отделя обектива от мен. А твоята работа е да накараш президента да види заснетия материал.

— А ако нищо не се случи?

— Ще направя така, че да се случи. Отивам на мястото, където се е приземил корабът, и то с рогата напред. Ще пратим снимки в едър план право в Белия дом. След това — в кабинета на Барнз, за да поразголя малко закръглени рамене. Ще късам ризи пред камерата и толкова. Никакъв финес — ще удрям с големия чук.

— Предполагам известно ти е, че нямаш повече шансове от мишка на събрание на котките?

— Не съм убеден. Доколкото видях, тези твари не притежават свръхчовешки способности. Ограничени са от това, което е в състояние да направи възседнатият от тях човек. Нямам желание да ставам мъченик. Пък и каквото и да стане, все ще получиш някаква картина.

— Хм...

— Може и да стане — обади се Мери. — Аз ще бъда другия агент. Мога...

— Не — казахме двамата със Стария в един глас. Изчервих се; това не спадаше към моите прерогативи. Мери продължи. — Искях да кажа, че е логично да отида аз, тъй като мога да разпознавам хората с паразити.

— Не — повтори Стария. — Там, където ще отиде той, всички ще имат паразити... поне до доказване на противното. Освен това, за теб имам друга работа.

Тя трябваше да замълчи, но не го стори.

— Какво по-важно от това?

— Глася те за телохранител на президента — спокойно отвърна Стария.

— О — тя помисли малко. — Шефе, не съм уверена, че ще мога да разпозная жена по този начин. Просто, ъ-ъ-ъ... не ме бива за това.

— Ще се отървем от секретарките му. И, Мери... ще наблюдаваш и него.

Тя помисли върху казаното.

— А ако установя, че въпреки всички мерки, на гърба му има плужек?

— Ще направиш необходимото, вицепрезидентът ще наследи поста, а теб ще те разстрелят за държавна измяна. А сега за мисията. Джарвис ще снима с камерата, а с вас ще дойде и Дейвидсън за охрана. Докато Джарвис те следи с обектива, Дейвидсън ще го пази... а ти трябва да хвърляш по едно око и към двамата.

— Мислиш ли, че ще излезе нещо, а?

— Не, но какъв да е план е по-добър от бездействието. Може да успеем да пораздвигим нещата.

Джарвис, Дейвидсън и аз потеглихме за Айова, а Стария — за Вашингтон. Преди да тръгнем, Мери ме отведе настрани, хвана ме за ушите, целуна ме и каза:

— Сам... върни се.

От което се разчувствах като петнадесетгодишен.

Дейвидсън приземи колата на пътя след мястото, където бях видял срутения мост. Аз играех навигатор, като се ръководех по една карта, на която бе отбелязано точното място на приземяването на истинския кораб. Мостът беше добър ориентир. На триста ярда източно от предполагаемото място слязохме от пътя и минахме през храстите за по-пряко. Стигнахме до мястото, но там нямаше нищо — само обгорена земя. Слязохме от колата, за да разгледаме пейзажа.

И супердетектив не би могъл да докаже, че тук е кацала летяща чиния — пожарът бе унищожил всички следи.

Джарвис все пак засне всичко наоколо, но ми стана ясно, че плужеците отново поведоха в резултата. На връщане към колата се натъкнахме на възрастен фермер; съгласно инструкциите, спряхме на прилично разстояние от него.

— Бая пожарец, а? — отбелязах аз.

— Има си хас — съгласи се печално той. — Погуби две от най-млечните ми крави, горките добичета. Вие, момчета, репортери ли сте?

— Да — отвърнах, — но май са ни пратили за зелен хайвер.

Щеше ми се Мери да беше тук. Този човек беше може би с природно закръглени рамене. Но ако Стария беше прав за космическия кораб — а той *беше* прав — тогава този невинно изглеждащ човечец би трябвало да знае за него, а той не каза нищо. Ерго, беше обладан.

Трябваше да го направя. Тук беше много по-лесно да пленим паразита и да го покажем по канала в Белия дом, отколкото сред тълпата. Хвърлих един поглед към моите хора; и двамата бяха нащрек. Джарвис не спираше да снима.

Когато фермерът се обърна, му подложих крак. Още преди да падне, бях на гърба му и разкъсвах ризата. Джарвис се приближи, за да хване едър план. Разголих гърба на фермера, преди той да успее да гъкне.

Гърбът му наистина беше гол — нито паразит, нито следа от такъв. Нито пък по цялото му тяло — проверих навсякъде.

Помогнах му да се изправи и се опитах да му почистя дрехите — целите бяха покрити с пепел. Извиних му се искрено. Той целият трепереше от гняв.

— Вие, млади... — дори не успя да намери дума, достатъчно ругателна за нас. Изглежда ни и устата му потръпна от отвращение. — Ще се оплача на шерифа от вас! А ако бях двадесет години по-млад, щях да измета земята и с трима ви!

— Повярвай, старче, стана грешка — продължих да се извинявам аз.

— Грешка ли? — гласът му затрепери, сякаш щеше да заплаче. — Връщам се от Омаха; заварвам фермата изгоряла, половината добитък мъртъв, а зетят никакъв го няма. Идвам да видя какво дирят някакви непознати посред земята ми и те за малко да ме разкъсат на парчета. Накъде отива светът?

Струва ми се, че можех да отговоря на последния въпрос, но се сдържах. Опитах се да му дам пари като компенсация на унижението, но ги изби от ръката ми на земята. Оттеглихме се с подвита опашка.

Чак в колата Дейвидсън ме попита:

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Аз мога да сгреша — отвърнах свирепо, — но да си чувал някога Стария да е грешил?

— М-м-м... не. А сега накъде?

— Към Де Мойн. Студиото на местната стереовизия. Там няма да има грешка.

Пазачът на градските врати на Де Мойн се поколеба, като ни видя. Погледна в бележника си и след това номера на колата.

— Шерифът е обявил, че вашата кола се издирва — съобщи ми той.

— Отбийте вдясно.

— Вдясно, вдясно — съгласих се аз, дадох тридесетина фута назад и след това напред с пълна газ. Колите на Отдела имат здрава броня отпред и са доста издържливи, което се оказа полезно; бариерата също не беше направена от кашкавал. Не намалих и след като я преминахме.

— Интересно — замечтано каза Дейвидсън. — Все още ли знаеш какво правиш?

— Стига си плямпа! — срязях го. — Разберете добре и двамата: малко вероятно е да се измъкнем. *Но трябва да направим нужните снимки.*

— Както кажеш, шефе.

И да е имало преследвачи, останали са доста назад. Спрях рязко пред студиото и мигом изскочихме от колата. Никакви преструвки от типа „чичо Чарли“. Окупирахме първия асансьор и — нагоре. Слязохме на етажа на Барнз, като оставихме вратата на асансьора отворена. Секретарката във външната стая се опита да ни спре, но бе изблъскана. Опитах да отворя вратата към самия кабинет, но тя бе заключена. Обърнах се към секретарката:

— Къде е Барнз?

— Кой го търси, моля? — отвърна тя с учтивостта на риба.

Погледнах раменете ѝ. Имаше малка гърбица. Господи, казах си, тази *трябва* да е. Тя беше тук, когато убих Барнз. Наведох се към нея и повдигнах блузата ѝ. Прав бях. Не можеше да не съм. За втори път виждах паразит.

Тя се съпротивляваше; драскаше с нокти и се опитваше да хапе. Парализирах я с удар по врата — за малко да докосна плужека. Завъртях я с лицето надолу. Изревах:

— Джарвис! Давай едър план.

Идиотът му с идиот нещо човъркаше камерата, обърнат с гръб към мен. Изправи се и каза:

— Не бачка! Нещо е изпушило.

— Ами смени го, бе! *Бързо!*

Една стенографка в другия край на стаята се изправи и стреля по камерата. Улучи. Дейвидсън я изгори секунда след това. Сякаш по даден знак шест други се нахвърлиха срещу него. Явно нямаха оръжие.

Все още държах секретарката и стрелях от мястото си. Улових с периферното зрение някакво движение зад гърба си; обърнах се и видях Барнз — Барнз „номер две“ — да отваря вратата. Прострелях го в гърдите, за да уцеля и тварта, която знаех, че е на гърба му. Отново се обърнах към касапницата.

Дейвидсън добре се справяше. Към него пълзеше едно момиче; изглеждаше ранено. Той стреля в лицето ѝ и тя спря. Следващият му изстрел бе на не повече от инч от лявото ми ухо. Извиках:

— Благодаря. Хайде да се омитаме. Джарвис, чуваш ли?

Асансьорът стоеше отворен. Нахлухме в него; аз носех секретарката на Барнз. Затръшнах вратата и натиснах копчето за надолу. Дейвидсън трепереше, Джарвис бе целия пребледнял.

— Съвземете се — казах. — Не стреляхме по хора, а ето по какво — показах гърба на момичето.

Тук за малко да припадна. Образецът, който смятах да занеса в Отдела жив, беше изчезнал. Вероятно се бе пуснал на пода и изпълзял настрани в суматохата.

— Джарвис — попитах, — успя ли *нещо* поне да заснемеш?

Той поклати глава отрицателно.

Гърбът на момичето бе покрит с хиляди подобни на следи от инжекции убождания — там, където е била залепена тварта. Облегнах я на стената на асансьора. Тя бе в безсъзнание, затова я оставихме там, а ние слязохме от асансьора във фойето и оттам на улицата, без никой да ни обърне внимание.

Един полицаи стоеше до колата и попълваше квитанция за глоба. Подаде ми я и каза:

— Тук е забранено за паркиране, приятел.

— Съжалявам, не знаех — отвърнах аз и подписах квитанцията. Сkochихме в колата и веднага дадох пълен напред. Щом пред мен се освободи малко място, излетях — ей така, направо от улицата.

Интересно дали е добавил и това към глобата. Вече във въздуха смених номерата на идентификационния код. Стария бе помислил за всичко.

Но явно не мислеше, че съм свършил добра работа. Опитвах се да докладвам по пътя, но той ме прекъсна и каза да го направя, щом стигнем в Отдела.

Там ни чакаше заедно с Мери. Изслуша доклада ми, като изсумтяваше от време на време. Накрая го попитах:

— Колко от това се видя?

— Предаването се прекъсна при удара в бариерата — информира ме той. — Президентът не беше особено впечатлен от това, което видя.

— Бих се учудил на противното.

— Приятелски ме посъветва да те уволня.

Изтръпнах.

— Много добре... — започнах да говоря, но той ме прекъсна.

— Зная, зная! Казах му, че може да уволни мен, но не и подчинените ми. Що се отнася до теб — продължи той спокойно, — не че не си дръвник с две леви ръце и празна кратуна, но точно сега не мога да се лиша от услугите ти.

— Благодаря.

Мери се мотаяше наляво-надясно из стаята. Опитвах се да уловя погледа ѝ, но тя го избягваше. Сега спря зад гърба на Джарвис... и даде на Стария знака, който бе използвала и за Барнз.

Ударих Джарвис с дръжката на бластера по главата и той омекна в креслото.

— Назад, Дейвидсън! — кресна Стария и насочи оръжието си към гърдите му. — Мери, как е той?

— Добре е.

— А той? — ставаше дума за мен.

— И Сам е чист.

Стария ни изглежда един по един. Честна дума, никога не съм се чувствал толкова близо до смъртта.

— Свалете си ризите — каза той кисело.

Свалихме ги; Мери се оказа права. Вече бях започнал да се чудя дали щях да разбера, ако наистина имах паразит на гърба.

— А сега него — заповяда Стария. — С ръкавици.

Обърнахме Джарвис по очи и внимателно разрязахме дрехите му. Живият образец беше тук.

VI

Повдигна ми се. Мисълта, че тази твар бе седяла точно зад гърба ми през целия път от Айова до тук, беше повече, отколкото стомахът ми можеше да издържи. Не съм особено гнуслив, но не можете да си представите каква реакция възбужда гледката на това нещо, след като човек вече знае какво представлява то. Преглътнах и казах:

— Хайде да го махнем. Може би ще успеем да спасим Джарвис.

— Всъщност не мислех така; имах неприятното предчувствие, че човек, веднъж възседнат от някоя от тези твари, е загубен завинаги.

— Забрави за Джарвис — махна с ръка Стария.

— Но...

— Млък! Ако може да бъде спасен сега, ще може и след време. Във всеки случай... — той не довърши, но аз знаех какво имаше пред вид: ние можехме да бъдем пожертвани; народът на Съединените щати — не.

Стария продължаваше да наблюдава нещото на гърба на Джарвис, целият нащрек и с изваден бластер. Сега се обърна към Мери:

— Свържи се с президента. Специален код нула, нула, нула, четири.

Мери отиде до неговото бюро. Чух, че каза нещо в микрофона, но вниманието ми беше в паразита. Той не направи никакъв опит да се отдели от своя носител. След малко Мери докладва:

— Не мога да се свържа с него. Един от помощниците му е на екрана. Мистър Макдъно.

Стария се намръщи. Макдъно беше умен и приятен човек, който обаче откакто бе постъпил на работа в Белия дом, не беше променил мнението си по нито един въпрос. Президентът го използваше за буфер.

Стария забуча, без да си прави труда да отиде до микрофона.

Не, не можело да го свърже с президента. Не, дори и съобщение. Не, мистър Макдъно не превишавал правата си; Стария го нямало в

списъка на изключенията — впрочем, такъв списък въобще не съществувал. Да, мистър Макдъно с удоволствие щял да уреди на Стария среща с президента; обещавал. Примерно другия петък? Днес ли? Абсурд. Утре? Невъзможно.

Старият изключи. Имаше вид, сякаш всеки момент ще получи удар. Пое два пъти дълбоко въздух, поуспокои се и каза:

— Дейв, помоли доктор Грейвз да се отбие за малко. Останалите, стойте по-далеч.

Шефът на биолоaborаторията пристигна бързо.

— Док — обърна се към него Стария, — ето ти едно живо.

Грейвз приближи лицето си до гърба на Джарвис, промърмори „Интересно“ и дори се отпусна на едно коляно.

— Назад!

— Но аз трябва да... — запротестира Грейвз.

— Бабината ти трънкина! Да, трябва да го изследваш, но преди всичко трябва да внимаваш да не умре. След това, да не избяга. И трето, трябва да пазиш самия себе си от него.

— Но аз не се страхувам от това нещо — усмихна се Грейвз. — Аз...

— Страхувай се! Това е заповед.

— Искях да кажа, че трябва да подготвя инкубатор, в който да го настаним, след като го свалим от носителя. Очевидно това нещо се нуждае от кислород — не свободен, а от своя носител. Може би голямо куче ще свърши работа.

— Не — тросна се Стария. — Ще стои там, където си е.

— Този човек доброволец ли е?

Старият каза спокойно:

— Доктор Грейвз, всеки агент в Отдела е доброволец за всичко, за което преценя, че е необходимо. Моля, изпълнете заповедите ми. Донесете носилка. И работете внимателно.

След като отнесоха Джарвис, Дейвидсън, Мери и аз слязохме в бара за по едно — четири питиета. Имахме нужда от това. Дейвидсън целият трепереше. След като не се оправи от първата чаша, му казах:

— Виж, Дейв, съжалявам за онези момичета не по-малко от теб — но нямаше друг избор. Набий си го в главата.

— Много зле ли беше? — попита Мери.

— Ужасно. Не знам даже колко убихме. Нямаше време за любезности; не стреляхме по хората, а по паразитите. — Обърнах се към Дейвидсън. — Не разбираш ли?

— Точно това е. Те не бяха хора... Мисля, че бих могъл да застрелям и собствения си брат, ако службата го изисква. Но те не бяха хора. Държаха се нечовешки. Аз стрелям, а те продължават да пълзят към мен. Те... — той млъкна.

Съжалих го. След малко той излезе и двамата с Мери поговорихме за известно време; напразни опити да измислим какво трябва да направим по-нататък.

После тя обяви, че ѝ се спи и се насочи към женското спално помещение. Тъй като Стария бе заповядал всички агенти да спят тази нощ в Отдела, аз отидох в мъжкото крило и се напъхах в един спален чувал.

Събуди ме сигналът за тревога. Облякох се още преди да е замлъкнала сирената и след това гласът на Стария забоботи по интеркома:

— Газова и радиационна тревога! Запечатайте всичко! Всички да се съберат в залата за съвещания! Бегом!

Като оперативен работник, аз нямах задължения, свързани с тревогата и затова директно се отправих към залата. Стария беше там и изглеждаше угрижен. Искях да го попитам какво става, но поне дузина служители, агенти, секретарки и какви ли не бяха пристигнали преди мен. След малко Стария ме изпрати до дежурния на входа за списъка на присъстващите. Направихме проверката и стана ясно, че всички в списъка бяхме тук, в залата — от възрастната мис Хейнз, секретарката на Стария, до сервитьора в бара. Изключение правеха само дежурният на входа и Джарвис. Списъкът не можеше да греши; при нас за това кой влиза и излиза се следи по-внимателно, отколкото в банката за парите.

Отново отидох до дежурния; този път за да го повикам. Преди да тръгне, той провери по телефона дали не го баламосвам. Естествено, не забрави да натисне бутона за залостване на вратата. Когато се върнахме, Джарвис също беше там, подкрепян от Грейвз и един негов асистент. Беше облечен в болничен халат и в съзнание, но явно упоен.

Започнах да проумявам за какво беше цялата дандания. Стария се отдалечи на разстояние от всички други и извади бластера си.

— Един от паразитите се е измъкнал и е сред нас — заяви той. — За някои от вас това означава твърде много. Ще обясня за другите, защото оцеляването на всички нас — а и на цялото човечество — зависи от вашето пълно сътрудничество и непрекословно подчинение.

Той обясни накратко, с брутална точност, какво представляваха паразитите и какво бе положението в момента. Накрая заключи:

— С две думи, паразитът почти сигурно се намира в тази стая. Един от нас прилича на човек, но всъщност е автомат, който изпълнява волята на смъртния ни враг.

Последва тихо мърморене. Хората крадешком се оглеждаха един друг. Някои се опитваха да се усамотят. Преди минута бяхме колектив, а сега — тълпа; всеки подозираше съседа си. Усетих, че неволно се отдръпвам от Роналд — сервитьора на бара, който стоеше най-близо до мен и когото познавах от десет години.

Грейвз прочисти гърлото си.

— Шефе — започна, — взех всички разумни...

— Млък! Изкарай Джарвис отпред и му свали халата.

Грейвз и асистента му изпълниха заповедта. Джарвис май нямаше много ясна представа какво става наоколо. Грейвз вероятно му беше дал наркотици.

— Обърнете го — нареди Стария. Джарвис покорно се остави да го обърнат и всички видяхме знака на плужека — червенията по врата и гърба.

— Ето — продължи Стария, — тук го е яздила тварта.

Когато съблякоха Джарвис гол, се чуха шепот и приглушени кискания, но сега настъпи гробна тишина.

— А сега — каза Стария, — сега *ще го хванем този плужек!* И то жив! Всички видяхте, къде паразитът се захваща по човека. Предупреждавам ви: ако някой застреля паразита, аз ще застрелям него. Наложите ли се да стреляте, за да го заловите, стреляйте в краката... Ела тук! — той насочи бластера към мен.

На половината път между тълпата и самия него ме спря и изкомандва:

— Грейвз! Сложи Джарвис да седне пред мен. Не, не го обличай. — След което се обърна към мен: — Пусни оръжието си на пода.

Държеше своя бластер насочен към корема ми; извадих моя много внимателно. Плъзнах го на около шест фута от себе си.

— А сега си свали дрехите.

Е, подобна заповед е малко неудобна за изпълнение. Бластерът на Стария, обаче, изби от главата ми всякаква мисъл за приличие. Когато свалих всичко, някои от момичетата се изкискаха. „Не е зле“, прошепна една, а друга ѝ отговори „Хич даже“. Изчервих се.

Стария ме огледа и след това ми заповяда да вдигна бластера си.

— Прикривай ме — заповяда той. — И хвърляй по едно око на вратата. А сега ти! Доти коя — беше — там, ти си наред.

Доти беше една от служителките. Не бе въоръжена, разбира се и носеше дълга до пода рокля. Тя излезе напред, спря и не направи нищо повече.

— Хайде, събличай се! — махна с бластера Стария.

— Ама вие сериозно ли? — тя все още не беше убедена.

— Бързо! — изрева той. Тя едва не подскочи.

— Няма нужда да ми пукате тъпанчетата — захапа долната си устна и разхлаби колана на роклята. — За това трябва да получа специално възнаграждение — и я свали.

— До стената! — кресна свирепо Стария. — Ренфрю!

След моя пример, мъжете се държаха делово, макар някои от тях да бяха смутени. Що се отнася до жените, някои хихикаха, други се изчервиха, но никоя не се възпротиви особено силно. За двадесет минути пред очите ми се оказа повече гола плът, отколкото бях виждал през целия си живот, а купчината оръжия на пода приличаше на арсенал.

Когато дойде редът на Мери, тя свали дрехите си бързо, без суетене. Дори гола се държеше спокойно и с достойнство. Освен това добави значителен принос за нарастването на „арсенала“. Реших, че просто обича оръжията.

Накрая всички бяхме голи, освен Стария и секретарката му мис Хейнз. Мисля, че той изпитваше известно страхопочитание към нея. Изглеждаше натъжен и ровичкаше купчината дрехи с бастуна си.

Накрая се обърна към нея:

— Мис Хейнз... ако обичате.

Братко, помислих си, този път няма да мине без употреба на сила.

Тя стоеше и го гледаше; приличаше на самата оскърбена невинност. Приближих я и казах с половин уста:

— Шефе... ами ти? Съблечи се.

Той се сепна.

— Не се шегувам — продължих аз. — Или си ти или е тя. Сваляйте парцалите. И двамата.

Стария умееше да се подчини на неизбежното. Той каза „Съблечете я“ и започна да разкопчава панталоните си. Наредих на Мери да вземе още няколко жени и да съблекат до голо мис Хейнз. Когато се обърнах, панталоните на Стария бяха свалени до коленете... а мис Хейнз тичаше към вратата.

Стария беше между нас и не можех да стрелям по нея — а всички други агенти в залата бяха невъоръжени! Мисля, че това не беше случайно; Стария не се доверяваше на техните нерви. Той искаше плужека жив.

Докато хукна след нея, тя вече беше излязла от вратата и бягаше по коридора. Там вече можех да стрелям, но имах някои задръжки. Първо, не успях да превключа чувствата си толкова бързо. Тя все пак беше старата мис Хейнз, секретарката на шефа, която ме мъмреше за правописните грешки в докладите. Второ, не можех да рискувам да изгоря паразита с изстрел отдалеч.

Тя се шмугна в една врата и аз отново се поколебах по силата на навика — беше женската тоалетна. Но само за момент. Ритнах вратата, пристъпих напред и се огледах с готово за стрелба оръжие.

После нещо ме удари точно зад дясното ухо.

Не помня ясно какво се случи през следващите няколко секунди. Явно съм изгубил съзнание, поне за малко. Спомням си някаква борба и викове като: „Внимавай!“, „По дяволите, ухапа ме!“, „Пази си ръцете.“ После някой спокойно каза: „Носете я за ръцете и краката — внимателно“. Друг попита „Ами той?“, а трети отвърна: „После, нищо му няма“.

Когато те излязоха, все още не се бях съвзел напълно, но чувствах, че животът започваше да се разлива из тялото ми. Седнах; имах ясното съзнание, че трябва да свърша нещо спешно. Изправих се на крака и отидох залитайки до вратата. Огледах внимателно коридора; нямаше никой. Тръгнах по него в посока, противоположна на залата за съвещания.

На външната врата с ужас установих, че съм гол и се върнах към мъжкото крило. Сграбчих първите дрехи, които ми попаднаха пред

очите, и ги нахлузих. Обувките ми бяха доста тесни, но това нямаше никакво значение. Хукнах обратно към изхода, натиснах бутона и вратата се отвори.

Мислех, че съм се измъкнал незабелязано, но в последния момент някой извика: „Сам!“. Шмугнах се през вратата. Веднага се озовах пред избор от шест врати и още три след тази, която избрах. Отделът се помещава в същински катакомби с множество преплетени като спагети тунели. Накрая успях да изляза в едно малко павилионче за вестници и книги в метрото, кимнах на продавача, минах през външната врата и се смесих с тълпата.

Хванах експреса на горното ниво и слязох на следващата спирка. Прехвърлих се на долното ниво и се помотах около гишетото за билети, докато не дойде един човек, който извади голяма пачка банкноти, за да плати билета си. Качих се в неговия влак и слязох заедно с него. На първото тъмно място го ударих по тила и той припадна. Сега имах пари и бях готов за работа. Не знаех защо са ми необходими тези пари, но без тях не можех да извърша това, което трябваше.

VII

Виждах нещата около себе си леко замъглени и размазани, сякаш гледах през течаща струя вода — но това не предизвика у мен учудване или любопитство. Движех се като лунатик, който не знае къде отива — но бях напълно буден, знаех кой съм, къде съм, каква е била работата ми в Отдела. И, въпреки че не знаех какво трябва да направя след малко, винаги бях абсолютно сигурен, че това, което правех в момента, е точно нужното.

През по-голяма част от времето не изпитвах никакви чувства, освен познатата досада от предстоящата работа. Това беше на съзнателното ниво; а някъде много дълбоко в подсъзнанието усещах, че съм мъчително нещастен, уплашен и изтерзан от усещане за вина, но това беше много нива надолу и дълбоко потиснато; едва го осъзнавах и то не влияеше на действията ми.

Знаех, че са ме видели на излизане от Отдела. Викът „Сам“ явно беше за мен; само двама души ме знаеха под това име, а Стария би използвал истинското. Значи ме беше видяла Мери. Добре, мислех си, че тя ми показва къде е апартаментът ѝ. Можех да заложа там капан за следващия път, когато ще го употреби. А сега трябваше да се заловя за работа и да внимавам да не ме хванат.

Движех се из застроен със складове квартал, като използвах цялото си умение на агент да се промъквам незабелязано. Скоро открих това, което търсех — на една от сградите имаше обява: „Дава се таван под наем. Обърнете се към агента на първия етаж“. Разузнах из сградата, запомних адреса и се върнах в една от станциите на „Уестърн юниън“ две преки назад. Използвах един от свободните телеграфни апарати и изпратих следното съобщение: „Изпратете два контейнера дребнотини всичко уговорено сметката същата подпис Джоел Фридман“, като прибавих и адреса на сградата. За получател вписах: „Роско и Дилърд“, търговски агенти, Де Мойн, Айова.

На излизане от пощенската станция гледката на един ресторант за бързо хранене ми припомни, че съм гладен, но усещането веднага

затихна и повече не помислих за това. Върнах се в сградата със складовете и се свих в един тъмен ъгъл на коридора, за да дочакам сутринта. Смътно си спомням, че сънувах постоянно повтарящи се клаустрофобни кошмари.

В девет часа чаках пред вратата на агента по наемите и успях да наема тавана, още преди той да е отключил. Платих му тлъста надбавка за това, че искам помещението веднага. Качих се на тавана, отключих, влязох и зачаках.

Контейнерите ми пристигнаха към десет и половина. След като носачите си тръгнаха, отворих горния, извадих една кутия, затоплих я и я подготвих. След това слязох долу при агента по наемите и му казах:

— Мистър Грийнбърг, бихте ли се качили горе за минутка? Искам да се консултирам с вас за евентуални промени в осветлението.

Той помърмори, но се съгласи. Щом влязохме в таванското помещение, затворих вратата и го заведох до отворения контейнер.

— Тук — посочих. — Ако се наведете, ще видите какво имам пред вид. Трябва просто...

Той се наведе, а аз го хванах здраво и повдигнах сакото и ризата му. Със свободната си ръка преместих господаря от подготвената кутия на голия му гръб и не го пуснах, докато не се успокои. После го изправих, вкарах ризата в панталоните му и го поизчетках от праха. Когато успя да си поеме дъх, го попитах:

— Какви са новините от Де Мойн?

— Какво те интересува? — каза той. — От колко време си без контакт?

Започнах да обяснявам, но той ме прекъсна:

— Хайде да не губим време и да проведем директен разговор.

Вдигнах ризата си; той също. Седнахме върху неотворения контейнер с опрени гърбове, за да могат господарите ни да контактуват един с друг. През това време умът ми беше празен; нямам представа колко е продължило. Наблюдавах една муха, която се мъчеше да се освободи от прашната паяжина в ъгъла.

Следващият, когото привлякохме, беше надзорникът на сградата. Той бе висок и здрав швед и трябваше да го държим и двамата. След това Грийнбърг се обади на собственика и му каза, че нещо се е случило със сградата; не знаейки как точно го баламоса, но успя да го

убеди да дойде. В това време аз и надзорникът отваряхме и затопляхме нови кутии.

Собственикът на сградата се оказа голяма клечка и всички ние, включително и той, се почувствахме доволни от това. Той членуваше в Конституционния клуб, списъкът на членовете на който изчерпваше справочниците „Кой, кой е“ в областта на финансите, политиката и промишлеността.

Наближаваше обяд и не разполагахме с много време. Надзорникът отиде да купи дрехи и куфарче за мен и да прати горе шофьора на собственика, за да привлечем и него. В дванадесет и половина собственикът и аз потеглихме с неговата кола; куфарчето ми съдържаше дванадесет господари — в кутии, но готови.

Собственикът записа в книгата за посетители: „Дж. Хардуик Потър и негов гост“. Един от лакеите поиска да вземе куфарчето ми, но му казах, че ми е необходимо, за да си сменя ризата преди обяд. Изчакахме в тоалетната, докато там не остана никой друг освен прислужника и го привлякохме. След това го изпратихме да съобщи на управителя на клуба, че на един от гостите му е прилошало в тоалетната.

След като се погрижихме за управителя, аз сложих едно бяло сако и станах втори прислужник в тоалетната. Разполагах само с десет господаря, но не след дълго контейнерите от таванското помещение трябваше да бъдат донесени тук. Двамата с прислужника използвахме тези, които бяха тук, още преди да свърши оживлението по време на обяд. Един от гостите ни изненада, докато бяхме заети и се наложи да го убия. Завлякохме го в помещението, където държах метлите и парцалите. Последва временно затишие, тъй като контейнерите още не бяха пристигнали. Рефлексът на глад почти ме надви за момент; след това отслабна, но не премина. Казах това на управителя и той ми сервира обяд в кабинета си.

Използвахме мъртвото време на ранния следобед, за да установим пълен контрол над клуба. Към четири часа всички в сградата — членове, гости, персонал — бяха с нас; след това продължихме привличането на новите още във фоайето. Портиерът ги пропускаше един по един. Наложих се управителят да телефонира в Де Мойн за още контейнери. Големият удар дойде вечерта — заместник-министърът на финансите. Това беше истинска победа, защото

министерството на финансите отговаряше за сигурността на президента.

VIII

Залавянето на държавен служител на ключов пост отначало ми достави някакво незначително удовлетворение, но скоро престанах да мисля за него. Ние — имам пред вид привлечените — всъщност въобще не мислехме; знаехме, какво правим, но го узнавахме едва в момента на извършване на действието — като добре обучен кон, който реагира на получената от ездача заповед и веднага е готов за нова.

Хубаво сравнение, но доста повърхностно. Господарят разполагаше не само с целия разум на яздения от него човек, но и с паметта и житейския му опит. Освен това господарите общуваха помежду си чрез нас; понякога разбирахме значението на своите думи, понякога не. А в по-важните, директни разговори въобще не вземахме участие. Докато господарите разговаряха директно, допрени един до друг, ние просто седяхме мълчаливо и чакахме да приключат, след което оправяхме облеклото си и продължавахме да вършим необходимото.

Думите, които говорех от името на господаря, бяха толкова мои, колкото можеха да бъдат на един телефон. Аз бях средство за общуване, нищо повече. Няколко дена, след като бях привлечен, дадох инструкции на управителя на клуба относно доставката на още контейнери с господари. При това имах смътното усещане, че три нови кораба са се приземили, но познанията ми се свеждаха само до един адрес в Ню Орлийнз.

Не мислех за това; просто вършех работата си. Сега бях „специален помощник на мистър Потър“ и прекарвах дните си в неговия кабинет — а и нощите. Всъщност нещата може би стояха обратно — аз често давах устни заповеди на Потър. Но вероятно и сега разбирам обществената структура на паразитите толкова слабо, колкото я разбирах тогава.

Знаех — и господарят ми знаеше — че за мен е по-добре да не се показвам по улиците. Чрез мен господарят знаеше всичко, което знаех и аз; знаеше, че бях единственият привлечен, който е известен на

Стария и съм сигурен, че знаеше и че Стария няма да престане да ме търси, за да ме върне обратно при себе си или да ме убие.

Странно защо господарят ми не смени тялото на своя слуга и не ме уби; по това време разполагахме с много повече привлечени, отколкото господари. Едва ли е имал скрупули, господарите доставени от кутиите за транспортиране, често повреждаха своите носители. При подобен случай винаги унищожавашме носителя и го заменяхме с нов. От друга страна, опитен ездач не би се отказал от един добре обучен кон в полза на нов, необязден. Може би точно по тази причина е бил запазен животът ми.

След известно време придобихме „сигурни“ позиции в града и господарят започна да ме извежда по улиците. Не искам да кажа, че всеки жител на града носеше „гърбица“; не, хората бяха твърде много, а господарите засега твърде малко. Но всички ключови длъжности се заемаха от наши привлечени — от ченгето на ъгъла до кмета и шефа на полицията, да не говорим за местни квартални босове, свещеници, бизнесмени и абсолютно всички, свързани със средствата за масова информация. Мнозинството от хората продължаваха да живеят не само необезпокоени от този маскарад, но и неосведомени за него. Освен, разбира се, когато някой от тях се окажеше на пътя на някой от господарите — тогава се отървавахме от него.

Един от проблемите пред нашите господари бяха далечните съобщения. Те бяха ограничени от това, което можеха да кажат хората — слуги по обичайните линии за връзка. Още по-голямо беше ограничението, ако линията не бе сигурна срещу подслушване — тогава се налагаше да се използват кодирани послания, подобни на това, с което поръчах изпращането на господари от Де Мойн. Подобни съобщения чрез слугите явно не бяха достатъчни за целите на господарите; необходими им бяха чести директни разговори.

Бях изпратен до Ню Орлийнз за такъв разговор.

Една сутрин излязох на улицата както обикновено, след това отидох на платформата за излитане и поръчах такси. Почаках, докато то пристигна на рампата и тъкмо се канех да вляза, когато един възрастен господин се шмугна вътре и ме изпревари. Незабавно получих заповед да го премахна, но след секунда тя бе заменена с друга — да действам бавно и внимателно. Казах:

— Извинете, господине, но таксито е заето.

— Така е — отвърна той, — аз го заех.

— Ще трябва да потърсите друго — продължих със спокоен глас.
— Може ли да погледна билета ви?

Тук вече го пипнах; номерът на таксито беше отбелязан на моя билет, а не на неговия. Той обаче не помръдна, а ме попита:

— Вие къде отивате?

— В Ню Орлийнз — едва сега научих крайната точка на пътуването си.

— Тогава можете да ме оставите в Мемфис.

— Изключено — поклатих глава аз.

— Ще се забавите само с петнадесет минути! — старецът явно едва се сдържаше. — Не можете да използвате нерационално едно обществено превозно средство... Шофьор! Обяснете правилата на този човек.

Шофьорът престана за момент да човърка зъбите си:

— Хич не ми пука. Който иска да се качва и да слиза, където си ще. Разберете се помежду си или ще помоля диспечера да ми даде друг клиент.

Поколебах се, защото още не бях получил заповед, после влязох в таксито и казах:

— Ню Орлийнз, през Мемфис.

Шофьорът сви рамене и се свърза с контролната кула. Другият пътник изсумтя и не ми обърна повече никакво внимание. Щом излетяхме, той отвори куфарчето, което носеше и разстла някакви документи по коленете си. Наблюдавах го с безразличие. Наместих се в поза, от която можех лесно да извадя бластера си. Изведнъж пътникът протегна ръка и сграбчи китката ми. „По-полека, синко“, каза той и чертите му се разкривиха в сатанинската усмивка на Стария.

Моите рефлексии са бързи, но сега импулсите трябваше да изминават допълнителен път веднъж от мен до господаря и втори път — обратно. Не зная колко забавяне причини това, но Стария се оказа по-бърз от мен. Докато посегна към моя бластер, дулото на неговия вече опираше в ребрата ми.

— Спокойно — каза той и с другата си ръка забодя някаква инжекция в хълбока ми; усетих как целия се затоплям и отпускам — беше ампула „Морфей“. Направих още един безуспешен опит да извадя бластера и заспах.

Смътно дочувах гласове. Някой ме носеше, и то грубо, а друг му говореше: „Внимавай с този маймуняк!“. Онзи му отговаряше: „Няма страшно, срязани са му сухожилията“, след което другият предупреждаваше: „Но все още има зъби, внимавай!“

Да, помислих ядосано, само се доближете и ще ви ухапя с тях. Това за срязаните сухожилия изглеждаше вярно — не можех да мръдна никой от крайниците си, но повече ме разтревожи, че ме бяха нарекли „маймуняк“. Срамота е, помислих, да обижда беззащитен.

Поплаках и отново изпаднах в унес.

— По-добре ли се чувстваш, синко? — Стария се бе надвесил над леглото и ме гледаше замислено. Гърдите му бяха голи и покрити с посивели косми.

— Ъ-ъ-ъ, мисля, че да — отвърнах. Опитах се да седна, но не успях.

— Вече можем да те отвържем — каза Стария и започна да разкопчава катарамите на предпазните колани. — Не искахме да се нараниш. Ето!

Седнах. Разтрих изтръпналите си мускули.

— А сега — каза Стария, — докладвай какво си спомняш.

— Да си спомням ли?

— Те те бяха хванали. Спомняш ли си нещо от времето, когато паразитът те е яздил?

Внезапно изпитах ужасен страх и здраво стиснах края на леглото.

— Шефе! Те знаят къде е Отделът! *Аз им казах.*

— Няма страшно — спокойно отвърна той, — преместихме се на друго място. Малко след като те хванаха. Значи помниш?

— Разбира се. Излязох оттук — искам да кажа, от старите помещения на Отдела — и... — мислите ми се втурнаха напред; внезапно ми се стори, че държа жив господар в ръка и се готвя да го поставя на раменете на агента по наемите.

Призля ми. Стария избърса устата ми и внимателно ме помоли да продължа. Преглътнах и казах:

— Шефе... те са навсякъде. Завладели са града.

— Зная. Така е и в Де Мойн. И в Минеаполис, Сейнт Пол, Ню Орлийнз, Канзас сити. А може и на много други места, не зная... Не мога да бъда навсякъде — той се намръщи и добави. — Това е като да бягаш в чувал. Изоставаме, и то бързо. Дори в градовете, за които сме сигурни, не можем да направим нищо.

— Боже Господи! И защо?

— Остави това — каза нежно той. — Ти си първият ни пробив. Първият, когото успяваме да си възвърнем жив... и за щастие помнещ всичко. Това е важно. А твоят паразит е първият, който успяхме да запазим жив. Сега имаме възможност да...

Лицето ми трябва да е било vyplъщение на самия ужас; мисълта, че господарят ми е жив — и все още може да ме възседне — беше повече, отколкото бях в състояние да понеса. Стария ме разтърси и каза меко:

— Успокой се. Още си твърде слаб.

— Къде е той?

— Паразитът ли? Не се безпокой за него. Сега е върху един орангутан на име Наполеон. Добре е.

— Убий го!

— Не може. Нужен ни е жив, за да го изследваме.

Трябва да съм изпаднал в истерия, защото той ми зашлеви един шамар и каза:

— Вземи се в ръце! Хич не ми е приятно да те тормозя, преди още да си оздравял, но няма как. Трябва да запишеш всичко, което, си спомняш. Така че осъзнай се и започвай.

Направих усилие над себе си и започнах внимателно да докладвам какво си спомням. Описах как наех таванското помещение, как привлякох първата си жертва и как после се преместихме в Конституционния клуб.

Стария кимна.

— Логично. Ти си бил добър агент и за тях.

— Ти не разбираш — възразих. — Аз въобще не съм мислил. Знаех какво правя, но това е всичко. Беше сякаш, ъ-ъ-ъ, сякаш... — не можах да намеря думи.

— Няма значение. Продължавай.

— След като привлякохме управителя на клуба, останалото беше лесно. Хващахме ги още като влизаха и...

— Имена?

— Да, ей сега. М. К. Грийнбърг, Тор Хансен, Дж. Хардуик Потър, неговият шофьор Джим Уейкли, прислужникът в тоалетната Джейк — от него после се наложи да се отървем, защото господарят му не му позволяваше да задоволява нуждите си. След това управителят — така и не научих името му. — Спрях и се опитах да си припомня един по един всички привлечени — О, Боже!

— Какво има?

— Заместник-министърът на *финансите*.

— И *него* ли?

— Да. Още първия ден. Кога ли е било това? За Бога, шефе, министерството на финансите *охранява президента*!

Но там, където бе стоял Стария, сега имаше само дупка във въздуха.

Отпуснах се по гръб. Бях останал без сили. Разплаках се, притиснал глава във възглавницата и по някое време съм заспал.

IX

Събудих се с гаден вкус в устата, силни болки в главата и чувство за надвиснала опасност. Тоест, в прекрасна форма в сравнение с преди. Приветлив глас ме попита:

— По-добре ли се чувстваш?

Над леглото ми бе надвесена ниска симпатична брюнетка. Готино маце, но в моето състояние този факт не ме трогна особено. Беше облечена доста необичайно: бели шорти, тънка лента плат, която подпираше гърдите ѝ и някаква метална черупка, покриваща врата, раменете и голяма част от гърба.

— По-добре — признах.

— Неприятен вкус в устата?

— Като заседание на балкански кабинет.

— Ето — тя ми даде една чаша с нещо в нея; течността сякаш обгори гърлото ми и отми неприятния вкус. Момичето каза: — Не, не го гълтай. Изплюй го. После ще ти дам вода.

Подчиних се.

— Аз съм Дорис Марсдън — продължи тя. — Дневната медицинска сестра.

— Много ми е приятно, Дорис — отговорих аз и я загледах. — А би ли ми казала каква е тази странна униформа, която носиш? Не че не ми харесва, но изглеждаш, сякаш си избягала от някой комикс.

Тя се изкиска.

— Аз самата се чувствам като балерина. Но човек свиква с това — поне аз свикнах.

— Харесва ми. Но защо е?

— Заповед на Стария.

Тогава се сетих защо и отново ми стана по-зле. Дорис продължи:

— Какво ще кажеш да похапнеш — тя носеше един поднос.

— Не ми се яде нищо.

— Отваряй си устата — каза строго тя, — или ще ти го изсипя във врата.

Успях да проговоря между две от хапките, взети в самоотбрана:

— Чувствам се доста добре. Една доза „Джиро“ и отново ще съм на крака.

— Никакви стимулатори — каза спокойно тя, без да прекъсва хранопотока. — Специална диета и много почивка, а вечерта — приспивателно. Така казва чичо доктор.

— А от какво съм болен?

— Изтощение, недोхранване и начална фаза на скорбут. Освен това краста и въшки — но с тях вече се справихме. Сега знаеш... но ако кажеш това на доктора, ще те обявя за лъжец. А сега се обърни.

Обърнах се по корем и тя започна да сменя превръзките. Оказа се, че целият ми гръб е покрит със силно болящи ранички. Замислих се над това, което тя ми каза и се опитах да си спомня колко време съм живял с господаря на гърба.

— Спри да трепериш — каза Дорис. — Зле ли ти е?

— Не, добре съм — успокоих я. Доколкото си спомнях, бях ял не по-често от веднъж на два или три дни. Къпане? Момент, да помисля. Ха, не се бях къпал въобще! Всеки ден се бръснях и слагах чиста риза, защото господарят разбираше, че това бе необходимо за маскарада. Но не бях свалял обувките си откакто ги откраднах — а те още тогава ми стискаха. Попитах:

— На какво приличат краката ми?

— Не бъди любопитен — посъветва ме Дорис.

По принцип харесвам медицинските сестри — те са спокойни, търпеливи и общителни. Мис Бригс, нощната сестра, обаче, не беше готина като Дорис. Имаше конска муцуна и въпреки, че беше облечена в същия оперетен костюм, си даваше вид, сякаш е с бялата престилка. Освен това имаше походка на гренадир. Дорис, бог да я поживи, се поклащаше по приятен за окото начин, докато ходеше.

Мис Бригс отказа да ми даде второ приспивателно, когато се събудих посред нощ, преследван от кошмари и не успях повече да заспя. За сметка на това се съгласи да играе с мен покер и ми обрече половината месечна заплата. Опитах се да разбера от нея какво е станало с президента, но тя мълчеше като пън по тези въпроси.

Въобще не призна, че е чувала за паразитите, летящите чинии и прочие — сякаш носеше това облекло за собствено удоволствие!

Тогава я попитах, какви са новините по стереовизията. Оказа се, че напоследък е твърде заета и не ги е гледала. Помолих я да донесе стереовизор в стаята ми, но тя каза да се обърна към доктора, защото бил предписан пълен покой. Попитах кога ще дойде този доктор, но точно тогава прозвуча звънецът за повикване и тя излезе.

Тутакси ѝ погодих номер. Подредих колодата така, че да ѝ се падне каре, а за себе си подготвих кент флош роял. Ха сега да я видя!

После съм заспал. Събуди ме хавлията, с която мис Бригс попиваше потта от лицето ми. Тя ме пригответи за закуска, но самата закуска я донесе Дорис. Докато хапвах, опитах да я подкача на тема новини, но не постигнах повече успех, отколкото с мис Бригс. Тези сестри явно смятаха болницата за приют за бавноразвиващи се.

След закуска дойде да ме посети Дейвидсън.

— Чух, че си бил тук — каза той. Носеше шорти и нищо друго, ако не броим превръзката на лявата му ръка.

— Аз и толкова не съм чул — оплаках му се. — Какво ти има на ръката?

— Пчела ме ужили.

Щом не искаше да ми каже колко зле е обгорен, негова работа. Продължих:

— Стария беше вчера тук и замина по спешност. Да си го виждал оттогава?

— Да.

— Е? — попитах.

— Е, а *ти* как си? Ония от психото оправиха ли те вече, за да имаш достъп до секретна информация?

— Нима имаш някакви съмнения в това?

— Дяволски прав си, че имам. Горкият Джарвис въобще не можа да се оправи след това?

— Ъ? — бях забравил за Джарвис. — Къде е той сега?

— Беше. Изпадна в кома и умря — един ден след като ти замина. Искам да кажа, след като те заловиха — Дейвидсън ме изгледа. — А ти изглеждаш добре.

Изобщо не се чувствах добре. Обхвана ме слабост и с труд сдържах сълзите си. Дейвидсън се престори, че нищо не е виждал и

продължи:

— Трябваше да видиш хаоса, който настана, когато ти изчезна. Стария хукна да те гони без никакви дрехи по себе си, само с бластер. Изглеждаше готов на всичко. Можеше и да те хване, но го прибра полицията и се наложи после да го вадим от ареста. — Дейвидсън невесело се усмихна.

И аз изобразих някаква усмивка. Имаше нещо едновременно героично и смешно в тази гледка: Стария, втурнал се да спасява света гол, както майка го е родила.

— Съжалявам, че съм пропуснал тази сцена. А после какво стана?

Дейвидсън отново ме изглежда, каза: „Почакай малко“ и излезе.

Скоро се върна и продължи:

— Стария каза „о'кей“. Какво искаш да узнаеш?

— Всичко! Какво се е случило вчера?

— Тогава получих това — той размаха раненото си крило под носа ми. — Хем имах късмет. Трима други агенти бяха убити.

— А президентът? Той...

В стаята се втурна Дорис и се развика на Дейвидсън:

— Нали ти казах да чакаш в своята стая. Вече трябваше да си пристигнал в „Мърси хоспитал“. Линейката те чака пред входа от десет минути.

Той стана, усмихна се и я оципа по бузата със здравата си ръка:

— Все едно, не могат да започнат шоуто без мен.

— Добре, но побързай.

— Идвам.

— Хей — извиках аз, — а президентът?

Дейвидсън ме погледна през рамо.

— Той ли? Добре си е; ни дракотина — и излезе.

Дорис се върна след няколко минути; бълваше огън и жупел.

— Пациенти! — каза го като обидна дума. — Трябваше да му бия инжекцията двадесет минути преди да тръгне, за да успее да подейства; а се наложи да го направя чак в линейката.

— Каква инжекция?

— Той не ти ли каза?

— Не.

— Е... няма причина да го крия от теб. Ампутация на лявата ръка от лакътя надолу след това присаждане на нова.

В такъв случай нямаше да чуя остатъка от историята от Дейвидсън. Присаждането на нов крайник не е лесна работа; пациентът трябва да стои под наркоза поне десет дена. Отново подкачих Дорис:

— Ами Стария? Ранен ли е? Или свещените ти правила забраняват да ми кажеш?

— Много плямпаш — отвърна тя и измъкна отнякъде чаша с млечнобяла помия. — Време е за утринно подхранване и дрямка.

— Изплюй камъчето или ще изплюя тази гадост в лицето ти.

— Стария? Имаш пред вид шефа на Отдела ли?

— Че кой друг?

— Той не е сред болните — тя направи физиономия. — Не бих искала него за пациент.

Х

Търкалях се в леглото още няколко дни; през това време с мен се отнасяха като с малко дете. Не ми пукаше — та това беше първата ми истинска почивка от години. Раните ми полека-лека заздравяваха и вече ми бе позволено — по-скоро заповядано — да правя леки упражнения няколко пъти дневно.

Стария се отби при мен.

— Е — каза той, — още ли се преструваш?

Изчервих се.

— Дяволите да те вземат — отвърнах му. — Донеси някакви гащи и ще ти покажа кой се преструва.

— Успокой топката — той взе картоната ми и го разгледа. После каза: — Сестра, донесете шорти за този човек. Той се връща в строя.

Дорис се изправи пред него като квачка, бранеща пилците си.

— Вие може да сте големия шеф, но тук заповедите ви не важат. Докторът ще...

— Млък! — прекъсна я той. — Бегом за дрехи.

— Но...

Той я хвана за раменете, завъртя я и с потупване по задника я насочи към вратата. Тя излезе, като пръскаше слюнки и се върна с доктора.

— Док — каза му спокойно Стария, — изпратих за гащи, а не за вас.

— Много ще съм ви благодарен, ако не се намесвате в работата ми с пациентите — каза студено медикът.

— Той не е ваш пациент. Изписах го.

— Така ли? Господине, ако не ви харесва начинът, по който се справям с работата си, приежете моята оставка.

Стария веднага обърна другия лист:

— Приежете моите извинения, господине. В заетостта си понякога забравям да спазя установените процедури. Бихте ли

прегледали този пациент? Ако може да бъде изписан, с радост бих се възползвал от услугите му веднага.

Вената на слепоочието на доктора пулсираше, но той каза: „Разбира се, господине!“, разгледа картоната и изпробва рефлексите ми.

— Необходимо му е още време, докато се възстанови напълно... но може да бъде изписан. Сестра, донесете дрехи за този човек.

Дрехите се състояха от шорти и обувки. Всички наоколо бяха облечени по този начин и за мен бе успокояващо да виждам толкова голи рамене без господари, вкопчени в тях. Казах това на Стария.

— Най-доброто, което можехме да направим — изръмжа той, — макар че така приличаме на плаж през август. Ако не се справим с цялата работа до зимата, тогава ще я втасаме.

Той спря пред врата с надпис: „Биологическа лаборатория. Влизането забранено!“ Дръпнах се назад.

— Къде отиваме?

— Да видим дубльора ти, маймуната с твоя паразит.

— Така си и мислех. Не, благодаря... без мен — усетих, че треперя.

— Виж сега, синко — започна търпеливо той, — трябва да преодолееш тази паника. А най-добрият начин за това е да се изправиш срещу нещото, което те плаши. Зная, че е трудно; прекарах часове, гледайки тази твар, като се опитвах да свикна с вида ѝ.

— Нищо не знаеш... не можеш да го знаеш! — вече треперех толкова силно, че трябваше да се подпра на касата на вратата, за да не падна.

— Предполагам, че е различно — бавно каза той, — когато наистина си бил под властта му. Джарвис...

— Дяволски прав си, че е различно! Не можеш да ме вкараш вътре!

— Да, така е. Явно докторът е бил прав. Връщай се, синко, обратно в лазарета — Стария прекрачи прага на лабораторията.

Беше направил три или четири крачки, когато извиках:

— Шефе!

Той спря и се обърна с безизразно лице.

— Почакай — продължих аз, — идвам с теб.

— Не си длъжен.

— Ще го направя. Просто... просто ми трябваше малко време, за да овладее нервите си.

Тръгнахме заедно, рамо до рамо. Той топло хвана едната ми ръка и я стисна с обич. Минахме през още една заключена врата и влязохме в топло и влажно помещение. Там в една клетка стоеше маймуната. Торсът ѝ беше обхванат от сложна плетеница метални ремъци. Крайниците ѝ висяха безжизнено, сякаш не можеше да ги използва. Тя вдигна глава и ни погледна злобно и умно; след това огънат в очите ѝ угасна и те останаха просто очи на безсловесно животно, изпитващо болка.

— Откъм гърба — тихо каза Стария. Щях да се дръпна назад, но той все още ме държеше за ръката. Маймуната ни проследи с поглед, но тялото ѝ бе обездвижено от ремъците. Сега вече можех да видя... него.

Моят господар. Тварта, която ме беше яздила не зная колко време, беше говорила през устата ми и мислила с мозъка ми. Моят господар.

— Спокойно — каза меко Стария. — Ще свикнеш. Погледни за малко настрани; помага.

Ужасът, който предизвиква паразитът, не идва от външния му вид. Нито пък от знанието, какво може да направи той, защото изпитах същия ужас, когато видях такъв за първи път, без да зная на какво са способни. Опитах се да обясня това на Стария. Той кимна, без да откъсва очи от паразита и каза:

— С всички е така. Безпричинен страх като на птичка пред змия. Това може да е основното им оръжие — той отмести погледа си, сякаш голяма доза от тази гледка би била твърде много дори за неговите волски нерви.

Аз не мърдах от мястото си; опитвах се да свикна с гледката и същевременно да задържа закуската в стомаха си. Не спирах да си повтарям, че тварта не може да ми навреди. Отместих поглед и видях, че Стария ме гледа.

— Е, как е? — попита той. — Посвикна ли?

— Малко — отново погледнах паразита и продължих свирепо. — Искам да го убия! Да ги избия всичките... цял живот бих могъл да ги убивам, убивам... — отново започнах да треперя.

Стария ме погледна внимателно и след това ми подаде бластера си. Това ме изненада. Не бях въоръжен, защото идвахме направо от лазарета. Взех оръжието и погледнах въпросително.

— За какво ми е?

— Нали искаш да го убиеш. Щом трябва — направи го. Убий го. Сега. Веднага.

— Но... шефе, ти ми каза, че твартата е необходима за експерименти.

— Така е. Но ако чувстваш, че трябва да я убиеш, не се колебай. Твоя е. Ако е нужно да я убиеш, за да станеш отново пълноценен, действай.

„За да станеш отново пълноценен...“ Мисълта отекна в главата ми. Стария знаеше как да ме излекува. Вече не треперех; в ръката ми беше бластерът, готов да бълва огън и убива. Моят господар...

Ако го убиех, щях да съм свободен човек, а докато *той* е жив — никога нямаше да мога да се почувствам такъв. Искях да избия всички такива твари... но *тази* тук преди всичко.

Моят господар... все още мой господар, докато не го убия. Бях сигурен, че ако останехме само двамата, нямаше да мога да направя нищо; щях да замръзна на място, а той щеше да се покатери върху мен и да се настани между лопатките ми; щеше да овладее мозъка ми и самия мен.

Но сега можех да го убия!

Вече не бях уплашен. Бях свирепо развълнуван. Вдигнах оръжието.

Стария ме наблюдаваше.

Отпуснах ръка и казах несигурно:

— Шефе, а ако го убия... Имаме ли друго?

— Не.

— Но той е нужен.

— Да.

— Тогава... Защо, за Бога, ми даде в такъв случай бластера?

— Знаеш защо. Ако трябва да го убиеш, действай. Ако успееш да се сдържиш, Отделът ще използва паразита.

Трябваше да го убия. Дори всички други да бяха мъртви, ако този живееше, аз бих се страхувал да стоя сам на тъмно. А можехме да си набавим десетки други от Конституционния клуб. След като този беше

мъртъв, самият аз можех да оглавя акцията. Отново вдигнах бластера, дишайки тежко.

После се обърнах и подхвърлих оръжието на Стария, той го хвана във въздуха и попита:

— Какво стана?

— Не зная. Оказа се достатъчно да разбере, че мога да го направя.

— Предположих, че ще стане така.

Чувствах се приятно отпуснат, сякаш току-що бях убил враг или спал с жена... сякаш бях убил паразита. Вече можех да се обърна с гръб към него. Дори не бях ядосан на Стария.

— Винаги знаеш всичко, дявол да те вземе. Хубаво ли е да си кукловод?

Той се отнесе сериозно към шегата ми.

— Не съм такъв. Най-много да изведа някого на пътя, който той самият желае. Ето го кукловода.

— Да — съгласих се мрачно, — той наистина е кукловод. Мислиш си, че знаеш, какво е да си кукла... но нямаш представа. И, шефе... надявам се никога да не узнаеш.

— Аз също — отговори сериозно той.

Вече можех да гледам паразита, без да треперя. Продължих:

— Шефе, когато свършиш с него, ще го убия аз.

— Обещавам.

В помещението нахлу човек, облечен в шорти и лабораторна престилка; това го правеше да изглежда глупаво. Не беше Грейвз; никога вече не видях Грейвз. Предполагам, че Стария го бе изял на закуска.

— Шефе — каза човекът, — не знаех, че си тук. Аз...

— Тук съм — прекъсна го Стария. — А ти защо носиш престилка? — и насочи бластера си към него.

Човекът погледна оръжието невярващо.

— Че нали съм на работа. Човек винаги може да се залее с нещо, а някои от разтворите ни са доста...

— Свали я!

— Ъ?

Стария размаха оръжието закана̀телно и ме предупреди:

— Бъди готов да го хванеш.

Човекът съблече престилката. На раменете му нямаше нищо — нито плужек, нито характерните зачервявания и ранички.

— Вземи проклетата престилка и я изгори — посъветва го Стария. — И се връщай на работа.

Човекът забърза към вратата със зачервено лице, но преди да излезе се обърна и попита:

— Шефе, готов ли си за... за процедурата.

— Скоро ще съм. Ще ти се обадя.

Той излезе. Стария прибра бластера, въздъхна уморено и занарежда:

— Издай заповед. Прочети я пред всички. Накарай ги да се подпишат, че са я чули. Татуирай им я на хилавите телца дори — все едно, пак ще се намери някой многознайко, който смята, че тя не се отнася до него. Учени!

Отново се обърнах към своя бивш господар. Видът му все още ми внушаваше погнуса, но сега примесена с чувство за надвиснала опасност, което не беше изцяло неприятно.

— Шефе — попитах, — какво ще правиш с тази твар?

— Намислил съм да я разпитам.

— Какво? Но как? Искам да кажа... маймуната...

— Да, маймуната не може да говори. Ще трябва да използваме човек... доброволец.

Когато осъзнах значението на думите му, ужасът ме завладя отново с почти пълна сила.

— Не можеш да постъпиш така. Не бива да го правиш... с когото и да е.

— Мога и ще го направя. Което трябва, трябва.

— Няма да се яви никакъв доброволец!

— Един вече се яви.

— Така ли? Кой?

— Но не искам да използвам него. Търся по-подходящ човек.

Изпитвах отвращение и не го скрих.

— Не трябва да го използваш, дори и да е доброволец. А втори няма да намериш; едва ли съществува друг такъв ненормалник.

— Може би си прав — съгласи се той. — Но аз все пак не искам да използвам първия доброволец. Разпитът е задължителен, синко; досега разузнаването ни не е узнало нищо. Бием се, без да познаваме врага. Не можем да преговаряме с него, не знаем откъде е дошъл и какви са слабите му места. Трябва да научим тези неща; от това зависи нашето съществуване. *Единственият* начин да разговаряме с тези същества е чрез човек. И аз ще го използвам. Но все още очаквам втори доброволец.

— Не ме гледай така!

— Нарочно те гледам!

Моят отговор беше наполовина шега; неговият ме накара да изгубя дар слово. Успях да изпелтеча:

— Ти си луд! Ако знаех, за какво смяташ да използваш този паразит, щях да го убия, ей Богу! А ти готвиш мен за доброволец... Не! Стига ми толкова.

Той продължи, сякаш не бе чул нищо:

— Не можем да вземем когото и да е; трябва да е някой, който ще може да го понесе. Джарвис, например, се оказа недостатъчно издържлив. А ти си.

— Аз? Първият път оживях. Но... втори не бих понесъл.

— Все пак — каза спокойно той, — по-малко вероятно е това да убие теб, отколкото някой друг. Ти поне имаш опит; с кой да е друг ще има повече риск да изгубя агент.

— Откога пък започна да ти пука за живота на агентите? — горчиво го попитах аз.

— Винаги съм бил загрижен за вас, повярвай. Повтарям ти още веднъж, синко: ще направиш ли това, след като знаеш, че то трябва да бъде направено и че ти имаш най-добър шанс от всички да оцелееш и да ни помогнеш — защото веднъж си минал през това — или ще оставиш друг агент да рискува разсъдъка и живота си вместо теб?

Опитах да му обясня чувствата си. Не можех да понеса мисълта, че ще умра, докато съм под контрола на паразита. По някакъв начин усещах, че така ще попадна в безкраен непоносим ад. Още по-неприятен беше вариантът да не умра, след като плужекът ме докосне. Но не можех да намеря думи за всичко това. Просто свих рамене.

— Можеш да ме уволниш, ако искаш, но има граници за това, което човек може да издържи. Отказвам.

Той се обърна към интеркома на стената и повика лабораторията.

— Започваме веднага. Побързайте.

— С кого? — попита един глас. Беше на човека с престилката.

— Първия доброволец.

— Значи по-малкия стол? — гласът изразяваше съмнение.

— Точно така. Размърдайте се.

Упътих се към вратата, но Стария ми се сопна:

— Ти пък къде хукна?

— Където и да е — сопнах му се и аз. — Не желая да участвам в това.

Той ме хвана за рамото и ме завъртя с лице към себе си.

— Никъде няма да ходиш! Ти познаваш тези твари и съветите ти може да са от полза.

— Пусни ме!

— Ще останеш! — кресна той. — Ако трябва, ще те завържа, но ще останеш. Позволих ти някои неща поради болестта, но вече ми дойде до гуша от твоите глупости.

Бях прекалено уморен, за да споря с него.

— Ти си шефът — съгласих се.

Хората от лабораторията докараха един стол на колела, който ми напомни за „Синг-Синг“. Имаше ремъци за глезените, коленете, китките и лактите, а също и за кръста и гърдите. Облегалката на стола беше ниска, за да бъдат на разположение раменете и гърбът на жертвата.

Поставиха стола до клетката с маймуната и махнаха едната ѝ стена, маймуната ги наблюдаваше съсредоточено и умно, но не можеше да помръдне крайниците си. Въпреки това безпокойството ми нарасна. Само авторитетът на Стария ме задържахше в помещението. Лаборантите отстъпиха назад; явно всичко беше готово. Външната врата се отвори и влязоха няколко души, между тях и Мери.

Изгубих равновесие. Бях я търсил и няколко пъти се бях опитвал да ѝ пратя послание по сестрите, но те или не я познаваха, или бяха инструктирани да не я познават. А сега я виждах при тези обстоятелства. Изругах на ум Стария — такова зрелище не беше за жена, дори за жена — агент. Всичко си имаше граници.

Мери изглеждаше изненадана и ми кимна. Разбирах я; сега не беше време за „здравей, как си“. Тя изглеждаше добре, макар и необичайно сериозна. Беше облечена като медицинските сестри, но без глупавата черупка на гърба. Останалите влезли бяха мъже; носеха някакви апаратури за стереозапис и други някакви съоръжения.

— Готови ли сме? — попита шефът на лабораторията.

— Започвайте — отвърна Стария.

Мери отиде до стола и седна. Двама от лаборантите коленичиха и започнаха да стягат ремъците. Гледах като шашнат. След около секунда хванах Стария, буквално го хвърлих настрани и се озовах пред стола, пътем изритвайки лаборантите. Изревах:

— Мери! Ставай от там!

Стария бе насочил бластер към мен.

— Не мърдай — заповяда той. — Вие, тримата — хванете го и го завържете.

Погледнах бластера и после Мери. Тя ме гледаше съчувствено.

— Стани, Мери — казах тъпо аз. — Искam да седна.

Изнесоха стола и докараха друг, по-голям. Не бих могъл да вляза в нейния — и двата са били правени по мярка. След като ме завързаха, бях абсолютно обездвижен; със същия успех можеха да ме залейт и с бетон. Гърбът започна непоносимо да ме сърби, сякаш в очакване нещо да се прилепи за него.

Мери вече не беше в помещението; не я видях да излиза, но и не ми пукаше за нея. Стария положи ръка на рамото ми и измърмори: „Благодаря, синко“. Не му отговорих.

Не видях как сваляха паразита от маймуната — това ставаше зад гърба ми. Всъщност, няхах и желание да наблюдавам тази операция. По едно време маймуната нещо изпищя, някой каза: „Внимавай!“ и последва пълна тишина, сякаш всички бяха затаили дъх.

Нещо влажно докосна гърба ми и аз припаднах.

Свестих се със същата решителност и енергия, както и предния път. Знаех, че съм поставен натясно, но не се страхувах от това. Имах твърдата увереност, че ще ги надхитря.

— Чуваш ли ме? — остро попита Стария.

— Стига си викал — казах в отговор.

— Спомняш ли си защо сме тук?
— Искаш да задаваш въпроси. Какво чакаш?
— *Какво представляваш?*
— Глупав въпрос. Висок съм шест фута и един инч, имам повече мускули, отколкото мозък и тежа...
— Не ти. Знаеш за кого говоря... за теб.
— На „Познай кой съм“ ли ще играем?
Стария не отговори веднага.
— Няма смисъл да се преструвам, че не зная какво си...
— Да, но го правиш.
— Знаеш, че те изучавах през цялото време докато беше върху маймуната. Научих някои неща, които ми дават известно предимство.
— Той започна да свива пръсти един по един. — Първо, можеш да бъдеш убит. Второ, може да ти бъде причинена болка. Не обичаш електрошока и не можеш да понасяш дори горещината, която понася един човек. Трето, без своя носител ти си безпомощен. Мога да заповядам да те махнат от него и ще умреш. Четвърто, носителят ти не може да се движи, нито пък ти без него. Опитай ремъците, ако не вярваш. Или ще отговаряш на въпросите, или ще умреш.

Вече бях опитал ремъците. Както очаквах, беше невъзможно да се измъкна от тях. Това не ме обезпокои; бях учудващо спокоен отново с господаря — никакви грижи и вълнения. Моята работа беше да изпълнявам, а бъдещето да се грижи само за себе си. Ремъкът на левия ми глезен изглеждаше малко по-хлабав от останалите; може би щях да успея да измъкна крака си от него. Опитах и ремъците на ръцете; може би, ако се отпуснех напълно...

Веднага дойде заповед — или взех решение — това беше все едно. Не съществуваха разногласия между господаря и мен; ние бяхме едно цяло. Заповед или решение, не беше време да предприемам рисковани опити за измъкване. Огледах хората в помещението, опитвайки се да преценя колко от тях са въоръжени. Предположих, че само Стария; това увеличаваше шансовете ми.

Някъде дълбоко в себе си изпитвах болката за вината и отчаянието, познати единствено на слугите на господарите, но бях прекалено зает, за да се безпокоя от това.

— Е? — продължи Стария. — Ще отговаряш ли или да те накажа?

— Досега не си задал нито един разумен въпрос — казах аз.

Стария се обърна към един от лаборантите:

— Дай ми разрядника.

Не обърнах внимание на думите му; бях зает да проверявам ремъците. Ако можех да го подлъжа да дойде по-близо, за да мога да докопам бластера — стига, разбира се, да успея да освободя едната си ръка...

Той протегна някаква пръчка към раменете ми. Изпитах внезапна и ужасно силна болка; пред очите ми причерня, сякаш бяха угасили осветлението. Бях разделен на две — за момент останах без господаря.

Болката премина; от нея остана само опустошителния спомен. Господарят отново пое контрол над мен още преди да успея да настроя мозъка си на съзнателно мислене. За първи път по време на службата ми за него изпитвах известен страх и тревога — част от неговите.

— Е — попита Стария, — как ти се стори?

Паниката премина. Отново бях изпълнен с безметежно спокойствие, въпреки че бях нащрек. Китките и глезените, които бяха започнали да ме болят, спряха.

— Защо го направи? — попитах. — Ясно е, че можеш да ми причиниш болка, но защо?

— Отговаряй на въпросите ми.

— Ами задай ги.

— *Какво представляваш?*

Отговорът не дойде веднага. Стария отново доближи до мен пръчката и тогава чух гласа си:

— Ние сме народът.

— Кой народ?

— Единственият. Ние ви изучихме и опознахме. Ние... — внезапно спрях.

— Продължавай — каза намръщен Стария и посегна с пръчката.

— Ние сме дошли — продължих, — за да ви донесем...

— Да ни донесете какво?

Исках да говоря — пръчката беше ужасяващо близо. Но имах затруднения с намирането на думи. Изтърсих:

— Да ви донесем мир.

Стария изсумтя.

— Мир — не спирах аз — и покой, и задоволство, и радостта от... от подчинението. — Отново се поколебах; „подчинение“ не беше точната дума. Сякаш говорех чужд език. — От... от нирваната. — Това беше точната дума. Почувствах се като куче, погалено по главата, след като е донесло на стопанина си хвърлената пръчка. Изскимтах от удоволствие.

— Нека обобщим — каза Стария. — Обещавате на човечеството, че ако се предадем, ще се погрижите за нас и ще ни направите щастливи. Това ли е?

— Точно така!

Стария помълча за известно време, загледан в раменете ми. После се изплю на пода и бавно каза:

— Знаеш ли и преди често са ни предлагали подобна сделка. Дявол знае защо, никога не се е получавало.

— А ти опитай — предложих му аз. — Лесно може да се уреди... и тогава ще *разбереш*.

Този път той ме погледна в лицето.

— Може би трябва да го направя някой ден. Но точно сега — той продължи със строг глас, — ти ще отговаряш на въпросите ми. Започнеш ли да увърташ, ще увелича тока — той размаха пръчката.

Свих се в черупката си, разочарован от поражението. За момент бях помислил, че той ще се съгласи и обмислях евентуалните възможности да избягам.

— А сега — продължи той, — откъде сте дошли?

Не отговорих. Нямахше заповед за това. Пръчката дойде съвсем близо до мен.

— Отдалеч! — избухнах аз.

Стария почака малко, после каза:

— Ще трябва да поосвежа паметта ти.

Гледах го тъпо, без мисъл в главата. Един от асистентите го прекъсна:

— Може да има семантичен проблем. Различни астрономически концепции.

— Защо? — попита Стария. — Този плужек знае всичко, което знае човекът под него; това е доказано. — Все пак реши да зададе по-конкретен въпрос. — Виж тук. Това е Слънчевата система, трябва да я познаваш. Твоята планета в нея ли се намира или извън нея?

Поколебах се, после отговорих:

— Всички планети са наши.

— Интересно какво искаш да кажеш — Стария попипа замислено долната си устна и продължи: — Както и да е, не възразявам да претендирате и за цялата проклета Вселена. Къде е гнездото ви? Откъде идват вашите кораби?

Не можех да му кажа това; мълчах. Той протегна ръка и отново изпитах съкрушителна болка.

— Говори, по дяволите! От коя планета? Марс? Венера? Юпитер? Сатурн? Уран? Нептун? Плутон?

Докато той ги изброяваше, аз ги виждах една по една — макар да не бях ходил по-далеч от Земята. Когато назова вярната, аз разбрах коя е тя, но мисълта за това веднага бе заличена от съзнанието ми.

— Говори — продължи той, — или ще опиташ камшика.

— Нито една от тях — чух гласа си. — Нашият дом е много по-далеч.

Той ме погледна зад раменете и след това в лицето.

— Лъжеш! Но аз знам как да те направя честен.

— Не, не!

— Не преди да опитаме — той бавно доближи пръчката до гърба ми. Отново знаех отговора и се готвех да го кажа, когато нещо сграбчи гърлото ми. След това започна болката.

И не спря. Бях разкъсан на части; опитах се да говоря, за да се отърва от тази ужасна болка, но някаква ръка все още ме стискаше за гърлото.

През падналата пред очите ми пелена видях размазаните очертания на Стария. „Стига ли ти толкова?“, попита той. Опитах се да отговоря, но се задавих и не успях. Видях го пак да вдига пръчката.

След това нещо в мен избухна и умрях.

Те се бяха надвесили над мен и един от тях каза:

— Съвзема се.

Лицето на Стария беше над моето.

— Добре ли си, синко? — попита тревожно той. Извих глава.

— Обърнете се на една страна, моля — каза друг глас. — Трябва да ви поставя инжекция. — Човекът коленичи до мен и после нещо ме

убоде. Той стана, погледна ръцете си и ги избърса в шортите.

„Джиро“, помислих си разсеяно, или нещо подобно. Какъвто и да беше, стимулаторът свърши работа. След малко дори успях да седна без чужда помощ. Все още се намирах в помещението с клетката, точно пред дяволския стол. Опитах да се изправя на крака. Стария ми подаде ръка, но аз я отблъснах с думите:

— Не ме докосвай!

— Извинявай — каза той и после извика: — Джоунс! Вземете с Ито носилка и го закарайте в лазарета. Докторе, и ти с тях!

— Естествено — мъжът, който ми беше поставил инжекцията, посегна да подхване ръката ми. Отдръпнах се и от него.

— Долу ръцете!

Докторът погледна въпросително Стария, който сви рамене и с жест изгони всички. Излязох от помещението без чужда помощ. В коридора спрях, огледах китките и глезените си и реших, че лазаретът все пак не е лоша идея. Там Дорис щеше да се погрижи за мен, а може би щях и да заспя. Чувствах се така, сякаш се бях боксира петнадесет рунда и бях ги изгубил всичките.

— Сам! Сам!

Този глас ми беше познат. Мери дотича по коридора, застана пред мен и ме погледна с големите си, печални очи.

— О, Сам! Какво са направили с теб? — гласът ѝ беше толкова задавен, че едва я разбрах.

— Ти ли не знаеш? — отговорих аз и събрах сили, за да ѝ зашлевя един шамар. — Кучка!

Стаята ми бе все още празна, но Дорис я нямаше там. Затворих вратата, легнах по очи и се опитах да спра да мисля и чувствам. По някое време дочух някой да диша тежко, отворих едно око и видях Дорис.

— Какво се е случило с теб? — възкликна тя. Усетих нежния допир на ръцете ѝ. — Ох, горкият... Лежи тук, сега ще извикам доктора.

— Не!

— Но той трябва да те прегледа!

— Не искам да го виждам! Направи нещо ти.

Тя не отговори. След малко излезе и почти веднага се върна. Започна да промива раните ми. Когато ме докосваше по гърба, идваше ми да пицця от болка. Тя скоро свърши с превръзките и каза:

— А сега по гръб.

— По-добре да остана по очи.

— Не — настоя тя, — трябва да изпиеш нещо. Хайде, бъди добро момче.

Успях да се обърна, предимно с нейна помощ. Изпих това, което ми даде и след малко заспах.

Струва ми се, че си спомням, че по едно време бях буден, до мен седеше Стария и аз го ругаех. И докторът беше там — ако всичко не е било сън.

Мис Бригс ме събуди, а Дорис ми донесе закуската; сякаш никога не ме бяха изписвали. Не бях съвсем зле; чувствах се така, сякаш се бях спуснал в буре по Ниагарския водопад. Имах превръзки на ръцете и краката на порязаните от ремъците места, но костите ми бяха здрави. Болеше ме най-вече душата.

Не ме разбирайте погрешно. Стария можеше да ме изпрати на кое да е опасно място. Такава ми беше работата. Но не и това, което той направи с мен. Знаеше, кое е слабото ми място и съзнателно го експлоатира, за да ме принуди да направя това, което иначе не бих направил. След което ме използва безжалостно. О, и на мен ми се е случвало да бия някого, за да го накарам да проговори. Понякога не може да се мине без това. Но сега беше друго. Повярвайте.

Бях огорчен най-много от Стария. А Мери! Каква ми беше тя, в края на краищата? Някаква си мацка. Вярно, бях отвратен от това, че бе изиграла ролята на примамка. Нормално беше да използва женствеността си в своята работа като агент; Отделът имаше и други жени-агенти. Така е било винаги — младите, симпатични жени са използвали това свое оръжие. Но не биваше да го използва срещу колега — още повече срещу мен.

Не е много логично, нали? За мен тогава беше. Реших, че ми е достатъчно; нека продължава операция „паразит“ без мен. Ако иска пък, да върви по дяволите.

XI

Трябваше да се оплача на някого и Дорис се оказа на топа на устата. Тя остана възмутена; слабо казано, беше бясна като тигрица, настъпена по опашката. Тя бе превързала раните, причинени от тях. Като медицинска сестра сигурно беше виждала и много по-тежки рани, но тези бяха направени от *нашите* хора. Казах ѝ какво мисля за ролята на Мери в цялата работа.

— Правилно ли разбрах, че си искал да се *ожениш* за това момиче?

— Точно така. Голям глупак съм, нали?

— Тогава тя е знаела как ще постъпиш. Не е било честно от нейна страна — тя спря да ме масажира за момент; очите ѝ хвърляха светкавици. — Не съм виждала твоята рижа хубостница, но ако я видя, ще ѝ издера физиономията!

— Ти си добро момиче, Дорис — усмихнах ѝ се аз. — Вярвам, че си честна с мъжете.

— Е, не съм света вода ненапита. Но ако бях извършила нещо наполовина толкова долно, щеше да ме е срам да се погледна в огледалото. Обърни се сега за другия крак.

Скоро се появи и Мери. Отначало чух само гневния глас на Дорис:

— Не можете да влезете.

— Ще вляза — отговори гласът на Мери.

— Разкарай се — не се сдържа вече Дорис — или ще ти оскубя рижавата коса от корените!

Чу се шум от боричкане и след това изплющя силна плесница.

— Хей! Какво става там? — викнах аз.

И двете се показаха на вратата. Дорис дишаше тежко и косата ѝ беше разбъркана; Мери успяваше да запази достойнство, но на лявата ѝ буза имаше яркочервена следа с големината на дланта на Дорис.

— Излизай — каза Дорис, щом успя да си поеме дъх. — Той не желае да те вижда.

— Нека го чуя от него — отвърна Мери.

Погледнах ги и казах:

— О, по дяволите. След като вече е тук, имам някои неща да й кажа. Благодаря, Дорис.

— Ама че си глупак! — изфуча Дорис и излезе.

Мери приближи до леглото.

— Сам! — каза тя. — Сам!

— Не се казвам Сам.

— Не зная истинското ти име.

Не беше сега моментът да й обяснявам, че родителите ми от всички имена на света за сина си бяха избрали Елихю.

— Добре, де. Нека бъда Сам.

— О, Сам, скъпи — повтори тя.

— Не съм ти „скъп“.

Тя поклати глава.

— Да, зная. Не зная защо ме мразиш, Сам, и дойдох да разбера. Може би с нищо не мога да го променя, но поне ще зная.

Това вече беше прекалено.

— След всичко това, което направи, ти не знаеш защо! Мери, може да си студенокръвна като риба, но не е възможно да си толкова глупава.

— Точно обратното, Сам. Не съм студена, но често съм глупава. Погледни ме, моля те. Зная какво са ти сторили. Зная, че се съгласи доброволно на това, за да ме спасиш. Зная и съм ти дълбоко благодарна. Но не зная защо ме мразиш. Не съм те молила да ме заместваш и не съм го желала.

Не отговорих. След малко тя попита:

— Не ми ли вярваш?

Подпрях се на лакът.

— Може и да си вярваш, че е било така. А сега аз ще ти кажа, как беше.

— Да, ако обичаш.

— Ти седна на оня проклет стол с ясното съзнание, че аз няма да те оставя да преминеш през всичко това. Ти *знаеше* това, все едно дали двучлният ти женски ум ти позволява да си го признаеш или не.

Стария не би могъл да ме насили — нито с оръжие, нито с наркотици. Ти би могла, и го направи. Накара ме да извърша нещо, пред което по-скоро бих умрял; което ме остави омърсен и развален. Направи го.

Тя пребледняваше все повече и повече, докато накрая лицето ѝ изглеждаше почти зелено на фона на косата. Успя да задържи дъха си и каза:

— И ти вярваш в това, Сам?

— А в какво друго?

— Сам, въобще не беше така. Не знаех, че ще бъдеш там. Бях ужасно изненадана. Но трябваше да седна на стола — бях обещала.

— „Обещала“ — повторих аз. — Като ученичка.

— Сам знаеш, че не е така.

— Няма значение. Нито пък дали си знаела, че ще бъда там. Работата е в следното: *ти* беше там и *аз* бях там — и не ми разправяй, че не си могла да прецениш какво ще стане, като седнеш на проклетия стол.

— О — поклати тя глава и продължи, — значи, ти така виждаш нещата и не бих могла да те убедя в обратното.

— Едва ли.

Тя остана свършено неподвижна доста дълго. Аз чаках. Накрая тя каза:

— Сам... едно време ти спомена, че искаш да се ожениш за мен.

— Тогава времената бяха други.

— Не очаквам да подновиш предложението. Но искам да ти кажа нещо във връзка с това. Без значение какво мислиш за мен, аз съм ти дълбоко благодарна за това, което направи. И, Сам... вече можеш да ми се натрапиш. Разбра ли ме?

Усмихнах и се невесело.

— Честно казано, винаги съм се удивлявал на женските разсъждения. Понякога дори ме забавляват, ей Богу! Значи, мислиш, че можеш да изравниш резултата с помощта на този вечен женски коз? — продължавах да се хия, а тя почервения. — Няма го майстора. Не бих искал да ти създавам неудобства, като приема щедрото ти предложение.

— Сама си го изпросих — каза тя с равен глас. — Както и да е, предложението ми остава в сила. Това... или каквото и да е, което мога да направя за теб.

Легнах и се отпуснах.

— Да, би могла да ми направиш една услуга.

— Каква, Сам? — грейна тя.

— Да ме оставиш на мира. Уморен съм.

Обърнах се към стената.

Стария се отби следобед. Непосредствената ми реакция бе удоволствие; трудно беше да не го обичаш. После си припомних всичко и охладнях.

— Искам да поприказваме — започна той.

— Аз пък не искам. Махни се.

Сякаш не ме чу. Дойде до леглото.

— Имаш ли нещо против да седна?

— Че ти вече седна.

И това мина покрай ушите му.

— Знаеш ли, синко, ти си един от най-добрите ми агенти, но понякога избързваш със заключенията.

— Нека това не те тревожи — отвърнах аз. — Смятам да подам оставка веднага, щом докторът ме изпише.

Той просто не чуваше това, което не искаше да чуе.

— Да, избързваш. Вземи например това момиче, Мери...

— Коя Мери?

— Знаеш за кого говоря; известна ти е под името Мери Кавано.

— *Ти* я вземи.

— Нахвърли се върху нея без нищо да знаеш. Сега тя е ужасно разстроена. Може дори да я изгубя като агент.

— Ох, ще се разплача.

— Слушай какво, малък мерзавецо, нямаш никакво основание да се държиш грубо с нея. Не са ти известни фактите.

Не отговорих; да започнеш да обясняваш е лоша защита.

— Зная какво си мислиш — продължи той. — Мислиш, че тя съзнателно е изиграла ролята на примамка. Но грешиш. Аз използвах *и* нея. Целият план беше мой.

— Не съм се и съмнявал.

— Тогава в какво я обвиняваш?

— Не би могъл да минеш без нейно участие. Опитваш се да поемеш вината — ти, злият, безсърдечният изверг — но няма да успееш.

И обидите не му направиха впечатление. Той продължи:

— Разбрал си всичко, но си пропуснал ключовия момент. А той е: *момичето не знаеше нищо*.

— Дрън-дрън, нали беше *там*.

— Да, беше. Синко, някога да съм те лъгал?

— Не — признах аз. — Но не мисля, че би се поколебал.

— Може би заслужавам това — отговори той. — Бих излъгал някой от хората си само ако е необходимо за сигурността на страната. Досега не ми се е налагало, защото подбирам агентите доста внимателно. Но сега случаят не е такъв и можеш сам да прецениш лъжа ли те или не. Момичето не знаеше нищо. Не знаеше, че ще бъдеш в помещението. Не знаеше защо си там. Не знаеше, че въобще не съм имал намерение да проведа експеримента с нея. Дори и не подозираше, че предварително бях решил, че ще използвам точно теб — дори, ако се наложи, завързан насила. И до там щеше да се стигне, ако нямах в ръкава си скрит този коз, който те принуди да седнеш доброволно на стола. Мери дори не знаеше, че си изписан от лазарета, синко.

Искаше ми се да му повярвам, затова положих дяволски усилия да не го направя. А що се отнася до това, дали би се решил да ме излъже — е, да върне в строя двама първокласни агенти може спокойно да попадне в графата „свързано с националната сигурност“. Стария има широки разбирания.

— Погледни ме в очите! — продължи той. — Искам да ти кажа нещо, което ще ти смачка фасона. Всички — включително и аз — се възхищаваме от това, което ти направи, независимо от подбудите. Написал съм доклад и няма съмнение, че ще получиш медал. Без значение, дали ще останеш в Отдела или не. Но не си въобразявай, че си голям герой...

— Не съм и помислял!

— ... защото не си. Медала трябваше да получи Мери. Млъкни сега, не съм свършил. Теб трябваше да те изнудя, за да седнеш на оня стол. Не те обвинявам; знаей, че много ти се събра. Но Мери беше истински, искрен доброволец. Тя не очакваше да бъде сменена в

последната минута, когато седна на стола. Напротив, имаше всички основания да вярва, че ще умре или в най-добрия случай ще изгуби разсъдък си — макар да не се знае кое е по-добре. Но тя се съгласи — защото е герой, а ти има още хляб да ядеш, докато я достигнеш.

Без да ме изчака да отвърна, той продължи:

— Слушай, синко, повечето жени са дяволски глупави и наивни като деца. Но останалите превъзхождат нас, мъжете. Храбрите са по-храбри, способните са по-способни... и порочните са по-порочни. Това, което се опитвам да ти кажа, е: Мери показва повече мъжество от теб, а ти сериозно я обиди.

Всичко в главата ми така се обърка, че вече не можех да преценя дали ми казва истината или отново ме манипулира. Но все пак взех думата:

— Може би съм се нахвърлил не върху когото е трябвало. Но ако думите ти са верни...

— А те са.

— ... тогава твоята постъпка е още по-долна.

Той пое удара без да трепне.

— Синко, съжалявам, ако съм изгубил уважението ти. Но аз съм в положението на пълководец по време на битка — не мога да подбирам средствата си. Винаги съм бил способен да застрелям собственото си куче. Това може да е лошо... но работата ми го изисква. Ако искаш някога да заемеш моето място, трябва да разсъждаваш по този начин.

— Не искам.

— Защо не помислиш за това, след като си починаш?

— Добре, ще взема отпуск. Годишният отпуск.

— Отлично.

Той стана и се приготви да излиза. Спрях го:

— Почакай...

— Да?

— Беше ми обещал нещо. За паразита... каза, че мога да го убия — аз, лично. Свърши ли си работата с него?

— Да, но...

— Никакво „но“ — приготвих се да стана. — Дай ми бластера си. Ще убия тази гад още сега.

— Не можеш. Той вече е мъртъв.

— Какво? Ти ми *обеща*!

— Зная. Но той умря, докато се опитвахме да те принудим — да принудим *него* да говори.

Целият се тресях от смях. Започнах да се смея и не можех да спра. Стария ме бутна:

— Я стига! Ще се задавиш. Съжалявам за случилото се, но не виждам нищо смешно в него.

— Как да не виждаш — казах аз след хихиканията си. — Това е най-смешното нещо, което съм чувал. Всичко това за нищо. Сложи грях на душата си, развали ми работата с Мери; и всичко това без никаква полза.

— Хм. И какво те накара да мислиш така?

— Ъ? Нали зная. Нищо не можа да изтръгнеш от него... от нас. Нищо, което да не знаеше и преди.

— Така ли?

— Така ами.

— Много си ми хитър. Постигнахме по-голям успех, отколкото предполагаш, синко. Вярно, не можахме да изстискаме нищо от него, преди да умре, но от теб...

— От мен?

— Да, снощи. Снощи ти беше упоен, хипнотизиран, записани бяха сигнали от мозъка ти — с две думи, беше изцеден и прострян да съхнеш. Паразитът беше оставил доста свои знания в теб и психоаналитиците успяха да ги докопат.

— Какво, например?

— Например, откъде са дошли тези твари. Сега знаем, къде да ги търсим — Титан, шестият спътник на Сатурн.

При тези думи гърлото ми се сви по познат начин — знаех, че е прав.

— Ти доста се съпротивлява, докато изплюеш камъчето — продължи замислено той. — Наложил се да те завържем за леглото, за да не се нараниш... още повече.

Той вдигна куцация си крак на ръба на леглото и сложи в уста цигара. Явно искаше отново да бъдем приятели. Що се отнася до мен, няхах намерение да се карам с него; в главата ми цареше хаос, който трябваше да оправя. Титан — това беше доста далеч. До сега експедицията на Сийгрейвз, която така и не се върна, не бе успяла да

кацне дори на някоя от луните на Юпитер. Но, щом е необходимо, можехме да стигнем и до там. За да изгорим гнездото им!

Стария отново стана да си ходи. Беше докуцал до вратата, когато го спрях:

— Татко...

Не го бях наричал така от години. Той се обърна, с изненадан и беззащитен израз на лицето:

— Да, сине?

— Защо сте ми избрали с мама името Елихю?

— Ъ? Нали това е името на дядо ти по майчина линия.

— Не бих казал, че е достатъчно основание.

— Може би не — той се обърна, но аз отново го спрях.

— Татко... а какъв човек е била мама?

— Майка ти ли? Не зная как да я опиша... Много приличаше на Мери. Да, наистина много. — Той се измъкна от стаята, без да ми даде възможност да попитам нещо друго.

Обърнах се към стената. Вече бях по-спокоен и скоро заспах.

XII

Първата ми работа, щом докторът ме изписа, беше да потърся Мери. Думите на Стария се оказаха достатъчни, за да ме убедят, че се бях държал като пълен идиот. Не очаквах тя да пощурее от радост като ме види, но трябваше да си кажа репликите.

Може би си мислите, че да откриеш в Отдела едно високо, красиво червенокосо момиче е не по-трудно, отколкото равна поляна в Канзас. Но агентите рядко се задържат на територията на Отдела, а на служителите там е препоръчано да не се озъртат много-много. Никой от тези, които питах, не ми каза нищо за Мери. Всичко ме пращаха към началството, т.е. към Стария. А това не ме устройваше.

Още по-голямо подозрение предизвиках, когато се опитах да надникна в списъка на присъстващите и отсъстващите. Започнах да се чувствам като шпионин в собствения си Отдел.

Отидох в биолобаторията и поговорих с един от асистентите — не успях да откроя шефа. Той не знаеше нищо за никакво момиче във връзка с проекта „Разпит“, почеса се притеснено и се върна да пише някакъв доклад. Излязох и се упътих към кабинета на Стария. Явно няхах друг избор.

На бюрото на мис Хейнз имаше ново лице. Никога повече не видях мис Хейнз; не съм и питал за нея — предпочитам да не зная. Новата секретарка въведе личния ми код и — о, чудо! — Стария беше вътре и ме прие.

— За какво си дошъл? — тросна ми се той.

— Помислих, че може да имаш някаква работа за мен — казах аз. На влизане смятах да кажа съвсем друго.

— Всъщност, тъкмо се канех да те потърся. Достатъчно се излежава — той излая нещо в телефона на бюрото, стана и каза. — Ела!

Внезапно ме обзе спокойствие. Попитах:

— В „Козметика“ ли?

— И собствената ти мутра ще свърши работа. Отиваме във Вашингтон.

Все пак се отбихме през „Козметика“, но само за дрехи. Избрах си бластер и проверих изправността на телефона си.

Дежурният на входа ни накара да разголим гърбовете си, преди да ни допусне близо до себе си. Излязохме навън и се оказахме на долните нива на Ню Филадельфия.

— Чист ли е този град? — попитах аз.

— Ако мислиш така, значи кратуната ти е ръждясала — отвърна Стария. — Огледай се наоколо.

Нямаше време за повече въпроси. Присъствието на толкова много облечени хора ме притесняваше; усетих, че несъзнателно се оглеждам за закръглени рамене. Това, че се качихме в един претъпкан асансьор, за да стигнем до платформата за излитане, ми се видя ужасно безразсъдно. Поуспокоих се едва когато влязохме в колата. Щом превключих на автопилот, дадох воля на възмущението си:

— Какво, по дяволите, правят властите в този град! Бих могъл да се закълна, че ченгето на ъгъла, край който минахме, имаше гърбица!

— Възможно. Дори вероятно.

— Хубава работа! А аз смятах, че борбата вече се води по всички фронтове.

— И какво предлагаш?

— Че то е очевидно! Дори да замръзваме от студ, никой не бива да покрива с дреха гърба си, докато не се уверим, че всички плужеци са мъртви.

— Точно така.

— Но, тогава... Слушай, президентът знае какво е положението, нали?

— Да.

— Тогава какво чака? Трябва да обяви военно положение и да започне да действа.

Стария се беше загледал в пейзажа под нас.

— Синко, да не би да си въобразяваш, че президентът управлява страната?

— Не, разбира се. Но той е единственият, който може да направи нещо.

— Хм... знаеш ли, понякога наричат генералния секретар Цветков „пленникът на Кремъл“. Не зная дали това е вярно, но нашият президент наистина е пленник на Конгреса.

— Искаш да кажеш, че Конгресът не е предприел *нищо*?

— Откакто предотвратихме покушението срещу президента, се опитвам да му помогна да ги убеди. Да те е разпитвала някога комисия на Конгреса, синко?

Опитах се да обобщя цялата картина. Седим си ние глупави и беззащитни като птицата Додо — да, видът хомо сапиенс също щеше да изчезне от лицето на земята, ако не направехме нищо. След малко Стария се обади:

— Крайно време е да разбереш как стоят нещата в политиката. В миналото Конгресът е отказвал да действа и пред опасности, далеч по-очевидни от тази. А доказателствата ни са рехави и не съвсем убедителни.

— А заместник-министърът на финансите? Не могат да отрекат това.

— Мислиш ли? Свалихме плужека от гърба му едва в Белия дом — и то в източното крило. Наложил се да убием двамата му телохранители. А сега достопочтеният джентълмен лежи в „Уолтър Рийд“ с нервно разстройство и не може да си спомни какво се е случило. Министерството на финансите призна, че е имало неуспешен опит за покушение срещу президента, но не и какво точно са искали да сторят.

— И президентът си замълча?

— Неговите съветници му казаха да изчака. Мнозинството му и в двете камари е несигурно — а има хора в Конгреса, които с удоволствие биха видели главата му на поднос. Политиката не е шега.

— Господи, да проявяват партизанщина в такива времена!

— Хич не се учудвай — повдигна вежда Стария.

Едва сега успях да му задам въпроса, заради който бях влязъл в кабинета му:

— Къде е Мери?

— Странно, че се интересува — изсумтя той. Премълчах и той продължи: — На своя пост. Охранява президента.

Първо отидохме на закрито заседание на съвместна специална комисия от двете камари.

Когато влязохме, в залата вървеше стереопрожекция на моя човекоподобен приятел Наполеон с титанеца на гърба, после самият паразит в едър план. Те всичките си приличат, но аз знаех, че този беше моят и бях много доволен, че сега е мъртъв.

После показаха самия мен. Видях как ме връзват за стола. Срам ме е да призная, че в този момент изглеждах като пълен посерко. После свалиха титанеца от гърба на маймуната и го поставиха на моя. А след това припаднах на филма — и почти припаднах на живо. Няма да ви описвам какво изпитах — ужасно е. Но си струваше да изгледам всичко, защото накрая видях как скверната твар умря. Наистина си струваше.

Филмът свърши и председателят на комисията каза:

— Е, господа?

— Господин председател!

— Има думата джентълменът от Индиана.

— Честно казано, в Холивуд са правили и по-ефектни снимки от тези. Разберете ме правилно, господа, не съм предубеден... — те започнаха да шушукат и някой извика: „Тишина! Тишина!“.

Ръководителят на нашата биологическа лаборатория даде показания, а след това призоваха мен. Казах името, адреса и занятието си и отговорих на няколко повърхностни въпроса за преживяното от мен под властта на титанеца. Четяха ги от един лист. Разбрах, че отговорите ми въобще *не ги интересуваха*. Двама даже четяха вестници.

Имаше само два въпроса от залата. Един сенатор ме попита:

— Мистър Нивънс... Нивънс ли е истинското ви име?

— Да.

— Предполагам, ФБР?

— Не, Отделът ми е директно подчинен на президента.

— Така си и знаех — усмихна се сенаторът. — Всъщност, мистър Нивънс, вие сте актьор, нали? — той гледаше някакви свои записки.

Опитах се да им обясня всичко. Искях да им кажа, че наистина бях играл един сезон в театъра, но сега съм истински, стопроцентов оперативен работник. Не ме оставиха да се доизкажа.

— *Достатъчно*, мистър Нивънс. Благодаря ви.

Другият въпрос ми бе зададен от възрастен сенатор, който пожела да чуе мнението ми относно използването на парите на данъкоплатците за военна помощ за други държави — всъщност, той

използва въпроса, за да изкаже собственото си мнение. Нямам ясно мнение по въпроса, но не се и наложи да го изказвам.

Веднага след въпроса секретарят нареди:

— Свободен сте, мистър Нивънс.

Останах на мястото си.

— Слушайте — казах им, — вие явно смятате, че работата е нагласена. Добре тогава, наредете да докарат детектор на лъжата! Или използвайте хипноза. За Бога, този разпит е една пародия!

Председателят удари с чукчето по масата:

— Свободен сте, мистър Нивънс.

Подчиних се.

Стария ми беше обяснил, че целта на това заседание е да се подготви резолюция, с която евентуално да се обяви военно положение и се дадат на президента извънредни пълномощия.

Преди гласуването ни изгониха от залата.

— Лоша работа — казах на Стария.

— Няма значение — отвърна той. — Президентът разбра какво ще се получи, още щом видя списъка на участващите в комисията.

— А сега какво? Ще чакаме плужеците да превземат и Конгреса ли?

— Сега президентът ще се обърне към самия Конгрес с молба за извънредни пълномощия.

— Ще ги получи ли?

Стария се намръщи и не отговори.

Съвместното заседание на двете камари беше тайно, но ние присъствахме по специална заповед на президента. Двамата със Стария седяхме в малката ложа зад ораторската трибуна. Заседанието бе открито с всички необходими формалности и след това влезе президентът със своя ескорт; бяхме подменили телохранителите му изцяло с наши хора.

Сред тях беше и Мери. Донесоха ѝ сгъваем стол и тя седна до президента; започна да прелиства един бележник и да му подава разни бумажки, но външният ѝ вид наподобяваше по-скоро Клеопатра в гореща нощ, отколкото секретарка. Беше толкова на мястото си,

колкото кон в църква. Привличаше вниманието не по-малко от самия президент.

Улових погледа ѝ и тя ме дари с дълга и приветлива усмивка. Ухилих се като идиот в отговор, но Стария ме сръга в ребрата и се осъзнах.

Президентът обясни на Конгреса какво беше положението. Речта му бе праволинейна и рационална като инженерен отчет и почти толкова затрогваща. Той просто изложи фактите. Накрая остави бележките си и заключи:

— Ситуацията е до такава степен необичайна и обезпокоителна, че съм принуден да помоля за по-широки пълномощия, за да се справя с нея. В някои райони на страната трябва да бъде обявено военно положение. Необходимо е и сериозно ограничаване на някои граждански права за известно време. Правото на свободно придвижване трябва да бъде ограничено. Неприкосновеността от обиск и разпит трябва да отстъпи на безопасността на всички нас. Защото всеки гражданин, дори и най-уважаваният, може да се превърне в неволен слуга на този опасен враг. Всички граждани ще трябва да се примирят с временна загуба на някои техни права, докато се справим с чумата. С голяма неохота моля Конгреса да узакони тези необходими стъпки.

Човек лесно може да определи настроението на една тълпа. Конгресмените бяха явно обезпокоени, но не и убедени докрай. Вицепрезидентът, който председателстваше заседанието, погледна лидера на мнозинството в Сената — по предварителна уговорка той трябваше да предложи текста на резолюцията.

Не разбрах дали лидерът на мнозинството кимна или направи друг знак, но отказа да вземе думата. Настъпи неловко мълчание, след което се чуха гласове от залата: „Господин президент!“ и „Тишина!“.

Вицепрезидентът предостави накрая думата на сенатора от своята партия Готлиб — един кон с капаци, който би гласувал и за собственото си линчуване, стига то да е заложено в партийната програма. Той започна ни в клин, ни в ръкав да говори за предаността към Конституцията, към Хартата за правата на човека и едва ли не към Гранд Каньон. Скромно изтъкна дългогодишната си служба в интерес на обществото. Не пропусна да спомене и мястото на Съединените американски щати в историята. Вече започвах да мисля, че той просто

печели време, за да успеят колегите му да подготвят нов текст за резолюцията, когато внезапно схванах, че дума по дума той го докарваше до следното: промяна на дневния ред на заседанието и започване на процедурата по импийчмънт и предаване на съд на президента.

Успях да разбера накъде бие Готлиб преди останалите; предложението му беше така маскирано от безсмислени ритуални фрази и гръмки словоизлияния, че беше трудно да се разбере за какво става дума.

Погледнах към Стария. Той не сваляше очи от Мери. Тя се бе обърнала към нас и в очите ѝ се четеше силна тревога.

Стария извади от джоба си бележник, надраска нещо на един от листите му, откъсна го и го подхвърли на Мери. Тя го пое прочете го, и го предаде на президента.

Той стоеше спокоен с безгрижен вид, сякаш един от старите му политически приятели не правеше в момента на пух и прах неговото добро име — а с това и безопасността на републиката. Прочете бележката, после хвърли бърз поглед към Стария, който кимна.

Президентът даде знак на вицепрезидента, изчака го да се доближи до него и му прошепна нещо. Междувременно Готлиб продължаваше да говори в същия стил. Вицепрезидентът удари с чукчето:

— Ако обича сенаторът, за момент!

Готлиб явно се сепна и каза:

— Не съм приключил.

— Сенаторът не се призовава да приключи изложението си. Пред вид важността на проблема, моля сенаторът да излезе да говори на трибуната.

Готлиб изглеждаше объркан и бавно тръгна по пътеката между редовете. Столът на Мери препречваше пътя му към трибуната. Вместо да се дръпне настрани, тя започна да се суети, да обръща и вдига стола така, че още повече да го препречи. Готлиб спря пред нея и тя залитна към него. Той я хвана за ръката и двамата си размениха реплики, които никой друг не успя да чуе. Накрая той се добра до трибуната.

Стария беше трескав като ловно куче, подушило дивеч. Мери го погледна и кимна. Той каза:

— Давай!

На „и кратко“-то вече бях прескочил бариерата и летях към Готлиб. Чух вика на Стария: „Ръкавици, синко!“, но нямах време за това. Още докато падах, скъсах сакото на сенатора и видях плужека да пулсира под ризата. Разкъсах и нея и вече всички можеха да го видят.

И шест стереокамери не биха успели да заснемат суматохата, която настъпи през следващите няколко секунди. Ударих Готлиб по главата, за да мирува. Мери вече бе седнала на краката му. Президентът стоеше до нас и викаше: „Ето! Ето! Сега всички можете сами да видите!“. Вицепрезидентът се беше вкаменил; чукчето седеше във вдигнатата му ръка. Конгресът се бе превърнал в ревяща, пищяща и скимтяща тълпа. Над главата ми Стария крещеше някакви заповеди към охраната на президента.

Извадените бластери на телохранителите и шума на чукчето на вицепрезидента допринесоха за възстановяване на реда. Президентът започна да говори. Каза, че съдбата им е дала възможност да видят природата на врага и предложи всички да минат един по един край трибуната и да минат един по един край трибуната и да разгледат с очите си титанеца от най-голямата луна на Сатурн. Без да изчака съгласието им, той покани първия ред да заповяда. Те тръгнаха.

Мери стоеше до трибуната. Бяха минали около двадесет (една жена-конгресмен изпадна в истерия), когато видях Мери да дава знак на Стария. Този път изпреварих заповедта му. Двама от телохранителите ми помогнаха и слава Богу; този беше млад и силен, бивш морски пехотинец. Положихме го до Готлиб.

Последва повсеместна проверка, въпреки протестите. Опипвах гърбовете на жените, които преминаваха край мен и улових една. Мислех, че съм уловил и друга, но се получи неловка грешка — дамата беше толкова пълна, че съм се заблудил. Мери разкри двама; последва дълга пауза от над триста без попадение. Очевидно тези с паразитите отлагаха минаването през проверката.

Осем въоръжени мъже — единадесет със Стария, Мери и мен — не бяхме достатъчни. Вероятно голяма част от плужеците щяха да се измъкнат, ако не ни бяха помогнали квесторите. Уловихме общо тринадесет паразита, десет от тях живи. Само един от носителите им беше сериозно наранен.

XIII

Президентът, естествено, получи своите извънредни пълномощия. Стария беше де факто негов главнокомандващ; най-после можехме да действаме. Стария имаше наум един твърде прост план. Карантината, която беше предложил, когато заразата бе ограничена само в района на Де Мойн, сега не вършеше работа. Преди да започнем борбата, трябваше да открием врага. Но правителствените агенти не можеха да проверят двеста милиона човека; хората трябваше да сторят това сами.

Режим „Гол гръб“ беше първата фаза на операция „Паразит“. Идеята беше всички — *всички* — да се съблекат от кръста нагоре и да не се обличат, докато всички титанци не бъдат уловени и избити. Е, жените можеха да носят сутиени с тънки презрамки на гърба — под тях паразитът нямаше да успее да се скрие.

Подготвихме кратък стереофилм, на фона на който президентът щеше да произнесе своята реч към нацията. Бързите ни действия бяха спасили седем от паразитите, пленени в свещените зали на Конгреса; всички те бяха поставени върху животни. Можехме да покажем тях и по-малко отвратителните части от филма с моя милост. Самият президент щеше да се появи по шорти, а манекени щяха да покажат какво трябва да носи през този сезон добре необлеченият гражданин, включително метална броня за врата и гърба, която да предпазва човек дори и в съня му.

Свършихме цялата работа за една безсънна нощ, обилно полята с черно кафе. Съкрушителният финал на филма трябваше да покаже как Конгресът на свое заседание обсъжда извънредното положение и всички в залата — и мъже, и жени — са с голи гърбове.

Двадесет и осем минути преди президентът да излезе в ефир, телефонът в кабинета му иззвъня. Двамата със Стария бяхме там; той — като специален съветник на президента, а аз — в качеството на момче за всичко. И тримата бяхме по шорти — режим „Гол гръб“ вече

бе влязъл в сила в Белия дом. Президентът не си направи труда да ни отпрати, когато вдигна слушалката.

— Аз съм — каза той. След малко попита: — Сигурен ли си? Не, не мисля, че това ще свърши работа... По-добре да дойда лично. Кажим им да се подготвят. — Той набра един вътрешен номер и каза на някого:

— Ще отложим малко излизането в ефир. — После се обърна към Стария: — Хайде, Андрю, трябва да отидем до Конгреса.

Той повика камериера си и се оттегли в съседната стая. Когато се появи, беше облечен официално. Не ни даде никакви обяснения. Аз и Стария останахме в шортите си и тримата потеглихме.

Заседанието беше съвместно на двете камари и всички сенатори и конгресмени бяха облечени както обикновено. Почувствах се така сякаш съм влязъл на тържествена литургия без панталони. Поуспокоих се едва когато видях, че квесторите бяха също по шорти и без ризи.

Явно има хора, които биха предпочели да умрат, вместо да изгубят достойнството си — предполагам, че сенаторите са на първо място в този списък. А конгресмените на второ. Бяха дали на президента исканите пълномощия; бяха обсъдили и приели режим „Гол гръб“... но не разбираха, че той се отнася и за тях. Нали вече бяха проверени. Може би някои от тях съзираха неуместността на този аргумент, но никой не беше склонен да стане инициатор на масовия стриптийз. Седяха напрегнати, но облечени.

Президентът излезе на трибуната и изчака, докато в залата се възцари гробна тишина. Тогава започна бавно и спокойно да се съблича и спря, когато остана гол до кръста. Обърна се, повдигна ръце и едва тогава заговори:

— Направих това, за да видите всички, че ръководителят на изпълнителната власт не е в плен на врага... Но какво да кажа за вас? — последната дума беше направо захвърлена в лицата им. Президентът посочи с пръст един млад конгресмен. — Например, ти, Марк Къмингз — лоялен гражданин ли си или зомби, шпионин на врага? Свали сакото и ризата!

— Господин президент... — беше Нарити Евънс, от щата Мейн, на вид като симпатична учителка. Тя стана и се обърна — вечерната рокля, с която беше облечена, разкриваше целия ѝ гръб. — Това достатъчно ли е, господин президент?

— Напълно, госпожо.

Къмингз с треперещи ръце разкопчаваше ризата си; лицето му беше цялото червено. Изведнъж някой се изправи сред залата — беше сенаторът Готлиб. Изглеждаше като болен на легло — лицето му бе бледо и посърнало, а устните — посинели. Но успя да се задържи прав и последва примера на президента с невероятно достойнство. След това се завъртя около себе си на триста и шейсет градуса; гърбът му носеше аления белег на паразита.

— Снощи — започна той — аз казах в тази зала неща, които бих предпочел да ме одерат жив, но да не произнеса. Тогава не бях господар на себе си. Сега съм. Не виждате ли, че Рим гори? — в ръката му внезапно се озова пистолет. — Ставайте, глупаци, идиоти такива! Две минути, за да видя голите ви гърбове; след това стрелям!

Хората около него се опитаха да му отнемат оръжието, но той го размахваше като бухалка и удари един от тях в лицето. Извадих бластера, готов да го подкрепя, но се оказа излишно. Всички разбраха, че той е опасен като бик, видял червено и се отдръпнаха настрани.

Той погледна часовника си и всички започнаха бързо-бързо да се събличат като на комедия. Един мъж се втурна към вратата, но беше спънат и съблечен. Оказа се, че не носи паразит, но открихме плужеци у трима други. Президентът излезе в ефир само с десет минути закъснение, а Конгресът започна първото от своите „заседания с гол гръб“.

XIV

„ЗАКЛЮЧЕТЕ ВРАТИТЕ!“

„ЗАПУШЕТЕ ОТДУШНИЦИТЕ!“

„ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ТЪЛПИ!“

„ЧОВЕК С РИЗА ИЛИ САКО Е ВРАГ — СТРЕЛЯЙТЕ!“

Едновременно с пропагандната лавина, страната беше разделена на участъци и проверена от въздуха за летящи чинии на земята. Всички радарни служби за следене на околоземното пространство носеха постоянно бойно дежурство, а въздушните десантчици и ракетните установки бяха готови да унищожат всичко, дошло от космоса на Земята.

В незаразените райони хората свалиха ризите си — доброволно или не — огледаха се наоколо и не откриха никакви паразити. Следяха новините и чакаха правителството да им съобщи, че опасността е отминала. Но нищо особено не се случваше и обикновените хора. (а и местните власти) започнаха да се съмняват в необходимостта да се разхождат по улиците в плажни костюми.

А заразените райони? *Съобщенията от заразените райони не се отличаваха съществено от тези от незаразените.*

Това не би могло да се случи преди години, по времето на радиото. Тогава вашингтонската станция предаваща извънредното обръщение на президента, би покрила цялата страна. Но стереовизията използва свръхвисоки честоти, за които е необходима пряка видимост между приемник и предавател; затова цялата страна бе покрита с мрежа от ретранслатори, към които бяха свързани местните станции — това беше цената, която трябваше да платим, за да гледаме картина с висока разрешаваща способност.

В заразените райони *плузеците* контролираха местните станции и ретранслатори и хората там, естествено, не чува предупреждението.

Но тук, във Вашингтон, имахме всички основания да мислим, че са го чули. Съобщенията от Айова, например, бяха същите, както от... Калифорния. Губернаторът на Айова беше един от първите, които

обещаха на президента пълна подкрепа. Беше ни ретранслирана дори картина, показваща как губернаторът, гол до кръста, се обръща към населението на щата. Той бе с лице към камерата и ми се прииска да му кажа да се обърне. После превключиха на друга камера и показаха гол гръб в едър план, докато губернаторът продължаваше да говори. Гледахме предаването в залата за съвещания до кабинета на президента. Той беше задържал Стария при себе си, аз се навъртах около него, а Мери бе на своя пост. Присъстваха и министърът на отбраната Мартинес и върховният главнокомандващ на армията, маршал Рекстън.

След края на предаването президентът се обърна към Стария:

— Е, Андрю? Нали точно Айова трябваше да поставим под карантина?

Стария изсумтя.

— Според мен — обади се маршал Рекстън, — макар да нямах достатъчно време да си изясня ситуацията, те са се скрили под земята. Може да се наложи да прекопаем всеки квадратен инч от териториите, за които подозираме, че са заразени.

Стария отново изсумтя и каза:

— Идеята да прекопаем Айова, сякаш ще я сеем цялата с царевица, не ми допада особено.

— А какво предлагате, господине?

— Вие не познавате врага! Те не могат да се скрият под земята. Не могат да живеят без носители.

— Много добре... ако приемем, че това е така, колко паразита според вас има в Айова?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да зная? Не съм техен изповедник.

— Предположете някакъв максимум. Ако...

— Нямате основа за каквито и да е предположения — прекъсна го Стария. — А бе, хора, не разбирате ли, че титанците спечелиха още един рунд?

— Ъ?

— Току-що чухте губернатора; видяхте гърба му всъщност, нечий гръб. Забелязахте ли, че той не се обърна пред камерата?

— Обърна се — каза някой. — Видях го.

— Аз определено останах с впечатлението, че го видях да се обръща — каза бавно президентът. — Нима намекваш, че самият губернатор Пакър е обладан?

— Точно така. Вие сте видели това, което е трябвало да видите. Точно преди той да се обърне, превключиха на друга камера; несвикнало око трудно забелязва това. Повярвайте, господин президент, всяко съобщение от Айова е фалшиво.

Президентът изглеждаше замислен.

— Невъзможно! — каза Мартинес. — Обръщението на губернатора би могло да бъде фалшиво, но нали видяхме и други предавания от Айова? Какво ще кажете за картината от улиците на Де Мойн? Не ми казвайте, че може да се фалшифицира сцена, в която стотици хора се движат из града голи до кръста! Тези ваши паразити да не владеят масова хипноза?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Стария. — В противен случай по-добре да си прережем гърлата. Но какво ви дава основание да мислите, че тази картина е от Айова?

— Ъ? По дяволите, господине, тя дойде по канала на Айова.

— И какво доказва това? Да сте видели имената на някои улици? Видяхте типична търговска улица в центъра на някой град. Ако пренебрегнем думите на коментатора, кой беше този град?

Министърът остана с отворена уста. Аз имам много добра зрителна памет — почти като камера — това е нужно за работата на един агент. Припомних си всеки епизод от картината и не можах да позная от кой град или дори от коя част на страната е тя. Можеше да бъде Мемфис, Сиатъл, Бостън... или кой да е град. Центровете на повечето големи градове в Щатите са стандартни като бръснарници.

— Не се мъчете — продължи Стария, — аз се оглеждах за нещо, което да ми подсказва и не открих нищо такова. Обяснението е много просто — демойнската станция е взела сцена от град от незаразена област, където се прилага режим „Гол гръб“ и я е ретранслирала със свой коментар. Изрязали са всичко, което показва кой е градът и номерът им за малко да мине. Господа, врагът ни познава много добре. Компанията му е планирана прецизно и той е готов да ни надхитри при почти всяко наше начинание.

— Не преувеличаваш ли, Андрю? — обади се президентът. — Има и друга възможност: титанците да са се преместили на друго

място.

— Не, те са в Айова — с равен глас каза Стария, — но с това нещо не можем да го докажем — той посочи към стереоекрана.

— Това е абсурдно! — наежи се Мартинес. — Казвате, че не можем да получим правдива информация от Айова, сякаш тя е окупирана територия.

— Де факто е.

— Но аз минах през Де Мойн преди два дни и всичко там беше нормално. Обърнете внимание, че приех съществуването на вашите паразити на доверие, без да съм видял някой от тях. Но нека ги открием и ги унищожим, вместо да фантазираме невъзможни неща.

Стария изглеждаше уморен. Въздъхна и каза:

— Който владее комуникациите на една страна, владее цялата страна. Ако не побързае, уважаеми господине, ще останем съвсем без комуникации.

— Но аз само...

— *Вие* ги откривайте! — грубо го прекъсна Стария. — Казах ви, че са в Айова... и в Ню Орлийнз, и на още дузина места. С това задълженията ми приключват. — Той се изправи и продължи: — Господин президент, вече остарявам. Когато не съм спал, ставам нервен. Мога ли да се оттегля?

— Разбира се, Андрю.

На Стария нищо му нямаше и мисля, че президентът знаеше това. Той никога не беше нервен; другите край него се изнервяха.

— Почакайте малко! — намеси се Мартинес. — Вие направихте някои необосновани изявления. Нека ги проверим. — Той се обърна към главнокомандващия: — Рекстън!

— Да, сър!

— Там, около Де Мойн, скоро построиха нова база, Форт не знам кой си, на името на някакъв...

— Форт Патън, сър.

— Точно така, точно така. Е, да не губим време. Свържи се с тях...

— С образ — вметна Стария.

— С образ, разбира се и ще покажем на този... искам да кажа, ще видим какво е истинското положение в Айова.

Маршалът поиска разрешение от президента, отиде до стереоекрана и се свърза с главния щаб, откъдето поиска връзка с Форт Патън, Айова.

Не след дълго на екрана се появи зала на комуникационен център. На преден план стоеше млад офицер, чийто ранг и войска се виждаха само по кепето, защото беше гол до кръста. Мартинес се обърна към Стария триумфиращо:

— Виждате ли?

— Виждам.

— А сега съвсем ще се убедите... Лейтенант!

— Да, сър! — младежът с благоговение местеше поглед от една известна физиономия на друга. Картината беше много добре синхронизирана; очите на изображението му гледаха точно в посоката, в която трябваше.

— Станете и се обърнете — нареди Мартинес.

— Ъ? Да, сър, разбира се — той изглеждаше объркан, но изпълни заповедта, при което излезе почти целият извън обхвата на камерата. Виждахме голия му гръб, но само малко над кръста.

— Проклятие! — викна Мартинес. — Седнете и ни покажете гърба си!

— Да, сър! — младежът изглежда окончателно се шашна. — Момент, сър, ще разширя ъгъла на зрение... — Картината се развали и по екрана пробягаха цветни ивици. Гласът на офицера все още се чуваше по аудиоканала: — Ето така... сега по-добре ли е, сър?

— По дяволите, не виждаме нищо!

— Така ли? Момент, сър.

Екранът внезапно оживя и за момент помислих, че отново показва Форт Патън. Но сега залата изглеждаше по-голяма и на екрана се виждаше един майор, който обяви:

— Главният щаб. Дежурен офицер по комуникациите, майор Доновън.

— Майоре — Мартинес успяваше да контролира гласа си, — имах връзка с Форт Патън. Какво стана?

— Да, сър; следях картината. Имаме малък проблем с техниката. Всеки момент ще ви свържем отново.

— Добре, побързайте!

— Да, сър — екранът примигна и угасна.

Стария се изправи.

— Повикайте ме, щом отстранят този „малък проблем с техниката“. Отивам да спя.

XV

Ако съм оставил у вас впечатлението, че министър Мартинес е глупав, извинете. Никой не беше в състояние да повярва от пръв път на какво са способни плужеците. Човек трябваше да види някой от тях и да повярва на гаденето в стомаха си.

Същото се отнася и за маршал Рекстън. Двамата работили цяла нощ, свързвали се с други места, за които бе известно, че са заразени и разбрали, че „техническите неизправности“ не са случайни. Към четири часа сутринта се обадили на Стария. Той ме повика и отидохме в същата зала. Там бяха Мартинес, Рекстън и няколко от хората му. Президентът влезе малко след мен, загърнат в халат и придружен от Мери. Мартинес отвори уста да каже нещо, но Стария го прекъсна:

— Дай да ти видим гърба, Том! — Мери направи знак, че всичко е наред, но той се престори, че не го е видял и настоя: — Не се шегувам.

— Напълно прав си, Андрю — каза спокойно президентът и свали халата. Гърбът му беше чист. — Как бих могъл да очаквам от останалите да спазват нарежданията ми, ако сам не дам пример?

Мартинес и Рекстън бяха забили знаменца по картата на стената; червени за заразените райони, зелени за чистите и няколко кехлибарени. Айова приличаше на болен от шарка; Луизиана и Тексас не бяха по-добре. Нито пък Канзас. Горния край на района Мисисипи — Мисури, от Минеаполис и Сейнт Пол на юг до Сейнт Луис, беше също в ръцете на врага. Оттам надолу до Ню Орлийнз червените знаменца бяха по-малко — но зелени нямаше въобще. Червени петна имаше и около Ел Пасо и на две места по източното крайбрежие.

Президентът разгледа картата.

— Ще ни е необходима помощта на Канада и Мексико — каза той.

— Някакви съобщения от там?

— Нищо достоверно.

— Канада и Мексико са само началото — сериозно каза Стария.
— Ще ни е необходима помощ от целия свят.

— Да... — каза Рекстън. — И от Русия ли?

Никой не можеше да отговори на този въпрос. Русия беше твърде голяма, за да бъде окупирана или оставена на мира. Третата световна война не успя да разреши този проблем; никоя война не би успяла. А паразитите биха се чувствали там като у дома си.

— Затова ще мислим, когато му дойде времето — каза президентът и прекара ръка по картата. — Някакви проблеми с комуникациите със западното крайбрежие?

— Всичко изглежда наред, сър — отговори Рекстън. — Те явно не пречат на ретранслирането. Въпреки това прехвърлих всички военни канали през космическите станции — той погледна часовника на пръста си. — В момента са през станция „Гама“

— Хммм... Андрю, тези твари могат ли да превземат космическите станции?

— Откъде бих могъл да зная? — сприхаво отвърна Стария... — Представа нямам на какво са способни корабите им. По-вероятно е да се опитат чрез десантници в ракетите, доставящи припаси.

Завърза се спор по въпроса може ли космическите станции вече да са превзети от врага. За тях не важеше режим „Гол гръб“; въпреки, че бяха построени от нас и с наши средства, станциите формално се водеха собственост на ООН.

— Не се безпокойте за тях — каза Рекстън.

— Защо? — попита президентът.

— Аз съм може би единственият от тук присъстващите, който е бил на космическа станция. Облечен изцяло човек ще бъде толкова не на място там, колкото и на плажа. Но все пак можем да проверим — той даде нареждания на един от своите хора.

Президентът продължи да изучава картата.

— Доколкото знаем — каза той, като посочи Гринел, Айова, — всичко е произлязло от чинията, кацнала тук.

— Доколкото знаем — повтори Стария.

— О, не! — казах аз. Всички ме изгледаха учудено.

— Продължавай — каза президентът.

— Кацнали са още най-малко три чинии — за толкова зная — преди моето спасение от паразитите.

Стария ме погледна подозрително.

— Сигурен ли си, синко? Мислех, че сме изстискали всичко от теб.

— Сигурен съм, разбира се.

— Защо тогава не го каза по-рано?

— Не ми дойде на ума — опитах се да им обясня как се чувства човек под властта на паразита, как разбира какво става около него, но всичко му изглежда като на сън.

Доста се разстроих. Не съм толкова чувствителен, но да бъдеш язден от господар наистина прави нещо с човека.

— Успокой се, синко — каза Стария, а президентът ми се усмихна съчувствено.

— Въпросът е в това: къде са кацнали — каза Рекстън. — Може да успеем да пленим някоя от тях.

— Съмнявам се — отговори Стария. — Те прикриха първата за броени часове... Ако е била първата...

Отидох до картата и се опитах да си спомня. Изпотих се целият. Накрая посочих Ню Орлийнз.

— Почти съм сигурен, че едната е тук. За другите не зная.

— А тук? — попита Рекстън, посочвайки източното крайбрежие.

— Не зная. Не помня.

— Нищо друго ли не помниш? — подразни се Мартинес. — Помисли, човече!

— Просто не зная. Никога не знаехме какво планират господарите. — Напрягах се, докато ме заболя черепът и посочих Канзас сити. — Изпращал съм съобщения там, но не зная дали са били заповеди за доставка на господари или не.

Рекстън погледна картата.

— Ще приемем, че е имало кацане край Канзас сити. Момчетата от техническия отдел ще си поблъскат главите по този проблем. Може да се направи логически анализ и да се изведе мястото на другото кацане.

— Или кацания — поправи го Стария.

— Ъ? Или кацания. Да, наистина — той се обърна и отново се загледа в картата.

XVI

Адски безсмислено е да си представяме, как нещата биха могли да се развият по друг начин, ако... При кацането на първата чиния заплахата можеше да бъде унищожена с една-единствена бомба. Когато Мери, Старият и аз разузнавахме около Гринел, тримата можехме без чужда помощ да избием всички плужеци, стига да знаехме къде да ги намерим.

Ако режим „Гол гръб“ беше влязъл в сила още през първата седмица, и тогава нямаше да е късно. Но скоро стана ясно, приложен сега, вече беше безполезен като настъпателна мярка. Работеше добре само като предпазна; незаразените райони останаха такива. Всъщност, той свърши известна работа и в настъпление: някои слабо заразени райони бяха прочистени — самият Вашингтон, Ню Филадельфия, Ню Бруклин. Тук помогнаха и моите конкретни указания. Цялото източно крайбрежие стана вече зелена зона.

Но централната част на страната представляваше едно голямо червено петно. Сега заразените райони светеха с рубинена светлина, защото картата на стената бе заменена с огромна електронна военна карта в мащаб десет мили на инч, която заемаше изцяло една от стените в залата за съвещания. Тя беше повторение на оригиналната карта, която се намираше някъде долу, в подземните етажи на Ню Пентагон.

Страната бе разделена на две, сякаш някой великан беше ливнал от север на юг кофа червена боя. По границите между зелено и червено минаваха две тънки кехлибарени ивици — единствено там се водеха активни действия, защото това бяха места, където се приемаха пряко излъчванията и на нашите станции, и тези на врага. Едната започваше близо до Минеаполис, минаваше между Чикаго и Сейнт Луис и след това през Тенеси и Алабама до Мексиканския залив. Втората пресичаше Големите равнини и завършваше някъде край Корпъс Кристи, Около Ел Пасо имаше друго рубинено петно, несвързано с голямото.

Чудех се какво ли става в тези погранични райони. Бях сам; президентът беше свикал министрите на съвещание, на което присъстваше и Стария. Рекстън се бе оттеглил още рано заедно с хората си. Не ми се разхождаше безцелно из Белия дом и затова седях и гледах как светлините на картата от време на време се променяха: някоя кехлибарена ще стане червена или, по-рядко, червена ще стане зелена или кехлибарена.

Интересно по какъв начин посетител без никакъв статус можеше да получи закуска в Белия дом? Бях станал в четири часа и оттогава до сега бях изпил само чаша кафе, поднесено от камериера на президента. Още по-спешна нужда имах от тоалетна. Накрая бях достатъчно отчаян, за да пробвам вратите една след друга. Първите две бяха заключени; третата се оказа нужната. Нямаше надпис: „Само за Шефа“ и аз я използвах.

Когато се върнах в залата, там стоеше Мери. Погледнах я тъпо.

— Мислех, че си с президента.

— Изгониха ме — усмихна се тя. — Стария го пое.

— Виж, Мери — започнах аз, — трябва да ти кажа нещо и сега е удобен момент за това. Смятам, че... Е, както и да е, не биваше да... искам да кажа, Стария твърди... — успях да опропастя внимателно подготвената си реч и завърших смутено: — С две думи, не биваше да ти казвам онези неща.

Тя постави ръка на рамото ми.

— Сам, скъпи мой, успокой се. Тогава ти постъпи според това, което си знаел. Важното за мен е това, което направи за мен. Останалото е без значение — освен че съм много щастлива, че вече не ме мразиш.

— Да, но... По дяволите, не бъди толкова благородна! Не мога да го понеса!

Тя весело ми се усмихна; усмивката ѝ ми се стори различна от тази, с която ме посрещна.

— Сам, мисля, че ти харесват жените, които поне малко са кучки. Аз също мога да бъда такава, предупреждавам те... Вероятно те притеснява и плесницата, която ми удари. Добре, ще ти я върна — тя се протегна и нежно ме погали по бузата. — Ето, квит сме и можеш да я забравиш.

Изражението на лицето ѝ внезапно се промени. Тя замахна и... имах чувството, че главата ми се откъсва от тялото.

— А това — просъска тя, — е за плесницата от твоята приятелка.

Ушите ми пищяха и още не можех да фокусирам. Бих се закълел, че най-малкото ме е ритнал кон. Тя ме погледна; беше нащрек, готова да се защити и ядосана, съдейки по разширените ноздри. Вдигнах ръка и тя трепна, но аз просто исках да докосна болящата ме буза.

— Тя не ми е никаква приятелка — казах неубедително.

Погледнахме се в очите и избухнахме в смях и двамата едновременно. Тя ме прегърна и оброни глава на дясното ми рамо.

— Сам, извини ме — каза тя през смях. — Не биваше да те удрям; не теб. Поне не биваше толкова силно.

— Извинена си — изръмжах. — Но да не ти стане практика. За малко да ми откъснеш главата.

— Горкият Сам — тя докосна бузата ми; болеше. — Наистина ли не ти е приятелка?

— Уви, не. Не че не се опитах.

— Бях сигурна, че не е. А коя е приятелката ти, Сам?

— Ти, лисицо!

— Да — каза тя с облекчение, — аз съм... ако поискаш. Още тогава ти казах. Купена и платена.

Тя поднесе устни за целувка, но аз я отблъснах.

— По дяволите, жено! Не те искам „купена и платена“.

Това не я смути.

— Лошо се изразих. Платена..., но не купена. Дойдох по собствено желание. А сега ще ме целунеш ли най-последно?

Тя вече ме беше целувала веднъж; този път наистина ме целуна. Потънах в сладостна омая, от която не ми се искаше да изляза. Накрая трябваше да си поема дъх и прошепнах:

— Май ще трябва да поседна.

— Благодаря ти, Сам — каза тя и ме пусна.

— Мери — обадох се след малко, — скъпа, би ли ми направила една услуга?

— Само кажи — с готовност се отзова тя.

— Кажи ми как, за Бога, мога да получа нещо за хапване. Умирам от глад.

Тя явно доста се учуди от молбата ми, но каза:

— Разбира се, почакай за момент.

Не зная как успя да постигне това — може просто да е влязла в килера на Белия дом и да ги е взела оттам — но се върна след няколко минути със сандвичи и две бутилки бира. Едва на третия сандвич с говеждо успях да кажа:

— Мери, колко мислиш, че ще продължи съвещанието?

— О, още не по-малко от два часа. Защо?

— В такъв случай — казах, поглъщайки последната хапка, — имаме достатъчно време да излезем оттук, да намерим някой регистрационен офис, да се оженим и да се върнем, преди Стария да е усетил отсъствието ни.

Тя мълчаливо гледаше пяната на бирата си.

— Е? — настоях аз.

Тя вдигна очи.

— Ще го направим, щом искаш. Няма да се отдръпна. Но бих предпочела да се откажеш.

— Не искаш ли да се омъжиш за мен?

— Сам, не мисля, че си готов да се ожениш за мен.

— Говори за себе си!

— Не се сърди, скъпи. Можеш да ме имаш и без договор — където и да е, когато и да е, винаги. А ти не ме познаваш. Оpozнай ме първо; може да промениш мнението си за мен.

— Нямам навика да променям мнението си.

Тя ме погледна и след това извърна тъжно очи. Изчервих се.

— Обстоятелствата тогава бяха съвсем специални — протестирах аз. — Няма да се повторят и за сто години. Тогава не бях на себе си: бях...

— Зная, Сам — прекъсна ме тя, — няма нужда да се оправдаваш. Няма да избягам от теб и не мисли, че не ти се доверявам. Нека прекараме заедно един уикенд или, още по-добре, премести се в моя апартамент. Ако си подхождаме един на друг, още има време да стана, както казваше баба, „порядъчна жена“, макар, ей богу, да не зная кому е нужно това.

Сигурно съм изглеждал умърлушен. Тя сложи ръката си върху моята и със сериозен глас каза:

— Виж картата, Сам — обърнах глава. Червена, както винаги... дори малко повече — опасната зона около Ел Пасо се беше увеличила. Тя продължи: — Нека първо свърши всичко това, скъпи. След това, ако още ме желаеш, ще се оженим. Междувременно можеш да имаш предимствата на брака, като избегнеш отговорностите.

Какво повече бих могъл да искам? Работата е там, че не го исках по този начин. Защо аз, който преди бях бягал от брака като дявол от тамян, сега не можех да се задоволя с нещо по-малко от него?

Когато съвещанието завърши, Стария ме хвана под ръка и ме отведе да се поразходим. Голяма разходка, отидохме едва до мемориалната пейка на Барух. Там той седна, запали лулата си и се намръщи. Денят беше мъглив, типичен вашингтонски и в парка нямаше почти никой.

— Операция „Ответен удар“ започва точно в полунощ — каза той. След малко добави: Въздушен десант във всеки ретранслатор, във всяка стереовизионна станция, в редакциите на всички вестници и във всички пощенски станции в „червената зона“.

— Звучи добре — отвърнах аз. — Колко човека?

Той не отговори на въпроса ми; вместо това каза:

— Нещо не ми харесва тази работа.

— Ъ?

— Ето какво... президентът излезе в ефир и заповяда на всички да си свалят ризите. Разбрахме, че посланието не е стигнало до заразените райони. Какво следва?

Свих рамене.

— Операция „Ответен удар“, предполагам.

— Тя още не е започнала. Помисли малко... минаха повече от двадесет и четири часа; какво трябваше да се случи, а не се случи?

— Трябва ли да се сетя?

— Да, ако претендираш да имаш ум в главата си. Вземи — той ми подаде ключ за кола, — разходи се до Канзас сити и виж какво става там. Стой настрана от комуникационни станции, от ченгета и... а бе, ти знаеш по-добре от мен. Пази се от тях. Разгледай всичко

останало. И не позволявай да те заловят. Той погледна пръста си и добави: — Трябва да се върнеш половин час преди полунощ. Тръгвай.

— Много време ми даваш, за да проуча цял един град — оплаках се аз. — Само пътят до Канзас сити е три часа.

— Повече — отвърна той. — Не се набивай в очи и карай внимателно, за да не те глобяват.

— Знаеш, че съм добър шофьор.

— Още ли си тук?

Вече не бях. Ключът беше за колата, с която бяхме дошли във Вашингтон; бяхме я оставили на платформата „Рок Крийк Парк“. Трафикът бе твърде оскъден и аз споделих това с диспечера.

— Всички товарни и търговски доставки са прехвърлени по земя — отвърна ми той. — Извънредно положение... А вие имате ли разрешение от военните?

Можех да получа, като звънна на Стария, но той не обича да го безпокоят за дреболии. Затова казах:

— По-добре надникни в колата.

Той сви рамене и отключи с ключа, който му дадох. Догадката ми се оказа вярна — той повдигна вежди от изумление и възкликна:

— Ама че работа! Ти трябва да си русото момче на президента.

Излетях, нагласих автопилота на максималната разрешена скорост към Канзас сити и се замислих. Комуникаторът избишкваше всеки път, когато се прехвърлях от една кула за управление на движението към друга, но екранът си оставаше тъмен. Явно диспечерите бяха предупредени за моя полет. Започнах да се чудя какво ли ще стане, когато премина в червената зона... и тогава разбрах, какво бе искал да каже Стария с въпроса „Какво трябваше да се случи?“.

Човек е склонен да отъждествява комуникациите с директните стереоканали, които приема в къщи. Но терминът включва в себе си и *целия* трафик — включително старата леля Мейми, тръгнала за Калифорния на гости на сестра си, пълна с подобрени местни клюки. Плужеците бяха завладели стереовизионните станции, но не е така лесно да се спрат новините; тази мярка може само да ги забави. Следователно, ако паразитите искаха да задържат контрола над завладените от тях територии, станциите трябваше да бъдат само тяхната първа стъпка.

А следващата? Не можех да я предвидя и затова, бидейки по определение част от „комуникациите“, трябваше да се подготвя за активни действия от тяхна страна, ако държах на хубавата си розова кожа. Мисисипи, а с нея и червената зона, се приближаваше с всяка измината минута. Не знаех какво би могло да се случи, когато опознавателният ми сигнал бъде хванат от контролирана от господарите кула. Реших, че най-вероятно във въздуха ще съм в безопасност, но когато кацна, добре ще е да го сторя незабелязано. Елементарно, нали?

Елементарно, наистина, като се има пред вид, че мрежата за въздушен контрол често бе наричана „пиле да прехвъркне“. Хвалеха се, че и пеперудка не би могла да кацне на територията на Съединените щати, без да задейства системата за автоматична тревога и издирване. Малко преувеличено, може би, но и аз все пак не съм пеперудка.

За мен би било играчка да проникна пеша през каквато и да е охрана — механична, електронна, човешка или смесена. Но как да замаскирам дуото, което се движи на запад със скорост един градус за седем минути? Да му окача весела, безобидна физиономия ли? Ако пък тръгна пеш, Стария ще получи доклада ми догодина по това време, а той му е нужен преди полунощ.

По време на едно от редките си размеквания, Стария веднъж ми обясни, че никога не обременявал агентите с подробни инструкции. Давал им задание и ги оставял да потънат или изплуват. Казах му, че по този начин вероятно губи много агенти.

— Случва се — призна той, — но не толкова често, колкото при другите методи. Вярвам в личната инициатива и се опитвам да подбера хора, способни да оцеляват.

— А как, по дяволите — попитах аз, — ги разпознаваш?

Тогава той се усмихна зловещо.

— Това са тези, които се връщат след заданието.

Елихю, казах си, сега ще разбереш дали и ти си от тях... и вдън земя да се провали Стария със студеното си сърце!

Курсът ми заобикаляше Сейнт Луис в полукръг и оттам се насочваше към Канзас сити. Но Сейнт Луис беше в червената зона.

Картата показваше Чикаго в зелено; кехлибарената ивица се виеше зигзагообразно малко на запад от Харибал, Мисури. Задължително трябваше да прекося Мисисипи в зелената зона — самотно дуо над широката една миля река щеше да грейне на екраните на всички радари ярко като слънцето в пустинята.

Подадох сигнал на управлението, че се спускам на нивото на местния трафик, минах на ръчно, намалих скоростта, спуснах се и се насочих на север.

Малко преди Спрингфийлд обърнах на запад. Все още летях ниско. Прекосих бавно реката, близо до водата, с изключен опознавателен сигнал. Да, зная, че е невъзможно да бъде изключен във въздуха, но колите на Отдела не са съвсем обикновени. Надявах се от местното „Управление на движението“ да ме помислят за лодка.

Не знаех дали следващата кула отвъд реката е в червената или зелената зона. Вече се канех отново да включа опознавателния, предполагайки, че ще е по-безопасно да се включа към системата за управление, когато видях брегът пред мен да се разтваря. На картата не беше означен приток; предположих, че е разширение или нов, още неозначен канал. Спуснах се почти до водата и навлязох в него. Потокът беше тесен и лъкатушен, почти скрит за окото от короните на надвисналите дървета. Да управлявам летяща кола по него беше не полесно, отколкото за пчела да излети от тромбон, но хубавото бе, че той представляваше идеална радарна „сянка“. Сигурно вече ме бяха загубили.

След няколко минути *и аз* се загубих — изгубих ориентация по картата. Каналът така се извиваше — наляво, надясно, обратен завой — че цялото ми внимание бе погълнато от управлението на дуото и вече не знаех в каква посока се движа и колко далеч съм отишъл. Изругах и съжалих, че не бях взел трифибия, с която сега можех да кацна във водата. Внезапно видях пролука в дърветата и парче равна земя зад нея; завих и се приземих там с такова отрицателно ускорение, че предпазният колан едва не ме разряза на две. Но най-после бях на твърда земя и нямаше нужда да се мятам над водата като муха без глава.

Не знаех как да постъпя. Без съмнение наблизо имаше магистрала. По-безопасно беше да я открия и да остана на земята. Но това беше глупаво — няхах време за губене; *трябваше* да се вдигна

отново във въздуха. От друга страна, не смеех да го сторя, без да знам със сигурност, дали движението тук се управлява от свободните хора или от плужеците.

Не бях включвал стереото откакто излетях от Вашингтон. Сега го включих и потърсих програма с новини, но открих следното: а) лекция от доктор Мъртл Дулайтли на тема „Защо съпрузите понякога скучаят“, спонсорирана от компанията „Утаген Хормонал“; б) женско вокално трио, което пееше „Ако искаш да направиш това, което си мисля, че искаш, покана ли чакаш?“; в) серия от филма „Лукреция опознава живота“.

Милата доктор Мъртл беше облечена нормално. Триото не носеше почти нищо, както би могло да се очаква, но момичетата не се обръщаха с гръб към камерата. Лукреция ту се събличаше доброволно, ту ѝ сваляха дрехите насила, но и в двата случая или сменяха кадъра, или гасяха осветлението и не можех да ѝ видя гърба.

Но това не означаваше нищо. Можеше и трите програми да са били заснети месеци преди президентът да обяви началото на режим „Гол гръб“. Продължавах да превключвам каналите, търсейки новини и изведнъж от екрана мазно ми се усмихна един водещ, облечен с костюм.

Бързо разбрах, че предаването бе една от глупавите викторини с раздаване на награди. Водещият говореше:

— ... и някоя щастлива жена, която в момента седи пред екрана, ще получи ей сега, и то съвършено безплатно, автоматичен шестфункционален домашен прислужник „Дженерал Атомикс“. Коя ще бъде тя? Вие? Вие? Или вие? — той се обърна с гръб към камерата и аз видях раменете му. Бяха видимо закръглени, а на гърба му личеше издутината. Вече бях в червената зона.

Изключих екрана и разбрах, че съм под наблюдение... от страна на едно деветгодишно момче. То носеше само шорти, но това бе нормално при неговата възраст. Вдигнах ветроупорното стъкло и попитах:

— Хей, малкия, къде е магистралата?

— Пътят за Мейкън е ей там — отвърна момчето. — Кажете, мистър, това е „Кадилак мълния“, нали?

— Да, а къде е ей там?

— Хайде да ме повозите, а?

— Нямам време.

— Вземете ме и ще ви покажа пътя.

Предадох се. Докато момчето се качваше, извадих от една чанта риза, панталони и сако. Казах:

— Може би не трябва да ги обличам. Хората тук носят ли ризи?

— Разбира се — обиди се то. — Къде мислите, че се намирате, мистър; в Арканзас ли?

Отново попитах за пътя. В отговор то каза:

— Може ли аз да натисна бутона, когато излетим, а?

Обясних му, че ще си останем на земята. Това го разстрои, но все пак се съгласи да ми покаже посоката. Карах внимателно; колата би прекалено тежка за пресечена местност. След малко момчето каза да завия. След още малко спрях и казах:

— Ще ми покажеш ли къде е пътя или да те напердаша?

То отвори вратата и скочи навън.

— Хей — викнах му. То се обърна и посочи с ръка: „Натам“. Тръгнах в указаната посока, без да храня особени надежди, но изненадващо открих магистралата на не повече от петдесет ярда. Проклетият хлапак ме бе накарал да мина по трите страни на един квадрат.

Не беше чак магистрала — нямаше и грам гумирано покритие. Все пак беше път; насочих се по него на запад. Бях изгубил вече около час.

Мейкън, Мисури изглеждаше прекалено нормално, за да ме успокои — тук явно не бяха чули за режим „Гол гръб“. Сериозно обмислих дали да не проуча него и после да духна по обратния път, докато още съм цял. Разтрепервах се при мисълта, че ще трябва да навляза навътре в територията, контролирана от господарите; прииска ми се да избягам.

Но Стария беше казал „Канзас сити“. Заобиколих Мейкън по околоръстния пояс и излязох на разширението за излитане западно от града. Слях се с местния трафик и полетях към Канзас сити заедно с фермерските хоптери и други местни машини. Така трябваше да прекося целия щат с по-ниска скорост, но това беше по-добре, отколкото да мина на по-голяма височина, където щеше да се наложи да включа опознавателния и да кажа на всички кой съм. Не

предизвиках никакво подозрение при излитане, защото управлението беше автоматично и никому не направи впечатление на какво се возя.

XVII

Канзас сити не беше пострадал от бомбардировките, освен в източната си част, където някога беше предградието Индипендънс. Съответно не беше и строен отново. От югоизток човек можеше да влезе с кола в града чак до Суоуп Парк, но там трябваше да избере дали ще паркира или ще плати входна такса за автомобила. Ако идва по въздуха, също имаше избор: да кацне на платформите северно от реката и да влезе в града през тунелите или да кацне на платформата в центъра на града, южно от Мемориал Хил.

Реших да вляза в града по земя; по въздух трябваше да мина през проверяващата система. Не ми харесваха и тунелите, нито пък асансьорите на платформите за кацане. Честно казано, въобще не ми се искаше да влизам в града.

Приземих колата на път номер 40 и стигнах до входа към булевард „Майер“. Опашката за влизане беше доста голяма и с всяка нова кола, спираща зад мен, се чувствах все повече хванат в капан. Но пазачът на входа взе таксата ми, без да ме погледне. Аз го разгледах, но не успях да преценя дали беше язден или не.

С облекчение минах през входа... само за да ме спрат веднага след това. Пред мен рязко падна една бариера и веднага щом спрях колата, на прозореца се показва главата на ченге.

— Проверка за безопасност — каза ченгето. — Слезте от автомобила.

Протестирах.

— Кметството реши да осигури безопасността на движението в града — обясни той. — Трябва да проверим колата ви. Спрете отдясно точно след бариерата. После влезте в тази врата — той посочи една сграда до пътя.

— Това пък защо?

— Проверка на зрението и рефлексите. Хайде, че задържате опашката.

В главата ми се появи образът на картата, където Канзас сити сияеше в червено. Бях уверен, че градът се намира под контрола на паразитите и следователно този полицай почти сигурно носеше на гърба си ездач. Но трябваше да му се подчиня... или да го застрелям, да излетя веднага и повече да не се връщам в Канзас сити. Излязох, мърморейки под носа си, и тръгнах бавно към сградата. Тя беше временна постройка със старомодна врата без сервоустройство. Бутнах вратата, огледах се наляво и надясно и влязох в предверието. Друга врата водеше към вътрешната стая. Оттам се чу глас: „Влезте“. Влязох, все още нащрек. Вътре стояха двама души с бели престилки, единият с огледалце на главата като очен лекар. Той каза:

— Няма да ви отнемем повече от минута. Елате тук — и затвори вратата зад гърба ми; чух ключалката да изщраква.

Тук се бяха устроили даже по-добре, отколкото ние на времето в Конституционния клуб. На масата стояха кутии с господари, вече отворени и затоплени. Другият човек държеше в ръка една — знаех, че е за мен — така, че да не мога да видя плужека в нея. Самите кутии не би трябвало да предизвикат тревога у жертвите — лекарите често боравят с непонятни за обикновения човек предмети.

Предположих, че ще бъда поканен да погледна в окуляра на най-обикновен уред за проверка на зрението, където ще виждам и чета на глас букви и цифри, а в това време „асистентът“ на доктора ще сложи върху мен господаря. Без насилие, без протести; тихо и спокойно.

По време на „службата“ си при паразитите, бях разбрал, че не бе необходимо да се оголва гърба на жертвата. Трябваше просто да се допре господаря до голия врат и след това новопривлечения сам щеше да нагласи дрехите си така, че да го скрие.

— Насам — повторно ме призова „очният лекар“. — Погледнете тук, ако обичате.

С бързи стъпки отидох до бюрото, на което бе поставен уредът за проверка на зрението. После неочаквано за тях се обърнах. Асистентът беше стигнал почти до мен; носеше кутията и я наклони към себе си, за да не видя какво има вътре.

— Докторе — казах аз, — нося контактни лещи. Трябва ли да ги сваля?

— Не, не — бързо каза той. — Хайде, да не губим време.

— Но, докторе — възразих аз, — бих искал да ги проверите. Лявата нещо... — вдигнах двете си ръце и разтворих клепача на лявото си око. — Виждате ли?

— Тук не е клиника — каза сърдито той. — А сега, ако обичате...

И двамата вече ми бяха под ръка. Сграбчих ги в могъща мечешка прегръдка — и то точно между лопатките. И двете ми ръце удариха по нещо меко под лекарските престилки и ме заля вълна от отвращение.

Веднъж бях видял как една кола смачка котка; бедното животно литна във въздуха с гръбнак, изкривен в обратна посока. Тези двама нещастници изпаднаха в подобно състояние — всеки мускул от телата им се сви в болезнен спазъм. Не успях да ги удържа; изплъзнаха се от ръцете ми и паднаха на пода. След първоначалните конвулсии останаха неподвижни, може би мъртви.

Някой почука на вратата. Извиках: „Момент. Докторът е зает“; чуването не се повтори. Убедих се, че вратата е заключена и след това се наведох над „очния лекар“ и вдигнах престилката му, за да видя какво бе станало с неговия господар.

Твартата бе размазана и превърната в отвратителна, слузеста каша. Също и другата, на гърба на „асистента“. Това искрено ме зарадва, защото бях решил да ги изгоря с бластера, ако са още живи, а не знаех как да го сторя, без да убия и носителите им. Сега оставих хората на пода да живеят, да умрат или отново да бъдат яхнати от титанците. Съжалявах ги, но с нищо не можех да им помогна.

Господарите в кутиите бяха друго нещо. Изгорих ги всичките с ветрилообразен лъч на максимална мощност. До стената имаше два големи контейнера; стрелях в тях, докато дървото се овъгли.

Отново почукаха на вратата. Бързо се огледах за място, където да скрия двете тела, но не открих подходящо и реших да ги оставя така. Тръгнах към изхода, но почувствах, че съм забравил нещо. Отново се огледах наоколо.

Отначало не видях нищо, което да ми свърши работа. Можех да използвам някоя от белите престилки — на „лекаря“ или на неговия „асистент“, но не ми се искаше. Свалих сакото, разкопчах ризата и поставих сгънатия чохъл на гърба си под нея. Облякох се отново и сега имах между лопатките гърбица с необходимия размер.

След това излязох, „уплашен непознат в чужд за мене свят“.

Макар, честно казано, да се чувствах доста самоуверен.

Още едно ченге провери документите на колата, преди да ми разрешат да потегля. Погледна ме рязко и щом се качих каза:

— Иди в полицейското управление, намира се до кметството.

— Полицейското управление, до кметството — повторих аз и дадох пълна газ. Тръгнах в тази посока и завих по булевард „Никълс“. На едно сравнително безлюдно място натиснах копчето за смяна на регистрационните номера. Може би вече се издирваше автомобил с номерата, с които влязох в града. Искаше ми се да можех да сменя и цвета и формата на колата.

Преди пресечката с булевард „Макги“ свих по една по-малка улица. Беше шест часа местно време и след четири часа и половина трябваше да съм във Вашингтон.

XVIII

Градът не изглеждаше както трябва. Нещо в него не беше наред, сякаш пред очите ми се играеше лошо поставена пиеса. Опитах се да разбера какво е то, но не успях.

Много от кварталите на Канзас сити са построени преди век или повече и изглеждат, както тогава. Децата играят по улиците, а родителите им седят на пейките пред домовете си, точно както са правели техните прадеди. Ако наблизко има противобомбени скривалища, те не се виждат. Старомодните масивни къщи, строени от ръцете на отдавна починали майстори, придават на тези квартали вид на острови на спокойствието. Минах по улиците на един от тях и се опитах да разбера какво става. Беше мързеливото време на деня, време за една бира, за приказки със съседите, най-много за поливане на ливадата в двора. Видях една жена, която плевеше цветна леха. Беше по бански костюм и гърбът ѝ беше гол; виждаше се, че не носи господар, нито път двете деца до нея. Какво тогава не беше наред?

Денят беше много горещ и аз започнах да се оглеждам за жени в бански костюми и мъже по шорти. Канзас сити е в Библейския пояс; хората тук са с по-строги нрави и не се събличат така охотно, както в Лагуна Бийч или Коръл Гейбълз. Дори и през лятото напълно облечен възрастен човек не би предизвикал подозрение тук. Срецнах хора, облечени и по двата начина — но съотношението не беше както трябва. Вярно е, че много деца бяха облечени според сезона, но в продължение на няколко мили видях голите гърбове само на пет жени и двама мъже. А трябваше да са поне петстотин.

Малко аритметика. Макар някои сака несъмнено да не прикриваха господари, според простото тройно правило *над деветдесет процента от населението на града бе обладано*.

Канзас сити бе не само контролиран от паразитите, той беше наситен с тях. Господарите не държаха само ключовите постове в града; те бяха града.

Изпитах неимоверното желание да излятя тутакси и да се измъкна от червената зона колкото се може по-бързо. Те знаеха, че съм се спасил от капана на входа на града и щяха да ме търсят. Може би бях единственият свободен човек, карашъ кола в града... а те бяха навсякъде край мен!

Преборих се със страха. Агент, който се поддава на паниката, освен че няма да свърши никаква работа, няма голям шанс да се измъкне. Но аз все още не се бях възстановил от това, което ми бе причинено от паразита, докато беше на гърба ми. Не ми беше лесно да запазя хладнокръвие.

Преброих до десет и се опитах да поразсъждавам. Изглеждаше, че греша в изчисленията си — откъде можеха да се вземат достатъчно господари за населението на милионния град? Спомних си как водехме на отчет всеки нов посветен в Конституционния клуб. Разбира се, там зависехме от доставките; докато край Канзас сити почти сигурно бе кацнала чиния. Но дори и в този случай, според мен бяха необходими най-малко дузина чинии, за да донесат достатъчно господари за целия град. А ако бяха кацнали толкова много, нямаше как поне някои от тях да не бъдат засечени от радарите на космическите станции.

Възможно ли бе техните кораби да са неуловими за нашите радари? Не знаехме на какво са способни господарите в областта на инженерното дело, а беше глупаво да ги преценяваме според собствените си възможности.

Но цифрата, която бях извел след наблюдения и изчисления, противоречеше на здравия разум. Преди да докладвам трябваше да я проверя. Едно беше сигурно — дори да бяха наситили града, господарите въпреки това поддържаха маскарада и градът изглеждаше сякаш бе населен със свободни хора. Може би не бях чак толкова подозрителен на вид, колкото се страхувах, че изглеждам.

Помотах се без посока още около миля и установих, че съм се насочил към търговския район край „Плаза“. Веднага завих в друга посока — където има тълпи, има и ченгета. Минах край плувен басейн. Огледах го и запомних видяното. Едва няколко пресечки по-късно осмислих получената информация; на входа на басейна имаше надпис:

„Затворено за сезона“.

Плувен басейн, затворен през най-горещата част от лятото? Нищо особено — винаги може да се случи такова нещо. Но то противоречеше на икономическата логика — да затвориш едно предприятие в сезона, когато очакваш от него най-голяма печалба. Едва ли. От друга страна, басейнът беше място, където маскарадът не би могъл да бъде поддържан. Затворен басейн бе по-малко подозрителен от работещ, но непосещаван в тези горещини. Господарите винаги прилагаха човешката гледна точка в действията си. Нали бях изпитал това на гърба си!

Първо, капан на входа на града; второ, прекалено малко бански костюми; трето, затворен басейн.

Извод: плужеците са много повече, отколкото сме си представяли.

Следователно: операция „обратен удар“ се основава на погрешни предположения и ще постигне успех не повече от ловец, тръгнал да бие носорози с прашка.

Контра аргумент: видяното от мен бе невероятно. Представих си как министър Мартинес с ехидна усмивка къса доклада ми и го хвърля в кошчето за боклук. Трябваше да намеря доказателство, достатъчно силно, за да убеди президента, че официалните му съветници грешат — и то да го намеря *сега*. Дори да наруша всички закони за движение, не бих могъл да се добера до Вашингтон за по-малко от два часа и половина.

Как да постъпя? Да отида в центъра на града, да се смеси с тълпата и да кажа после на Мартинес, че съм сигурен, че почти всички, които съм видял, носят паразити на гърба си? А как да го докажа? Как, всъщност, бих могъл да се убедя в това самият аз? Докато титанците продължаваха да поддържат фарса, че всичко върви постарому, разликите щяха да са незначителни — прекалено много закръглени и прекалено малко разголени рамене.

Можех да си представя как градът е бил наситен с плужеци, при положение, че наистина е имало такива големи количества от тях. Бях сигурен, че на всички входове и изходи на града, както и на платформите за кацане и излитане, е заложен същия капан, на който се натъкнах и аз. Всеки излязъл от града ставаше нов агент на врага; всеки влязъл — нов роб.

Забелязах на ъгъла вендопринтер за „Канзас сити Стар“. Спрях пред него, слязох от колата и пуснах десет цента в прореза. Зачаках нетърпеливо вестникът ми да бъде напечатан.

„Стар“ беше скучен и достопочтен както обикновено — нищо вълнуващо, ни дума за извънредното положение или за режим „Гол гръб“. На първа страница, с големи букви „Телефонните връзки са повредени от слънчево изригване“ с подзаглавие: „Градът е полуизолиран поради активността на Слънцето“. Имаше полустерео цветна снимка на три колони, изобразяваща Слънцето с лице, обезобразено от космическо акне. Убедително и необезкопояващо обяснение защо Мейми Шулц, все още недокопана от паразитите, не може да се свърже с баба в Питсбърг.

Сложих вестника под мишница с намерението да го доразгледам по-късно и се обърнах към колата си... за да видя как пред нея спира една полицейска. Полицейските коли имат свойството да материализират около себе си тълпа сякаш от въздуха. Преди секунда улицата беше безлюдна, а сега наоколо се тълпяха хора. Ченгето излезе от колата си и тръгна към мен. Ръката му запълзя към бластера, лесно можех да го поваля ако не бях сигурен, че повечето от тълпата бяха не по-малко опасни от него.

— Документите, ако обичате — каза ченгето, щом стигна до мен.

— Разбира се — съгласих се аз; — В колата са.

Минах край него, давайки му да разбере, че очаквам да ме последва. Усетих, че се поколеба, но ухапа въдицата. Когато стигнахме в пространството между двете коли, спрях. Това ми позволи да видя, че в полицейската кола нямаше негов колега — едно добре дошло изключение от нормалната човешка практика. И, което бе по-важно, тази маневра остави моята кола между мен и прекалено невинно изглеждащите зяпачи.

— Ето — казах аз и посочих вътре, — документите на колата са закрепени на таблото.

Той отново се поколеба, след това се наведе и погледна — това бе достатъчно, за да приложи хватката, на която ме беше научила неволята. Ударих с лявата си ръка между лопатките му и стиснах с всички сили.

Тялото му сякаш експлодира от бурния спазъм. Още преди да падне на земята, аз вече бях в колата и се носех напред с пълна газ.

Точно навреме. Маскарадът рухна така внезапно, както и в предверието на кабинета на Барнз. Тълпата се скупчи около мен. Една жена се вкопчи в колата и падна след не по-малко от петдесет фута. Вече бях набрал скорост и продължаваха да натискам газта до дупка. Искях да излетя, но трафикът беше натоварен и нямаше достатъчно място за засилване.

Отляво се показва улица и аз свих в нея. Това се оказа грешка, защото дърветата от двете ѝ страни допираха короните си и не можех да излетя. При следващия завой стана още по-зле; по необходимост намалих. Движех се с позволената скорост и се оглеждах за достатъчно широк булевард, от който да излетя непозволено.

Събрах мислите в главата си и установих, че никой не ме преследва. На помощ ми дойдоха спомените от времето с господаря. С изключение на директните разговори, титанците живееха чрез своите носители, виждаха това, което виждат носителите; получаваха и предаваха информация чрез органите на носителите и другите средства, достъпни за тях. Едва ли някой от плужеците на ъгъла е търсел точно моята кола, освен този върху полицая — а него вече бях обезвредил. Сега, разбира се, паразитите, видели чрез очите на своите носители какво бях направил, щяха да ме търсят, но те разполагаха единствено с възможностите и способностите на телата на носителите си. Реших, че можех спокойно да се отнеса с тях като с всяка тълпа случайни свидетели, т.е. да ги пренебрегна. Необходимо бе просто да се преместя в друг квартал.

Защото разполагах само с тридесет минути и вече бях решил какво доказателство ми бе необходимо — пленник, човек, който е бил обладан и може да разкаже какво е станало в града. Трябваше да спася един носител. Да го пленя, без да го наранявам, да убия или сваля ездача му и да го отведе във Вашингтон. Нямах време за планове — трябваше да действам *веднага*. Едва взех това решение от близката пресечка се показва човек, изглежда се прибираше вкъщи, където го чакаха семейство и вечеря. Спрях до него и го повиках...

— Хей!

— Да? — спря той.

— Идвам от кметството — казах. — Няма време за обяснения. Влизай вътре, за да проведем директен разговор.

— Кметството ли? Какви ги приказвате?

— Промяна в плана — настоявах аз. — Да не губим време. Влизай!

Той се дръпна назад. Изскочих от колата и го хванах за закръглените рамене. — Нищо! Напипах само костелива човешка плът, а той започна да реве за помощ.

Метнах се в колата и се отдалечих възможно най-бързо. След няколко квартала намалих и се замислих. Нима нервите ми бяха толкова обтегнати, че ми се провиждаха титанците там, където ги нямаше?

Не! Възвърнах си непоколебимата воля на Стария да приема фактите такива, каквито са. Капанът на входа, банските костюми, басейнът, вендопринтерът — всички тези факти означаваха, че просто бях попаднал на един от десетте (или по-малко) процента все още непривлечени от господарите. Увеличих скоростта, като се оглеждах за нова жертва.

Мъж на средна възраст, който поливаше ливадата в двора — фигура, която привлече вниманието ми с подозрителната изпъкналост под пуловера на гърба си. Ако бях видял жена му на верандата, щях да отмина, защото тя носеше пола и горната част от банки костюм и се виждаше голият ѝ гръб.

Спрях пред него и той вдигна глава. Повторих репликите си:

— Идвам от кметството. Трябва веднага да проведем директен разговор. Влез в колата.

— Ела в къщата — каза спокойно той. — В колата може да ни видят.

Бих отказал, но той вече се бе упътил към къщата. Когато го настигнах, прошепна:

— Внимавай с тази жена, тя не е от нашите.

— Жена ти?

— Да.

Пред входа на къщата спряхме и той каза:

— Скъпа, това е мистър О'Кийф. Имам с него делови разговор. В кабинета сме.

— Разбира се, любими — усмихна се тя. — Добър вечер, мистър О'Кийф. Горещо време, нали?

Съгласих се и тя се върна към плетката си. Влязохме и човекът ме въведе в кабинета си. Тъй като спазвахме маскарада, аз влязох

първи, както подобава на гост. Това, че се оказах с гръб към него, не ми хареса; почти очаквах нещо да се случи. Той ме удари в основата на врата. Наведох се и паднах на земята почти незасегнат. Завъртях се по гръб.

В школата, по време на тренировките, ни биеха с торби с пясък, ако, веднъж повалени, се опитвахме да се изправим. Останах на пода и се опитах да го спъна с крака, но той стоеше извън обсега ми. Явно нямаше оръжие, а аз не можех да изкарам моето. Но в стаята имаше истинска камина, с ръжен, лопатка и маша; той се насочи към нея. Близко до мен имаше малка масичка. Протегнах се, хванах я за единия крак и я метнах. Улучих го в лицето точно когато вдигаше ръжена. В следващия момент вече го бях докопал.

Господарят му умираше под пръстите ми, а самият той се гърчеше в изпълнение на последната, ужасна заповед, когато чух жена му, застанала на вратата, да пищи. Сkochих и я ударих. Тя падна, най-после млъкна и аз се върнах при мъжа.

Не е лесно да носиш загубил съзнание човек, а този беше и тежък. За щастие, аз съм якичък, успях да го замъкна до колата. Съмнявам се дали някой друг освен жена му е бил обезпокоен от борбата помежду ни, но нейните писъци май бяха вдигнали на крак поне половината град. Никой от тях не беше достатъчно близо, за да ми попречи, но въпреки това се радвах, че бях оставил вратата на колата отворена.

Секунда по-късно съжалих за това — един хлапак, подобен на оня, който ме бе размотавал край Мейсън, седеше вътре и си играеше с копчетата по таблото. Ругаейки, хвърлих пленника на задната седалка и сграбчих момчето. То се съпротивляваше, но успях да го метна навън — право в ръцете на първия от преследвачите. Докато двамата се откопчат един от друг, вече бях в колата, потеглил с пълен напред, без да се притеснявам за врати и предпазни колани. На първия завой вратата се затвори сама и аз за малко не паднах от седалката, след това карах в права посока, докато успея да си сложа колона. Направих рязък завой, едва не ударих една наземна кола и продължих.

Излязох на широк булевард — мисля, че беше „Псео“ — и натиснах копчето за излитане. Може би съм предизвикал няколко катастрофи, но няхах време да се безпокоя за тях. Без да чакам да набера височина, се насочих на изток. Прелетях над Мисури на ръчно

и изстрелях всички стартови ускорители, с които разполагах, за по-голяма скорост. Това безумие изглежда ми спаси живота. Някъде над Кълъмбия колата силно се разтресе, някой бе изстрелял по мен ракета и проклетницата се взриви точно там, където бях преди момент.

Не ме обстрелваха повече, което беше добре без ускорителите, защото бях уязвим като патка във вода. Дясната турбина започна да се нагорещява — може от близкия взрив, а може и да съм я претоварил. Още десетина минути летях така, молейки се да не се разлети на парчета и я изключих едва след като минах Мисисипи и индикаторът за температурата беше стигнал почти до последното си деление, много след опасната точка. Продължих да крета само на лява турбина. Така не можех да развия повече от триста мили в час, но вече бях извън червената зона.

Не ми беше останало време да погледна пътника си. Той лежеше, паднал на пода между седалките — в безсъзнание или мъртъв. Сега, след като вече бях в свободната зона, а и нямах мощност за повишаване на скоростта, не виждах защо да не мина на автопилот. Включих опознавателния сигнал, помолих най-близката кула да ме включи в потока на движението и пуснах автоматиката, без да докачам отговора. След това минах отзад и прегледах моя човек.

Той все още дишаше. На лицето му имаше оток, но костите изглеждаха здрави. Плеснах го веднъж-дваж по лицето, дърпах му ушите, но напразно — не успях да го свестя. Мъртвият плужек бе започнал да воня, но нямаше как да се отърва от него. Върнах се отпред на шофьорското място.

Хронометърът показваше 21:37 източно време, а ми предстояха още над шестстотин мили. Без да се има предвид, че трябваше да кацна, да се добера до Белия дом и вътре в него до Стария, щях да пристигна във Вашингтон едва няколко минути преди полунощ. В такъв случай вече бях закъснял и беше дяволски сигурно, че Стария нямаше да остави тази работа така.

Опитах да включа дясната турбина. Никакъв шанс вероятно беше разтопена. Може би за добро, защото при такава висока скорост рискувах да избухне ако беше заработила.

Реших да се обадя на Стария по телефона. Оказа се, че моят апарат не работи. Може би го бях повредил по време на някое от неволните телесни упражнения, които бях провел. Отказах се и от него с мисълта, че днес по-добре да не бях ставал от леглото. Последен опит — включих комуникатора на колата и повиках „Управление на движението“.

Екранът светна и на него се появи млад мъж, за мое щастие — гол до кръста.

— „Управлението на движението“, кула Ф-11. Какво правите във въздуха? Опитвам се да се свържа с вас откакто сте влезли в моя район.

— Няма значение — сопнах му се аз. — Свържете ме с най-близкото военно подразделение.

На лицето му бе изписано колебание, но след миг екранът примигна и вече показваше военен център за свръзка. Сърцето ми се стопли, щом видях, че всички са голи до кръста. В едър план се виждаше млад офицер, бях готов да го разцелувам, но вместо това казах:

— Спешно военно съобщение — свържете ме с Белия дом през Пентагона.

— Кой сте вие?

— Няма време! Агент съм от секретните служби. Идентификационният ми номер няма да ви говори нищо. Побързайте!

Може би щях да успея да го убедя, но той бе избутан настрани от по-старши офицер, който каза:

— Веднага се приземете!

— Вижте, капитане — започнах аз, — имам важно военно съобщение, трябва да ме свържете с Белия дом. Аз...

— А аз имам заповед — прекъсна ме той. — От три часа полетите на граждански машини са забранени. Веднага се приземете!

— Но аз трябва да...

— Кацайте или ще ви свалим. Следим траекторията ви, за доказателство ще изстрелям ракета, която ще се взриви половин миля пред вас. Ако не започнете да се приземявате веднага след нея, втората ще бъде по вас.

— Изслушайте ме, моля ви! Ще кацна, но трябва... — той изключи и ме остави да говоря на въздуха.

Ракетата избухна на по-малко от половин миля. Кацнах.

Не беше особено удачно, но и двамата с пътника не пострадахме. Не ме караха да чакам дълго. Осветиха ме с ракети и кацнаха до мен още преди да успея да проверя състоянието на колата след удара. Отведоха ме в базата и разговарях лично с командира. Той дори ме свърза с Вашингтон, след като ме разпитаха под хипноза. Беше станало 1:13 източно време — операция „Ответен удар“ бе започнала преди час и тринадесет минути.

Стария изслуша сбития ми доклад, изсумтя и нареди да го потърся сутринта.

XIX

Операция „Ответен удар“ се оказа най-големия кървопролит в военната история на Съединените Американски Щати. Десантите били проведени точно в полунощ източно време едновременно в над девет хиляди и шестстотин ключови места — редакции на вестници, стереовизионни и релейни станции, кули за управление на движението и т.н. Групите се състояли от цвета на въздушнодесантните ни сили плюс техници, които да пуснат отново в действие завладените обекти.

След това трябвало речта на президента да прозвучи по всяка местна станция, режим „Гол гръб“ да влезе в сила в заразената територия и войната на практика да свърши, освен прочистването на малцината оцелели паразити.

Двадесет и пет минути след полунощ започнали да пристигат доклади: завладян е еднo-кой си обект. Малко по-късно — молби за подкрепления от други обекти. Към два часа били изпратени и последните резерви, но изглеждало, че операцията се развива успешно — дотолкова успешно, че командирите на съединения отлитали лично до обектите и докладвали от място.

И повече никой нищо не чул за тях.

Червената зона погълнала целия личен състав на десанта, сякаш тези хора никога не били съществували. Над единадесет хиляди машини и в тях над сто и шестдесетте хиляди бойци и техници, седемдесет и един командири на полкове... има ли смисъл да продължавам? Съединените щати претърпяха най-страшното си военно поражение от времето на Пърл Харбър. Не обвинявам Мартинес, Рекстън и Генералния щаб, нито горките нещастници, които осъществиха десанта. Операцията бе основана на данни, за които се смяташе, че са верни и според тях положението изискваше бързи действия с всички налични сили.

Доколкото разбрах, едва на зазоряване Мартинес и Рекстън проумели, че докладите, които получават са фалшиви, че са били излъгани от собствените си хора — от нашите хора — но възседнати от

паразитите и въведени в маскарада. След моя доклад, закъснял с повече от час, за да се спре операцията, Стария се опитал да ги убеди да не изпращат повече хора, но те били заслепени от успеха и нетърпеливи да довършат врага.

Стария помолил президента да настоява за визуална връзка, но съобщенията били предавани през космическа станция „Алфа“, а космическите станции просто не разполагат с достатъчно канали за толкова видеосигнали. Рекстън му заявил:

— Стига си се тревожил. Веднага щом си възвърнем местните релейни станции, момчетата ще се включат в земната ретранслационна мрежа и ще си получиш визуалните потвърждения, на които толкова държиш.

Стария изтъкнал, че тогава щяло да бъде твърде късно. Тогава Рекстън избухнал:

— По дяволите, човече! Да не искаш да оставя хиляди хора да бъдат избити, за да те успокоя от страховете ти?

И президентът го подкрепил.

Сутринта получили визуалните си „потвърждения“. Станциите в централната част на страната продължавали да бъдат глупости по старому: „Станете и блъснете със «Слънчевата Мери»“, „закуска със семейство Браун“ и подобни боклуци. Никоя станция не излъчила обръщението на президента, никоя не признала, че нещо се било случило. Докладите от десанта спрели да пристигат още към четири часа, въпреки френетичните призови на Рекстън. Личният състав на операция „Обратен удар“ престанал да съществува — изчезнал безследно.

Успях да видя Стария едва към единадесет сутринта на следващия ден. Той изслуша доклада ми без коментар и без да ме наругае, което беше още по-неприятно. Готвеше се вече да ме освободи, когато попитах:

— А какво стана с моя пленник? Потвърди ли изводите ми?

— О, той ли? Все още е в безсъзнание. Не очакват да оживее.

— Бих искал да го видя.

— Занимавай се с неща, които разбираш.

— Добре... имаш ли нещо за мен?

— По-добре... не, направи следното: разходи се в зоопарка. Ще видиш неща, които хвърлят нова светлина върху откритото от теб в

Канзас сити.

— Какво?

— Намери доктор Хоръс, заместник-директора. Кажу му, че аз те изпращам.

Хоръс се оказа симпатичен дребосък, когото човек можеше да обърка с един от неговите бабуини. Той ме прехвърли на специалиста по екзобиология доктор Варгас — същия Варгас, който беше участвал във Втората експедиция до Венера. Той ми показа какво се бе случило. Ако вчера двамата със Стария бяхме отишли на разходка в Националната зоологическа градина, а не в парка, нямаше да е необходимо да ходя чак до Канзас сити. Десетте титанци, които бяхме пленили в Конгреса, плюс другите два на следващия ден били изпратени в зоологическата градина и поставени на човекоподобни маймуни — предимно шимпанзета и орангутани. Без горили.

Директорът разпоредил да ги заключат в болницата за животни на зоопарка. Две от шимпанзетата, Абелард и Елоиз, били поставени в обща клетка, те и преди живеели заедно и пазачите не видели смисъл да ги разделят. Това е поредният пример за психологическата невъзможност да променим мисленето си, когато имаме работа с титанците, пазачите въпреки че знаели какво представляват плузеците, третирали резултата по-скоро като маймуни, отколкото като титанци.

Съседната клетка била заета от семейство болни от туберкулоза гибони, които не били използвани като носители. Между двете клетки нямало връзка; те били разделени една от друга с плъзгаща се преграда с ключалка и всяка клетка била с отделна климатична инсталация. На следващата сутрин преградата била махната и шимпанзетата и гибоните били заедно. Абелард и Елоиз успели по някакъв начин да се справят с ключалката. Смятало се, че тя не може да бъде отключена от маймуна, но никой не помислил, че комбинацията „маймуна плюс титанец“ е способна на много повече.

Пет гибона плюс две шимпанзета плюс два титанца — резултатът на следващата сутрин бил седем маймуни, възседнати от седем титанца.

Това било забелязано два часа преди да потегля за Канзас сити, но Стария не е бил уведомен. Ако е знаел това, той е щял да разбере,

че Канзас сити е наситен с паразити. Самият аз бих могъл да се досетя. И тогава операция „Ответен удар“ нямаше да се състои.

— Гледах обръщението на президента — каза ми Варгас. — Не бяхте ли вие човекът, който... искам да кажа, който...

— Да, аз бях „човекът, който“.

— Тогава можете да ни разкажете много неща за този феномен.

— Вероятно би трябвало да мога, но всъщност не мога — признах бавно аз.

— Искате да кажете, че докато сте били техен... ъ-ъ-ъ пленник, не сте наблюдавали случаи на размножаване чрез делене?

— Точно така — помислих малко по въпроса. — Поне не помня да съм наблюдавал.

— Доколкото разбрах... ъ-ъ-ъ... жертвите помнят всичко, преживяно от тях?

— Как да ви кажа, и да, и не — опитах се да му обясня странното състояние на ума на един слуга на господарите.

— Може би се е случвало, докато сте спали?

— Не е изключено. Освен съня, има още един промеждутък от време — по-скоро много такива — които ми е трудно да си спомня. Техните директни разговори.

— Директни разговори?

Обясних му и той целият грейна.

— О, имате предвид сливания.

— Не, разговори.

— Говорим за едно и също. Не разбирате ли? Сливане и делене — те се размножават по собствена воля, когато го позволява наличието на носители. Вероятно е необходим един контакт за едно делене; след това, ако съществува възможност за това, паразитът се дели и стават два възрастни паразита. Работа за няколко часа... а може би по-малко.

Ако това беше вярно — а само един поглед върху гибоните можеше да разсее всякакво съмнение — защо тогава разчитахме на доставките в Конституционния клуб? А така ли беше? Не знаех, бях изпълнявал заповедите на господаря и бях виждал само попадналото пред очите ми. Но беше ясно как е бил наситен Канзас сити. С голямо стадо носители под ръка и космически кораб с кутии с паразити наблизо, титанците се бяха размножили до броя на хората.

Нека предположим, че в кораба, приземил се до Канзас сити, е имало хиляди плужека и че те могат да се размножават на всеки двадесет и четири часа.

Първи ден — хиляда плужека.

Втори ден — две хиляди.

Трети ден — четири хиляди.

В края на първата седмица, на осмия ден, ще станат *сто двадесет и осем хиляди плужека*.

След две седмици — *повече от шестнадесет милиона плужека*.

Но това бяха само предположения. А ако можеха да се делят често? А ако една летяща чиния носеше повече от хиляда плужека? Нека приемем, че е носила десет хиляди, и че се делят на всеки двадесет часа. След две седмици ще станат...

НАД ДВА И ПОЛОВИНА ТРИЛИОНА!!!

Това число просто не ми се побираше в главата; то беше космическо. По цялото земно кълбо нямаше толкова много хора, дори да брояхме и маймуните.

Щеше да се наложи да газим до колене в плужеци и то скоро. Почувствах се още по-отчаян, отколкото в Канзас сити.

Доктор Варгас ме запозна с някой си доктор Макилвейн от Смитсъновия институт. Макилвейн се занимаваше със сравнителна психология и беше автор, както ми каза Варгас, на „Марс, Венера и Земята: Изследване на мотивационните подбуди“. Варгасявно очакваше от мен да се впечатля, но аз не я бях чел. Как можеше човек да изследва мотивацията на марсианците, когато всички те са били измрели много преди ние да слезем от дърветата?

Двамата започнаха да говорят на своя жаргон, а аз продължих да наблюдавам гибоните. След малко Макилвейн ме попита:

— Мистър Нивънс, колко време трае един директен разговор?

— Сливане — поправи го Варгас.

— Разговор — повтори Макилвейн. — Това е по-важният аспект.

— Но, докторе — настоя Варгас, — сливането е способ за обмен на гени, чрез който мутациите се разпространяват сред...

— Антропоцентризъм, докторе! Откъде знаете, че тази форма на живот има гени?

Варгас почервения и попита нервно:

— Бихте ли предложили еквивалент на гените?

— А за какво ви е? Повтарям ви, докторе, че използвате недоказани аналогии. Единствената обща черта на всички форми на живот е стремежът за оцеляване.

— И за размножаване — не отстъпваше Варгас.

— А ако организъмът е безсмъртен и не се нуждае от размножаване?

— Не... Варгас сви рамене и посочи маймуните — Нали знаем, че те се размножават?

— Аз предполагам — отвърна Макилвейн, — че това не е размножаване. Това е един-единствен организъм, който се стреми да заеме повече място в пространството. Но, докторе, глупаво е да допуснете до такава степен да ви погълне идеята за зиготно-гаметния цикъл, че да не можете да си представите съществуването и на други модели.

— Но в цялата система... започна Варгас.

— Антропоцентризъм, тероцентризъм, солоценризъм — прекъсна го Макилвейн, — всичко това са провинциални подходи. Тези същества може да не са от Слънчевата система.

— Напротив! — намесих се аз. В главата ми присветна образът на спътника Титан и едновременно с това гърлото ми се сви. Но никой не обърна внимание на думите ми.

— Вземете, например, амебата — продължаваше Макилвейн, — една по-опростена и много по-сполучлива форма на живот от човека.

Мотивационната психология на амебата...

Изключих слуха си; свободата на словото може да дава на човек правото да говори за „психологията“ на амебата, но не задължава никого да го слуша.

Те направиха и няколко експеримента, което малко подобри мнението ми за тях. Варгас нареди да вкарат един бабуин с плужек на гърба в клетката с гибоните и шимпанзетата. Веднага щом се появи новодошлият, всички те се събраха в кръг с лица навън и започнаха директни разговори, плужек с плужека.

— Ето, виждате ли? — посочи с пръст Макилвейн. Този контакт им е необходим не за размножаване, а за обмен на информация. Временно разединеният организъм отново се съединява.

Аз бих казал същото, но с по-прости думи: господар, който е бил известно време без контакт с другите, започва директен разговор веднага, щом това е възможно.

— Хипотеза! — изсумтя Варгас. — В момента те нямат възможност да се размножат. Джордж! — той повика шефа на персонала и му заповяда да доведе още една маймуна.

— Малкия Ейб? — попита шефът на персонала.

— Не, нужен ми е някой без паразит. Чакай да видя... доведи Червенокожия.

— За бога, Док, хайде, да не е точно той.

— Нищо няма да му се случи.

— А защо не Сатана? Той и без това си е гадно копеле.

— Добре, побързай.

Доведоха Сатана — едно черно като въглища шимпанзе. На друго място може и да е бил агресивен, но тук не се показва такъв. Щом го вкараха в клетката с другите маймуни, той притисна гръб до вратата и започна да скимти. Сякаш наблюдавахме екзекуция. Стараех се да съдържам нервите си — човек може да свикне с всичко — но историята на маймуната се оказа заразителна, прииска ми се да избягам от тук.

Отначало яздените маймуни само гледаха Сатана, сякаш бяха съдебни заседатели. Това продължи доста дълго. Неговото скимтене премина в тихо стенание и той покри лицето си с лапи. След малко Варгас възкликна:

— Вижте, докторе!

— Какво? Къде?

— Погледнете Луси. Ето там — той посочи с пръст. Луси беше матриарх на семейството гибони. Тя стоеше с гръб към нас, а плужекът върху нея също се бе изгърбил. На горната му част се появи линия с цветовете на дъгата, минаваща през него. Той започна да се дели като яйцеклетка. Процесът завърши след няколко минути. Единият от плужеците се настани на гърба на Луси, а другият тръгна надолу. Тя почти клекна и той се пусна на бетонния под. После бавно запълзя към Сатана. Шимпанзето изхриптя... и се качи нагоре по мрежата чак до тавана на клетката.

Тогава, ако щете вярвайте, те изпратиха отряд да го арестува — два гибона, едно шимпанзе и бабуинът. Свалиха го долу и го положиха по очи на пода.

А плужекът приближаваше.

Когато стигна на два фута от Сатана, той пусна от себе си псевдопод, който започна бавно да се извива напред като кобра. След това рязко се стрелна и се залепи за крака на шимпанзето. Останалите го пуснаха, но Сатана не помръдна.

Титанецът сякаш се придърпа по псевдопода и се вкопчи в крака на маймуната. Оттам запълзя нагоре и щом стигна основата на врата, Сатана седна. Отърси се и се присъедини към останалите!

Варгас и Макилвейн започнаха оживено да спорят; очевидно случилото се не ги трогна. На мен ми идваше да чупя и троша — заради себе си, заради Сатана, заради всички жители на Земята.

Макилвейн твърдеше, че сме станали свидетели на нещо принципно ново за нашите разбирания: разумно същество, което е безсмъртно поради продължаването на неговата персонална идентичност — или може би групова идентичност. Тук самият той не бил сигурен. Предположи, че организъмът пазел спомени още от зараждането си като вид. Описа плужеците като четириизмерен червей във време-пространството, отделните части на който са преплетени в един организъм и разговорът стана толкова извънземен, че изгуби смисъла си за мен.

Не че много ме интересувахе; единственият интерес, който проявявах към плужеците, беше да ги убивам.

XX

Колкото и да е учудващо, когато се върнах, Стария беше свободен — президентът бил отишъл да направи обръщение пред тайна сесия на Общото събрание на ООН. Разказах му какво бях видял и споделих мнението си за Варгас и Макилвейн:

— Хлапаци, сравняващи колекциите си от марки. Не разбират сериозността на проблема.

— Не ги подценявай, синко — поклати глава Стария. — Много по-вероятно е изход от кризата да намерят те, а не ние с теб.

— Как ли пък не — казах аз (може да е било и нещо по-остро). — По-вероятно е да оставят плужеците да избягат.

— Разказаха ли ти за слона?

— Какъв слон? Те почти нищо не ми разказаха; говореха само помежду си.

— Ти не разбираш интереса на учения към работата му. Що се отнася до слона, една от маймуните с ездач успяла някак да се измъкне. Сплесканото ѝ тяло било открито в клетката на слоновете, а един от тях липсвал.

— Искаш да кажеш, че в момента на свобода се разхожда *слон с паразит*? — в главата ми се появи ужасна картина: нещо като танк с кибернетичен мозък.

— Слоница — поправи ме Стария. — Открили са я в Мериленд; спокойно дъвчела зеле сред полето. Без паразит.

— А къде е отишъл той? — неволно се огледах наоколо.

— От съседното село било откраднато дуо. Смятам, че паразитът вече е на запад от Мисисипи.

— Някой да липсва?

— Откъде да зная, нали живеем в свободна страна — сви рамене той. — Хубавото поне е това, че титанците не могат да се скрият върху носители извън червената зона.

Последната реплика на Стария ме накара да помисля върху нещо, което бях видял в зоологическата градина и на което не бях

обърнал достатъчно внимание. Каквото и да беше, то продължаваше да ми се изплъзва. Стария продължи:

— Необходими бяха драстични мерки, за да приложи заповедта за голите гърбове! Имаше много възражения от морално естество, да не говорим за Националната асоциация на производителите на дрехи.

— Ъ?

— Човек може да си помисли, че се опитваме да продадем дъщерите им в бордеите на Рио. Идва някаква делегация, която се нарече „Майки на републиката“ или нещо такова.

— Губили са времето на президента за *такова* нещо в *тези* времена?

— Макдъно ги пое. Но намеси и мен — Стария се намръщи при този спомен. — Казахме им, че могат да видят президента само ако се съблекат чисто голи. Това ги спря.

Мисълта, която ме беше тревожила, най-после изплува.

— Знаеш ли, шефе, може да се наложи.

— Какво да се наложи?

— Всички да се съблечем чисто голи.

Той захвапа долната си устна.

— Накъде биеш?

— Сигурни ли сме, но напълно, че паразитът може да се прикрепя за носителя само в основата на мозъка?

— Би трябвало сам да знаеш.

— Мислех, че зная, но сега не съм така сигурен. Така правеха докато бях... ъ-ъ-ъ... с тях. — Разказах му с подробности какво се бе случило с бедния Сатана и плужека, който се беше качил върху него. — Маймуната започна да се движи веднага щом онази твар достигна до долната част от гръбнака ѝ. Те явно предпочитат да са близо до мозъка, но биха могли да се скрият в нечий панталони и само да протегнат псевдопод до края на гръбначния стълб на човека.

— Хм... помниш ли, синко, когато претърсвахме всички в Отдела, как ви накарах да се съблечете до шушка. Това не беше случайно.

— Прав си бил. Те може да са способни да се захващат навсякъде по тялото. Виж самият ти с какви панталони ходиш. Ако плужекът се скрие вътре, просто ще изглеждаш с малко по-голям задник.

— Искаш да ги събуя ли?

— Имам по-добра идея: сега ще видиш „хватката от Канзас сити“.

Шегувах се, но само на думи, а не и в действията си. Стиснах го силно по задника, за да се убедя, че е чист. Той понесе проверката с достойнство и не пропусна да провери и мен по същия начин.

— За съжаление — оплака се той, след като седна, — не можем да се разхождаме по улиците и да опипваме жените по тези места. Няма да стане.

— Ако не, ще се наложи всички да се съблекат чисто голи — изтъкнах аз.

— Първо ще проведем няколко експеримента.

— Как?

— Нали си виждал онези метални брони за главата и гърба? От тях няма голяма полза, освен да създават чувство на сигурност у тези, които ги носят. Ще кажа на доктор Хоръс да сложи една такава броня на маймуна, за да останат голи само крайниците й ще видим как ще постъпи плужекът. Ще променяме и покритите места на тялото.

— М-да. Но не използвай маймуни, шефе.

— Защо не?

— Ами... прекалено много приличат на хората.

— По дяволите, момче, не можеш да направиш омлет...

— ... без да счупиш яйца, зная. Но това не значи, че трябва да ми харесва.

XXI

През следващите няколко дни изнасях лекции пред шапкари от Пентагона, отговарях на глупави въпроси от типа „какво обядват титанците“, обяснявах как трябва да се постъпи с човек, който е бил обладан. Минавах за „експерт“, но по-голяма част от слушателите ми изглеждаха убедени, че познават много по-добре от мен плужеците.

Титанците продължаваха да държат червената зона, но не можела да се измъкнат от нея незабелязани — или поне така се надявахме. А ние не можехме да нахлуем в тяхната територия, защото всеки плужек държеше по един човек като заложник. От ООН нямаше никаква полза. Президентът бе поискал режим „Гол гръб“ в глобален мащаб, но те само хъмкали и мънкали и накрая назначили комисия, която да разследва случая. Истината е, че просто не са ни повярвали. Това беше голямото предимство на врага — човек вярва в пожара едва когато той обхване и собствената му къща.

Някои народи бяха в безопасност, поради специфичните си обичаи. Финландец, който поне през ден не влиза в сауната с приятелска компания, веднага би предизвикал подозрения. Японците също нямаха нищо против голотата. Южните морета, както и големи части от Африка, бяха в относителна безопасност. Французите бяха много ентусиазирани спрямо нудизма — поне през уикендите — още от Третата световна война. В такива страни плужекът би видял доста зор, докато се скрие. Но там, където табуто върху голотата все още означаваше нещо, паразитът можеше да остане незабелязан, докато носителят му не започне да смърди. Става дума за самите Съединени щати, Канада, Англия — особено Англия.

Изпратихме в Лондон три плужека (върху маймуни). Докато разбрах, кралят поискал да даде пример като нашия президент, но министър-председателят, подстрекаван от архиепископа на Кентърбъри, му забранил. Архиепископът дори не си направил труда да погледне паразитите; за него моралното поведение било по-важно от светските заплахи. Тази история не се появи по масмедиите и може

и да не е вярна, но е факт, че нежната кожа на англичаните не бе разголена за хладните погледи на чуждоземците.

Руската пропагандна система започна да ни плюе веднага щом успя да изработи нова линия на поведение. Цялата работа била „фантазии на американките империалисти“. Интересно защо титанците не са нападнали отначало Русия — за тях тя е като правена по мярка. Всъщност... може и да са. Не зная дали има някаква разлика.

По това време не се виждах със Стария; заповедите получавах от неговия заместник Олдфийлд. Затова нямах представа дали Мери е освободена от специалните си задължения към президента. Натъкнах се на нея в бара на Отдела.

— Мери! — изревах и едва не полетях от щастие.

Тя ме дари с бавната си, сладка усмивка и ми направи място да седна. Прошепна „Здравей, скъпи“. Не ме попита с какво се занимавам, не ме упрекна, че не съм я търсил, дори не спомена, че отдавна не сме се виждали. Просто се радваше на срещата. А аз не млъквах:

— Това е чудесно! Мислех, че все още слагаш президента да спи и бдиш над съня му. От кога си тук? Кога трябва да се връщаш? Да ти поръчам нещо за пиене? Не, ти още имаш — започнах да набирам на клавиатурата поръчката за самия себе си, когато чашата внезапно се озова пред мен. — Ха! Това пък откъде се взе?

— Поръчах го, когато те видях на вратата.

— Мери, казвал ли съм ти, че си чудесна?

— Не!

— Слушай тогава: чудесна си.

— Благодаря.

— За колко време си свободна? Виж какво, не можеш ли да вземеш малко отпуск? Не могат да искат от теб да си на пост двадесет и четири часа в денонощието, седмица след седмица, без никаква почивка. Веднага отивам при Стария и ще му кажа...

— В отпуск съм, Сам!

— ... направо в очите какво мисля за... Ъ?

— В момента съм в отпуск.

— Наистина ли? Докога?

— До повикване. Сега всички отпуски са така.

— Но... кога те пуснаха в отпуск?

— Вчера. От тогава вися тук и те чакам.

— Вчера! — бях прекарал вчерашния ден, давайки детски уроци на важни шапкари, които нямаха нужда от услугите ми. Изправих се.
— Стой тук. Сега се връщам.

Втурнах се в кабинета на Олдфийлд. Той вдигна очи и уморено ме попита:

— Ти пък какво искаш от мен?

— Шефе, да вземеш да отмениш ангажимента ми, не искам да разказвам детски приказки на дърти шапкари.

— Защо?

— Болен съм. Отдавна не съм ползвал болнични. Сега ми се полагат.

— Болна ти е главата.

— Точно така, прав си. Чувам разни гласове. Някакви хора ме преследват. Все още сънувам, че пак съм с титанците. — Последното беше вярно.

— Откога лудите в Отдела имат привилегии? — той искаше да оспоря аргумента му.

— Виж какво... пускаш ли ме или не?

Той разрови някакви бумажки, взе една и я скъса.

— О'кей. Дръж телефона под ръка и бъди готов да се появиш при повикване. А сега да те няма.

Вече ме нямаше. Мери вдигна очи, когато се върнах в бара и отново ме дари с усмивка. Аз казах:

— Вземи си багажа. Тръгваме.

Тя не попита къде отиваме; просто стана. Вдигнах чашата си и изпих част от напитката, разливайки останалото. Обадох се отново едва когато бяхме вече на пешеходното ниво в града:

— А сега... къде искаш да се оженим?

— Сам, говорихме вече по този въпрос.

— Да, говорихме, а сега ще го направим. Къде?

— Сам, скъпи мой, ще направя каквото поискаш. Но си оставам против.

— Защо?

— Сам, хайде да отидем в моя апартамент. Бих искала да ти сготвя обяд.

— О'кей, ще ми сготвиш — но не там. И преди това ще се оженим.

— Моля те, Сам!

Някой каза:

— Не се отказвай, момче. Ще се навие!

Огледах се и установих, че бяхме събрали доста публика. Размахвах ръце и се развивах с раздразнение:

— А бе вие нямате ли си работа? Я идете да се напиете!

— Мисля, че предложението не е за изхвърляне — каза друг от тълпата.

Хванах Мери за ръката и я напъхах в едно такси. Едва тогава проговорих отново:

— Добре, защо не искаш? Кажи ми причините?

— Защо да се женим, Сам? Твоя съм, не ти е нужен договор.

— Защо ли? Ами защото те обичам, по дяволите!

Тя помълча известно време; помислих, че съм я обидил. Когато заговори, едва я чух:

— Не беше споменавал това досега, Сам.

— Нима? Трябва да съм ти го казал.

— Не, сигурна съм, че не си. Защо?

— Ами, не зная. Вероятно по недоглеждане. Не съм много сигурен какво означава думата „обичам“.

— Нито пък аз — отвърна нежно тя, — но ми харесва да го чуя от твоята уста. Кажи го пак, моля те.

— Ъ? О'кей. Обичам те. Обичам те, Мери.

— О, Сам.

Тя се притисна в мен и започна да трепери. Прегърнах я.

— А ти?

— Аз ли? О, аз те обичам, Сам. Обичам те още откакто...

— Откакто какво?

Очаквах да каже, че се е влюбила в мен, когато заех мястото ѝ на проекта „Разпит“, но тя каза:

— Обичам те, откакто ме удари.

Е това ако е логика!

Шофьорът бавно кръжеше над крайбрежието на Кънектикът; наложи се да го събудя, за да кацнем в Уестпорт. Веднага отидохме в кметството. Отидох до гишето „Бюро санкции и лицензи“ и попитах чиновника:

— Тук можем ли да се оженим?

— Ако желаете — отвърна той. — Разрешителните за лов са наляво, за кучета — надясно. Тук е златната среда... поне така се надявам.

— Добре — казах официално аз. — Бихте ли оформили документите ни?

— Разбира се. Всеки трябва да се ожени поне веднъж; така казва жена ми. — Той извади формуляр. — Кажете серийните си номера, ако обичате.

Казахме ги.

— Така... някой от вас има ли сключен брак в друг щат? — Нямахме; той продължи: — Сигурни ли сте? Ако имате, а не ми кажете, за да го отбележа в договора, той става невалиден.

Отново му казахме, че нямаме сключени други бракове. Той продължи:

— Срочен, подновяващ се или доживотен? Ако е за повече от десет години, таксата е като за доживотен; ако е за по-малко от шест месеца, можете да попълните краткия формуляр от вендомашината до стената.

— За цял живот — каза с тих глас Мери.

Чиновникът явно се изненада.

— Госпожице, сигурна ли сте, че знаете какво правите? Договорът с клауза за автоматично подновяване е също толкова траен, колкото и доживотния, а при него няма да се налага да ходите в съда, ако промените решението си.

— Чухте какво каза дамата! — намесих се аз.

— О'кей, о'кей... едната страна, по взаимно съгласие или обвързващ?

— Обвързващ — казах аз и Мери кимна.

— Обвързващ — съгласи се той и го въведе в клавиатурата. — А сега същността на договора: кой ще плаща и колко? Заплата или дарение?

— Заплата — отвърнах аз; не притежавах достатъчно за дарение.

— Никакво плащане — каза твърдо Мери.

— Ъ? — хлъцна чиновникът.

— Никакво — повтори тя. — Договорът не е финансов.

Чиновникът окончателно се обърка.

— Госпожице, не вършете глупости — каза назидателно той. — Чухте, че господинът е склонен да постъпи както трябва.

— Не!

— Няма ли да е по-добре да се посъветвате с адвоката си, преди да предприемете такава стъпка? Във фоайето има обществен комуникатор.

— Не!

— Проклет да съм, ако разбирам за какъв дявол ви е необходим този договор!

— И аз не съм наясно — осведоми го Мери.

— Нищо не разбирам!

— И не трябва. Запишете, както ви казах: „Без плащане“.

Чиновникът с безпомощен вид се наведе над клавиатурата. Накрая каза:

— Мисля, че това е всичко — и започна монотонно да нарежда:

— Заклевайте-ли-се-тържествено-че-гореизброените-факти-отговарят-на-истината-доколкото-ви-е-известно-и-че-влизате-в-този-съюз-доброволно-неповлияни-от-наркотици-или-други-незаконни-стимулатори-и-че-не-съществуват-никакви-премълчани-от-вас-обстоятелства-или-каквито-и-да-е-законови-пречки-за-сключването-и-регистрацията-на-този-договор?

Да, заклеваме се; да, отговарят; не, не сме повлияни; не, не съществуват.

Той извади листа от принтера.

— А сега поставете тук отпечатыци от палците си. О'кей, ще ви струва десет долара, включително федералната такса.

Платих. Той постави листа в копирната машина, натисна бутона и обяви:

— Копията ще бъдат изпратени на адресите, съответстващи на серийните ви номера. А сега... каква церемония желаете? Може би ще успее да ви помогна.

— Не искаме религиозна церемония — каза Мери.

— Тогава разполагам точно с това, което ви е необходимо — стария доктор Чамли. Никакви секти. Най-добрият стереосъпровод в града, всичките четири стени и оркестър в пълен състав. Цялата церемония, обредите за плодородие и всичко, но с достойнство. И най-важното: няколко бащински съвета за младоженците. Ще ви накара наистина да се почувствате *женени*.

— Не — този път го казах аз.

— О, недейте така! — каза чиновникът. — Помислете за дамата. Ако се придържа към това, за което току-що се закле, да няма да има никаква друга възможност. Всички момичета държат на сватбената церемония. Говоря ви искрено — моята комисионна и без това е малка.

— Можете да ни ожените, нали? — казах аз. — Направете го и да свършваме с това!

— Не знаехте ли? — изненада се той. — В този щат хората се женят сами. Вече *сте* женени, още откакто поставихте отпечатъците върху договора.

— О! — възкликнах аз. Мери не каза нищо и излязохме. Наех едно дуо от платформите за излитане северно от града — десетгодишна морга, но с пълна автоматика, което щеше да свърши работа. Заобиколих града по околоръстния маршрут, прелетях над Манхатънския кратер и превключих на автопилот. Бях щастлив, но ужасно нервен... а после Мери ме прегърна. Доста по-късно чух бипкането на радиомаяка на моята колиба; освободих се от обятията ѝ и приземих колата.

— Къде сме? — попита сънено Мери.

— В хижата ми в планината.

— Не знаех, че имаш хижа в планината. Мислех, че отиваме в моя апартамент.

— Какво? Да рискувам с онези мечи капани? Всъщност, хижата не е моя — наша е.

Тя отново ме целуна и познаяте колко сполучливо кацнах. Мери изскочи навън, докато аз кодирах контролното табло. Настигах я пред колибата.

— О, скъпи, тя е чудесна!

— Голяма работа е Адирондак — съгласих се аз. Слънцето почти залязваше и приглушеният блясък на лъчите му придаваше на пейзажа дълбочина, сякаш беше стереоизображение. Тя го погледна и каза:

— Да, да... но аз говорех за твоя... нашата хижа. Хайде да влезем вътре.

— Готово — съгласих се аз, — но тя си е просто обикновена барака.

Така си и беше; нямаше дори вътрешен басейн. Нарочно я държах така — не исках като дойда в нея, да заваря там част от града. Беше построена от стандартната комбинация метал-фибровъкло, но отвътре я бях облицовал с дулослоб, който изглежда като истинско дърво. Вътрешността на хижата също бе обикновена. Голяма всекидневна с истинска камина, дебел килим и множество ниски столчета. Цялото оборудване — „Компакто специал“ — се намираше в основите ѝ: климатична инсталация, електрозахранване, система за почистване, аудиотехника, водоснабдяване и канализация, радиационни датчици и сервоустройства — всичко, с изключение на фризера и останалото кухненско оборудване, се намираше под земята. Дори стереоекраните не се забелязваха, като бяха изключени.

— Почти пълна имитация на дървена барака с водопровод.

— Мисля, че е прекрасна — каза сериозно Мери. — Не бих желала нещо помпозно.

— Само ти и аз, двамата.

Набрах кода на ключалката и вратата се разтвори, разделяйки се на две части. Мери веднага се шмугна вътре.

— Хей! Върни се! — извиках аз. Тя се върна.

— Какво има, Сам? Нещо лошо ли сторих?

— Сега ще видиш — издърпах я малко по-назад, вдигнах я на ръце и я пренесох през прага. Вътре я целунах и я пуснах. — Ето така. Сега влезе както трябва в новия си дом.

Осветлението се включи автоматично при влизането ни. Тя се огледа наоколо, после се обърна към мен и обви ръце около врата ми.

— О, скъпи, скъпи! — След известно време се пуснахме и тя започна да разглежда хижата отвътре. — Сам, ако беше моя, щеше да бъде построена по абсолютно същия начин.

— Има само една баня — извиних се аз. — Какво да се прави, полеви условия.

— Няма значение. Дори се радвам, сега знаая, че не си водил никоя от онези жени тук.

— Какви жени?

— Много добре знаеш. Ако беше планирал да използваш това място за любовно гнездо, щеше да се погрижиш за втора баня и тоалетна.

— Много ги разбираш тези работи.

Тя не отговори и влезе в кухнята. Чух възбуждения й писък и попитах: „Какво има?“. Последвах я.

— Не очаквах да открия истинска кухня в едно ергенско жилище.

— Нима мислиш, че съм лош готвач? Исках хубава кухня и си я купих.

— Много се радвам. Сега ще ти приготвя вечеря.

— Заповядай; кухнята е твоя. Но не искаш ли да вземеш един душ? Можеш да минеш първа през банята. Утре ще поръчам каталог и ще си избереш баня по твой вкус. Веднага ще ни я докарат.

— Ти се изкъпи първи — каза тя. — Искам да започна с готвенето.

С Мери си допаднахме в семейния живот така, сякаш бяхме женени от години. Не, не искам да кажа, че меденият ни месец протече скучно или че нямаше какво ново да научим един за друг... просто вече знаехме всичко необходимо, за да живеем като съпрузи. Особено Мери.

Нямам много ясни спомени от онези дни. Бях щастлив. Явно преди това не съм знаел какво е щастие или съм го бил забравил. Било ми е интересно, забавно, развличал съм се — но не съм бил щастлив.

Не включвахме стереото и не четяхме книги. Не се видяхме и не говорихме с никой друг, с изключение на втория ден, когато слязохме до селото — исках да го покажа на Мери. По обратния път минахме край колибата на местния отшелник — Джон Козата. Той се грижеше за дома ми, когато отсъствах. Магнах му с ръка.

Той ми магна в отговор. Беше облечен както обикновено: плетена шапка, стара военна куртка, шорти и сандали. Помислих да го предупредя за режим „Гол гръб“, но се отказах. Вместо това му викнах:

— Прати ми Пират!

— Кой е Пират, скъпи? — попита Мери.

— Ще видиш.

Тя видя. Пират ни посрещна, когато влязохме в хижата — бях настроил неговата малка вратичка на собственото му „мяууу“; той

беше голям и палав котарак. След като ми каза какво мисли за хората, които отсъстват от къщи толкова дълго, той лекичко ме захапа за глезена в знак на прошка. Почесах го между ушите и той се обърна към Мери. Тя падна на колене и започна да издава звуците, понятни само на хората, разбиращи котешкия протокол. Отначало Пират я гледаше подозрително, но после внезапно скочи в скута ѝ и започна да мърка и да се отърква о брадичката ѝ.

— Олекна ми — обявих аз. — За момент помислих, че няма да ми бъде позволено да те задържа.

— Не беше нужно да се тревожиш — усмихна се Мери. — Самата аз съм две трети котка.

— А останалата трета?

— Ще разбереш.

От този момент котаракът беше с нас — или с Мери — почти през цялото време освен когато по мое настояване се заключвахме в спалнята. Не бих го понесъл там, макар и Мери, и Пират да смятаха, че проявявам дребнавост.

Мери не обичаше да споделя проблемите си. Не се ровеше в миналото. О, слушаше, когато разказвах за моето, но отказваше да говори за себе си. Веднъж, когато започнах да я разпитвам, тя смени темата с думите:

— Хайде да излезем да видим залеза.

— Залеза? Не може да бъде — отвърнах аз. — Току що закусвахме. — Объркването на времето на деня ме върна към действителността. — Мери, откога сме тук?

— Какво значение има?

— Има, по дяволите. Сигурен съм, че е най-малко седмица. Скоро телефоните ни ще задрънчат и ще трябва да се връщаме на работа.

— След като не знаеш кога точно ще е това, какво значение има колко време е минало?

Наистина исках да разбера датата. Можех да го сторя, като включа стереото, но вероятно щях да попадна на новини, а не желях да разруша илюзията, че двамата с Мери живеем в свят, където няма титанци.

— Мери — попитах предпазливо, — колко таблетки „темпус“ имаш?

— Нито една.

— Е, аз имам и за двама ни. Хайде да разтеглим времето. Представи си, че разполагаме само с още двадесет и четири часа; можем да изживеем цял месец субективно време в тях.

— Не.

— Защо не? Да не губим деня.

Тя сложи ръка на рамото ми и ме погледна в очите.

— Не, скъпи, това не е за мен. Искам да изживявам пълноценно всеки отделен момент, без да се тревожа за следващия. — Тъй като изглеждах упорит, тя продължи: — Нямам нищо против ти да вземеш от таблетките, но не карай и мен.

— Пусто да остане, нима смяташ, че ще го направя сам?

Тя не отговори нищо, това е един от най-гадните начини, които познавам, да спечелиш спор.

Не че се карахме. Ако се опитвах да започна спор, Мери просто се предаваше и по-късно неизменно се оказваше, че съм сгрешил. Още няколко пъти се опитах да науча нещо повече за нея; струва ми се, че човек все нещо трябва да знае за жената, с която е сключил брак. На един от въпросите тя замислено отговори:

— Понякога се чудя дали наистина съм имала детство... или просто съм го сънувала.

На моя въпрос за истинското ѝ име тя спокойно отвърна — „Мери“.

— Истинското? — усъмних се аз. Отдавна ѝ бях казал моето, но продължавахме със „Сам“.

— Разбира се, скъпи. Казвам се Мери много преди да те познавам.

— Добре, ти си моята любима Мери. Но какво е било името ти преди това?

В очите ѝ се появи странно, болезнено изражение, но гласът ѝ не трепна:

— Едно време ме наричаха Алюкер.

— Алюкер — повторих аз, за да го запомня. — Алюкер. Какво странно и красиво име. Алюкер. Има някакво вълшебство в него. Моята мила Алюкер.

— Сега името ми е Мери — някак рязко ми каза тя.

Уверен съм, че някога в миналото Мери е била дълбоко, дълбоко наранена. Изглежда никога нямаше да узная от какво точно и скоро престанах да се безпокоя за това. Тя беше това, което е, сега и завинаги и бях доволен да бъда огрян от топлата светлина на нейното присъствие.

Продължих да я наричам „Мери“, но не забравих името, което бе носила. Понякога си го повтарях на ум: Алюкер... Алюкер... Чудех се откъде ли произлиза.

И неочаквано си спомних. Досадната ми услужлива памет успя да се ориентира сред множеството лавици, където складирам целия боклук, чут, видян или прочетен някога в миналото, който съм неспособен да забравя. Имаше едно общество, една колония, която използваше изкуствен език дори за личните имена...

Точно така, цитманитите — Анархистко-пацифистки култ, който бе изритан от Канада, а след това и от Антарктида. Техният пророк беше написал някаква книга: „Ентропията на радостта“. Веднъж я бях разлистил — оказа се пълна с псевдоматематически формули за постигане на щастието.

Всички са за „щастието“, както и против „греха“, но някои от обредите на култа го докараха до конфликт с останалата част от човечеството. Имаха любопитно и много древно решение на проблема със секса и това решение предизвикваше взривоопасни ситуации, когато цитманитите се сблъскваха с друг модел на поведение. Дори Антарктида се оказа недостатъчно далеч. Бяха чул, че остатъците от култа емигрирали на Венера. Ако е така, всички трябва вече да са измрели.

Престанах да мисля за това. Ако Мери е цитманитка или е била възпитана като малка по този начин, това си е нейна работа. Не бих допуснал философията на култа да доведе до криза в отношенията помежду ни; бракът не е договор за покупко-продажба, а съпругата не е частна собственост.

XXII

Следващия път, когато споменах за таблетките „темпус“, тя не възрази, но предложи да вземем минималната доза. Нямах нищо против — винаги можехме да вземем още.

Приготвих ги във вид на инжекции, за да подействат по-бързо. Когато вземам „темпус“, обикновено гледам някой часовник, щом секундната стрелка спре, значи съм готов. Но до колибата нямаше часовник, а и никой от нас не носеше такъв. Беше малко преди изгрев; цяла нощ бяхме будували пред камината.

Продължихме да лежим на същото място. Чувствахме се нормално, леко сънени и за момент помислих, че препаратът не е подействал. После видях, че слънцето бе престанало да се издига, а една птица висеше пред прозореца. При по-внимателно вглеждане успях да видя как размахва крила.

Погледнах жена си. Пират се бе свил на кълбо върху стомаха ѝ. И двамата изглеждаха заспали.

— Какво ще кажеш за една закусчица? — попитах. — Умирам от глад.

— Направи я ти. Ако помръдна, ще събудя Пират.

— Заклела си се да ме обичаш, уважаваш и да ми приготвяш закуска — настоях аз и я погъделичках по петите. Тя се засмя и сви крака; котаракът изписка и тупна на пода.

— О, Господи! — каза тя. — Накара ме да направя прекалено бързо движение. Обидих Пират.

— Остави котарака на мира, жено; не си се омъжила за него.

Но и аз разбирах, че съм направил грешка. Човек трябва да се движи много внимателно в присъствието на не използвали препарата хора. Просто не бях помислил за котарака; той несъмнено бе решил, че сме като пияни подскачащи зайци. С умишлено забавени движения посегнах да го помилвам.

Но напразно — той вече бягаше към вратата. Можех да го спра, защото според мен се движеше със скоростта на сакат охлюв, но не

искаха да го плаша повече. Зарязах го и отидох в кухнята.

Мери, естествено, се оказа права — „темпус фугит“ никак не е подходящ за медени месеци. Екстазът на щастие, който бях изпитвал преди, бе заменен от еуфорията на наркотика. Бях се отказал от действителните усещания в полза на един химически фалшификат. Въпреки това прекарахме един хубав ден... или месец. Но бих предпочел да не бяхме използвали препарата.

Късно вечерта действието му премина. Усетих съпътстващата това лека раздразнителност и започнах да изследвам рефлексите си. След малко Мери ме информира, че от двадесетина минути е в нормално състояние — което е доста точно съгласуване на дозите.

— Искаш ли да го повторим? — попита тя. Целунах я.

— Не. Честно казано, радвам се, че свърши.

— И аз.

Имах опустошителния апетит, обичаен за човек, излязъл от действието на „темпус“. Казах това на Мери.

— Минутка — отвърна тя. — Искам да повикам Пират.

Въобще не бях усетил липсата му през този ден или „месец“ — такава е еуфорията.

— Не се безпокой — казах аз. — Той често прекарва навън целия ден.

— Не го е правил преди.

— Правил го е с мен.

— Мисля, че го обидих — каза тя. — Сигурна съм.

— Вероятно е долу при Стария Джон. Това е обичайния му начин да ме наказва. Всичко е наред.

— Но вече е късно през нощта, страхувам се да не го нападне някоя лисица. Ще отида да го повикам, скъпи, нали нямаш нищо против? — тя се насочи към вратата.

— Облечи нещо — спрях я аз. — Навън сигурно е хладно.

Тя се върна в спалнята и излезе от там по пеньоара, който ѝ бях купил в селото. Отиде до вратата, а аз сложих дърва на огъня и влязох в кухнята. Докато се опитвах да измъдря някакво меню, чух гласа ѝ:

— Хайде, лошо коте! Мама се тревожи.

Извиках:

— Вкарай го вътре и затвори вратата... И внимавай с пингвините!

Тя не отговори и не чух вратата да се затваря, затова се върнах във всекидневната. Тя точно влизаше и Пират не беше с нея. Отворих уста, но погледнах очите ѝ и видях там неописуем ужас. Викнах: „Мери!“ и си втурнах към нея. Тя явно ме видя и се обърна към вратата с отсечени, неловки движения. Видях гърба ѝ.

Под пенъора имаше гърбица.

Не знаех колко време съм стоял безпомощен — вероятно част от секундата, но ми се стори безкрайно. Скочих и хванах ръцете ѝ. Тя ме погледна, очите ѝ вече не бяха кладенци, пълни с ужас — бяха мъртви.

После ме ритна с коляно в слабините.

Извъртях се и успях да избегна най-лошото. Човек обикновено не обезврежда опасен враг, като го хваща за ръцете... но това беше моята жена. Не можех просто да я убия.

Плужекът обаче нямаше подобни скрупули по отношение на мен. Мери — или *той* — ме нападна с всички сили, а аз трябваше да използвам уменията си, за да не я убия. Трябваше да внимавам и тя да не ме убие — а също и да убия плужека — и да не му позволя да се прехвърли върху мен, защото тогава и Господ не би могъл да спаси Мери.

Освободих едната си ръка и я ударих по брадичката. Тя сякаш не усети. Тогава се опитах с ръце и крака да я обхвана в мечешка прегръдка, която да я обездвижи, без да я нарани. Паднахме на пода, тя върху мен. Заврях глава в лицето ѝ, за да не ме хапе.

Задържах я така с върховно усилие на мускулите. Опитах се да я парализирам чрез натискане на нервните центрове, но тя знаеше кои са ключовите места не по-зле от мен. Добре, че аз самият се опазих да не бъда парализиран.

Оставаше само още едно средство — да смачкам самия паразит... но знаех какъв ефект имаше това върху носителя. Можеше да я убие; със сигурност щеше да я нарани ужасно. Искях да я приведа в безсъзнание и после внимателно да махна от гърба ѝ плужека, преди да го убия... да го прогоня с горещина или с леки удари.

Да го прогоня с горещина...

Нямах много време за разработване на идеята — тя ухапа ухото ми. Сграбчих плужека с дясната си ръка.

Нищо не се случи. Паразитът се оказа покрит с твърда кожена обвивка; все едно бях стиснал добре надута футболна топка. Мери

рязко се дръпна, когато докоснах плужека и отнесе между зъбите си част от ухото ми, но го нямаше превиващия костите спазъм — паразитът остана жив и здрав. Опитах да провра ръка под него, но той сякаш беше залепен с вакуум; не успях да го помръдна.

Междувременно понасях териториални загуби. Завъртях се отгоре и се изправих на колене, без да пускам Мери от прегръдката си. Тази маневра освободи краката ѝ, което беше зле, но някак успях да я положа на коляно, да я вдигна и да я затътря към камината.

За малко да я изпусна; тя се мятеше и дереше като пума. Все пак успях да стигна, хванах я за косата и бавно наведох раменете и към огъня.

Исках само да поопърля малко паразита, за да го принудя да се пусне от гърба на Мери. Но тя се дърпаше толкова силно, че се подхлъзнах и паднах. Ударих главата си в стеничката на камината. Мери падна по гръб върху горящите въглища, изкрещя и веднага скочи, като повлече и мен. Изправих се на крака, все още замаян от удара и видях, че тя лежеше припаднала на пода. Косата ѝ — красивата ѝ коса — гореше.

Също и пенъоарът. Заудрях ги с ръце, за да потуша пламъците. Плужекът вече не беше на гърба ѝ. Огледах се и го видях на пода до камината... а Пират го душеше с нос. Изкрещях:

— Пират! Махни се от там! Престани!

Той вдигна глава и ме погледна въпросително. Продължих да гася пламъците по Мери, докато се убедих, че вече не гори нищо. След това я оставих; нямаше време дори да проверя дали е жива. Трябваше да взема лопатката от камината — не смеех да докосна тварта с голи ръце. Обърнах се да я взема.

Но плужекът вече не беше на пода; бе възседнал Пират. Котаракът лежеше с разперени настрани крака, а паразитът се наместваше на гърба му. Спуснах се към Пират и го хванах за задните крака точно когато той направи първите си управлявани от плужека движения.

Да държиш побесняла котка с голи ръце е в най-добрия случай безумие; да я овладееш управлявана от титанец — просто невъзможно. Отново забързах към камината, а Пират дереше ръцете и краката ми на всяка крачка. Въпреки неговите буйствания и писъци го поставих над огъня, като допрях паразита до жарта. Неговата козина и моите ръце

също се запалиха, но плужекът пусна Пират и тупна сред пламъците. Извадих котарака от камината и го положих на пода. Той вече не се съпротивляваше. След като се убедих, че козината му вече не гори, се върнах при Мери.

Тя беше още в безсъзнание. Отпуснах се на пода до нея и безпомощно заплаках.

Час по-късно вече бях направил за Мери всичко, което можех. Косата от лявата ѝ страна я нямаше, а гърбът и раменете ѝ бяха обгорени. Но пулсът ѝ беше стабилен и дишането ритмично, макар и забавено и се надявах, че не е изгубила много вода. Превързах раните ѝ. Държа в хижата всичко необходимо за една малка аптека и ѝ бих инжекция с приспивателно. После се заех с Пират.

Той лежеше на мястото, където го бях оставил и изглеждаше зле. Беше обгорен много повече от Мери, а вероятно бяха пострадали и белите му дробове. Помислих, че е мъртъв, но той леко повдигна глава, щом го докоснах.

— Съжалявам, приятелю — прошепнах аз. Стори ми се, че той измяука в отговор.

Направих за него същото, както за Мери, но не посмях да му дам приспивателно. След това отидох в банята, за да се погрижа и за себе си.

Ухото беше спряло да кърви и реших да не му обръщам внимание. Безпокояха ме ръцете. Поставих ги в гореща вода и изревавах. После ги изсуших със струя въздух и това също беше болезнено. Не ми идваше на ума как да ги превържа, а освен това се нуждаех от тях.

Накрая изсипах по около унция гел срещу изгаряне в чифт пластични ръкавици и ги надянах. Гелът съдържаше обезболяващо средство и така вече се търпеше. Отидох до стереофона и позвъних на лекаря в селото. Обясних му какво се бе случило и какво съм направил и го помолих да дойде незабавно.

— През *нощта*? — удиви се той. — Сигурно се шегувате.

Казах, че съвсем определено не се шегувам.

— Не ме молете за невъзможното, човече — отвърна той. — Вашият случай е четвъртия в района за тази нощ. Никой не излиза навън по тъмно. Рано сутринта ще дойда да прегледам жена ви.

Казах му да отиде на майната си рано сутринта и прекъснах връзката.

Пират умря малко след полунощ. Погребах го веднага, за да не види Мери трупа. Копането разрани ръцете ми, но той не се нуждаеше от кой — знае колко голяма дупка. Сбогувах се с него и се върнах в хижата. Мери спеше спокойно. Донесох един стол до леглото и седнах да бдя над съня ѝ. От време на време може и да съм позадрямвал, не съм сигурен.

XXIII

На разсъмване Мери започна да се мята в леглото и да стене. Поставих ръка на челото ѝ.

— Спокойно, мила, спокойно. Всичко е наред. Сам е тук.

Тя отвори очи и за момент в тях се четеше същия ужас, като снощи. После ме видя и се успокои.

— Сам! О, скъпи, сънувах един ужасен, ужасен сън!

— Всичко е наред — повторих аз.

— Защо носиш ръкавици? — тя видя собствените си превръзки и каза отчаяно: — Значи не е било сън!

— Да, скъпа моя, не беше сън. Но сега всичко е наред — аз го убих.

— Уби го? Сигурен ли си, че е мъртъв?

— Напълно.

— Ох. Ела, Сам. Прегърни ме.

— Ще те заболят раменете.

— Прегърни ме!

Направих го, като се опитах да внимавам с раните от изгарянията. След малко тя спря да трепери.

— Прости ми, скъпи. Аз съм просто една слаба жена.

— Трябваше да видиш на какво приличах аз, когато ме спасиха от паразита.

— Нали видях. А сега ми разкажи какво се случи снощи. Последното, което помня, е, че се опитваше да ме натикаш в камината.

— Виж, Мери, нямаше какво друго да направя. Трябваше по някакъв начин да сваля това нещо от гърба ти!

— Зная, мили, зная... и ти благодаря за това! С цялото си сърце ти благодаря! Отново ти дължа всичко.

И двамата заплакахме. Издихах носа ѝ и продължих:

— Ти не отговори, когато те повиках, затова се върнах във всекидневната и ти беше там.

— Спомням си. О, скъпи, съпротивлявах се толкова упорито!

— Зная, направи опит да се противопоставиш. Но как би могла? След като те докопа плужекът, няма начин да се бориш с него.

— Да, изгубих борбата... но поне се опитах.

По някакъв начин Мери беше успяла да противопостави волята си на паразита. Това всъщност не може да бъде направено. Зная го. Имам чувството, че ако Мери не беше успяла да устои на плужека за известно време, колкото и малко да е било то, щях да изгубя борбата с нея, защото тогава тя щеше да има предимството да нападне първа.

— Трябваше да взема фенерче, Сам — продължи тя. — Но не ми е идвало на ум, че трябва да се страхувам и тук. — Кимнах; мястото наистина беше безопасно, като под одеялото или в прегръдката на любимия. — Пират дойде веднага. Не видях тварта, докато не я докоснах. А тогава беше твърде късно. — Тя седна. — Къде е Пират, Сам? Добре ли е? Повикай го.

Наложи се да ѝ разкажа за Пират. Тя ме изслуша с каменно лице, накрая кимна и повече не го спомена. Смених темата:

— Сега, след като се събуди, мисля, че е време да ти приготвя закуска — тръгнах към кухнята.

— *Не!* — спрях. — Тя продължи: — Не се отдалечавай от погледа ми по каквато и да е причина. Аз ще приготвя закуска.

— Хубава работа! Ти ще останеш в леглото, като добро момиче.

— Я ела тук и свали тези ръкавици. Искам да видя ръцете ти. — Не я послушах; не бих искал въобще да мисля за ръцете си, защото действието на обезболяващото средство бе преминало. Тя продължи тъжно: — Точно както си мислех. Ти си изгорен по-зле от мен.

Та закуската приготви тя. Тя си я и изяде — аз не исках нищо друго, освен кафе. Настоях и тя да изпие доста течности — изгарянето на голяма част от кожата не е шега. Когато приключи, тя бутна чинията настрана и каза:

— Скъпи, не съжалявам, че стана така. Сега зная, че и двамата сме минали по този път. — Кимнах. Споделянето на щастието очевидно не е достатъчно. Тя стана и продължи: — А сега да вървим.

— Да — съгласих се аз, — искам да те заведа на лекар, колкото може по-скоро.

— Нямах предвид това.

— Зная.

Нямаше нужда да го обсъждаме; и двамата бяхме наясно, че магията се бе развалила и трябваше да се връщаме на работа. Бракмата, с която бяхме пристигнали, си седеше на поляната до хижата, увеличавайки всеки ден таксата за наема. За около три минути изгорихме чиниите, изключихме всичко и бяхте готови.

Мери караше, защото моите ръце не ги биваше за нищо. Щом излетяхме, тя предложи:

— Хайде направо да се върнем в Отдела. Там ще получим лекарска помощ, а ще научим и последните новини... освен ако ръцете не те болят прекалено силно.

— Става — съгласих се аз. Искях да разбера какво е положението и да се върна на работа. Помолих Мери да включи стереоекрана, за да чуем новините, но комуникационното оборудване на колата беше същия боклук като всичко останало и не успяхме да хванем дори аудиосигнал. Добре поне, че автопилотът беше о'кей, иначе Мери трябваше да кара на ръчно през целия път.

Измъчваше ме една мисъл и я споделих с Мери:

— Един плужек не би се качил върху котка само за собствено удоволствие, нали?

— Предполагам, че не.

— Но *защо* тогава го е направил? *Трябва* да има някакъв смисъл; във всички техни действия има смисъл, от тяхна гледна точка.

— Смисълът е, че той улови човек по този начин.

— Да, зная. Но как са го планирали? Едва ли са толкова много, че да се настанят по котките и да чакат удобен случай да се прехвърлят върху хора. Или са? — спомних си положението в Канзас сити и потръпнах.

— Защо питаш мен, скъпи? Аз нямам аналитичен ум.

— Не ми се прави на скромна, а си поблъскай главата върху следното: Откъде е дошъл плужекът? Трябва да се е качил върху Пират от гърба на друг носител? Кой е този носител? Мисля, че трябва да е Стария Джон — Джон Козата. Пират не би допуснал друг човек близо до себе си.

— Стария Джон? — Мери затвори очи и после пак ги отвори. — Не мога да кажа нищо за него. Видях го много отдалеч.

— Това е единствената възможност. Стария Джон носеше куртка на гърба си, а всички други съблюдаваха режим „Гол гръб“.

Следователно е бил обладан преди влизането му в сила. Но защо плужекът е избрал един отшелник в планината?

— За да залови теб.

— Мен?

— Да те залови отново.

В това имаше смисъл. Може би всеки носител, който се бе изплъзнал от тях, беше белязан; в такъв случай спасените от нас дузина конгресмени се нуждаеха от специална охрана. Трябваше да отбележа това в доклада си.

От друга страна, може би са искали точно мен. С какво толкова им бях харесал?... Бях таен агент. Нещо повече, плужекът, който ме беше яздил, знаеше, че познавам Стария и имам достъп до него. В моите представи Стария беше техния главен и най-опасен враг; плужекът трябва да е разбрал това — той проникваше навсякъде в мозъка ми.

Той дори се бе срещал със Стария, беше говорил с него. Стига глупости. *Този* плужек е мъртъв. Теорията ми рухна.

И се изгради отново за миг. Попитах:

— Мери, използвала ли си апартамента си от онази сутрин, когато закусахме там двамата?

— Не. Защо?

— Не се връщай там за нищо на света. Спомням си, че когато бях с тях, възнамерявах да ти устроя в него капан.

— Но не си го сторил, нали?

— Аз не съм. Но може други да са го направили. Там сега може да седи еквивалентът на Стария Джон като паяк в мрежата си — и да чака някой да се появи — ти, аз... — Обясних й идеята на Макилвейн за „груповата памет“. — Тогава смятах, че просто фантазира, както обичат да правят учените. Но сега това е единствената хипотеза, която обяснява всичко... освен ако приемем, че титанците са толкова глупави, че са способни да ловят риба във вана, вместо в реката. А те не са.

— Чакай малко, скъпи. Според теорията на доктор Макилвейн, кой да е плужек е всъщност всеки друг плужек, нали така? С други думи, *тварт*, която ме възседна снощи е точно толкова онази, която те е яздил, докато си бил с тях, колкото и самата тя... О, скъпи, обърках се. Искях да кажа...

— Общо взето, това е идеята. Те са отделни индивиди, но след директен разговор двата плужека стават еднакви като две капки вода. Ако това е вярно, снощният плужек е знаел всичко за мен, стига само да е имал директен разговор с онзи, който ме е яздил или с друг, който е бил свързан с него чрез известен брой директни разговори... за което се обзалагам, че е така, познавайки навиците им. Сигурно първият... един момент. Нека вземем три плужека: Джон, Мо и... и Хърбърт. Хърбърт е снощният; Мо е този, който...

— Защо им даваш имена, след като не са хора? — попита Мери.

— Просто за да ги различавам... Всъщност няма смисъл. Нека предположим, че ако Макилвейн е прав, съществуват стотици хиляди, може би милиони плужеци, които знаят всичко за нас с най-големи подробности: имена, външен вид, къде са апартаментите ни, къде е хижата... В техния списък сме.

— Но... — тя се намръщи. — Това е ужасна мисъл, Сам. Как са разбрали, че сме в хижата? Ние не казахме това на никого. Нима просто плужекът е стоял и ни е чакал?

— Сигурно. Не знаем какво представлява чакането за един плужек; времето може да означава нещо съвсем различно за тях.

— Като венерианците — каза тя. Кимнах; един венерианец спокойно можеше да се „ожени“ за собствената си праправнучка... и дори да се окаже по-млад от нея. Всичко зависи от това кой колко време е прекарал в летаргичен сън.

— Във всеки случай — продължих аз, — трябва да доложат за това, включително и за нашите предположения, а момчетата от групата за анализ ще си поблъскат главите върху тях.

Канех се да кажа, че Стария трябва особено да внимава, тъй като те всъщност искаха да хванат него. Но точно тогава телефонът ми иззвъня — за първи път, откакто бе започнала отпуската. Обадих се и чух в слушалката гласа на Стария:

— Яви се лично.

— На път съм — признах. — Не повече от тридесет минути.

— Направи ги по-малко. Ти влез през К-5, а Мери през Л-1 — той прекъсна връзката преди да успея да го попитам откъде знае, че Мери е с мен.

— Чу ли? — попитах я.

— Да, и моят телефон беше включен във веригата.

— Изглежда шоуто започва.

Едва след като се приземихме, започнах да разбирам колко много промени бяха настъпили през изминалите дни. Ние спазвахме режим „Гол гръб“, не бяхме и чували за режим „Загар“. Още щом излязохме от колата, ни спряха две ченгета.

— На място! — заповяда едното. — Не правете резки движения.

Човек не би могъл да познае, че са ченгета, освен по маниерите и по извадените бластери. Облеклото им се състоеше от колани с кобури за оръжието, обувки и тесни ивици плат, увити около слабините. При по-внимателен поглед се забелязваха и полицейските значки върху коланите им.

— А сега, аверче — продължи ченгето — свали тези панталони.

Явно не изпълних достатъчно бързо заповедта, защото той излая:

— Шавай! Вече застрелях двама днес; ти може да си третия.

— Хайде, Сам — каза спокойно Мери. Събух ги. Останах по обувки и ръкавици и се чувствах като пълен глупак — но все пак успях да скрия телефона и бластера в шортите, докато ги свалих. Ченгето ме накара да се обърна и колегата му каза:

— Чист е. Сега дамата.

Започнах да обущам шортите, но първото ченге ме спря:

— Хей! Белята ли си търсиш? Свали ги веднага!

— Не искам да ме приберат за неприличен външен вид — казах разумно аз.

Той явно се изненада, после се изсмя и се обърна към колегата си:

— Чу ли го, Скай?

Вторият търпеливо ми обясни:

— Виж какво, приятел, трябва да спазваш режима. Ако искаш, навлечи и коженото палто, но тогава много бързо ще те приберат; не за неприличен външен вид, а за аутопсия в моргата. Доброволците стрелят далеч по-охотно от нас. — Той се обърна към Мери: — А сега вие, госпожо.

Тя започна да сваля шортите си, без да спори. Ченгето учтиво ѝ каза:

— Май няма да е необходимо да ги сваляте, като гледам от какъв плат са ушити. Само бавно се завъртете.

— Благодаря — каза Мери и го послуша. Полицаят беше прав; шортите и сутиенът на Мери бяха тънки и точно по тялото.

— А превръзките? — усъмни се първият.

— Тя бе лошо обгорена — казах аз. — Не виждате ли?

Той погледна със съмнение дебелия куп превръзки, които непохватно бях поставил и каза:

— Хм... ако *наистина* е била обгорена.

— Разбира се, че беше обгорена! — усещах, че аргументите ми не са особено убедителни; държах се като класическия съпруг, действащ неразумно, когато е замесена жена му. — По дяволите, погледнете косата ѝ! Мислите ли, че би съсипала такава коса, само за да ви заблуди?

— Те са способни и на това — каза мрачно ченгето.

По-търпеливият рече:

— Карл е прав. Съжалявам, госпожо, но ще трябва да видим какво има под тези бинтове.

— Не можете да постъпвате така! — развълнувах се аз. Точно отиваме на лекар. Вие...

— Помогни ми, Сам — каза просто Мери.

Млъкнах и започнах да развивам бинтовете от единия край; ръцете ми трепереха от гняв. След малко по-възрастният подсвирна и каза:

— Според мен стига. Ти как мислиш, Карл?

— Прав си, Скай. За Бога, момиче, какво е станало с теб?

— Разкажи им, Сам.

Разказах им. Накрая по-възрастното ченге рече:

— Пак добре сте се отървали... Не искам да ви обидя, госпожо. Значи и котки, а? Знаех за кучета и коне. Но човек не би помислил, че обикновена котка може да носи паразит — лицето му се помрачи. — В къщи имаме котка и сега ще трябва да се отървем от нея. Това няма да се хареса на децата.

— Съжалявам — съчувствено каза Мери.

— Настъпиха трудни времена за всички... О'кей, приятели, можете да си вървите.

— Почакайте малко — каза първият. — Скай, ако дамата тръгне по улиците с тези превръзки, почти сигурно ще я застреля някой доброволец.

— Прав си — по-възрастният замислено поглади брадичката си. — Ще трябва да ви повикаме патрулна кола.

Кое то и направиха. Отбихме се да платя наема за развалината, с която бяхме пътували до хижата и обратно и след това отидохме до входа на Мери. Той беше в един хотел; минаваше се през частен асансьор. Изпратих я до там, за да избегнем излишни обяснения и след като тя слезе едно ниво под най-долното, изписано по копчетата на асансьора, се качих обратно. Изкушавах се да вляза с нея, но Стария беше заповядал да мина през К-5.

Изкушавах се и да си обуя шортите. В патрулната кола и по време на краткия преход до асансьора, заобиколени от полицаи, за да не бъде Мери застреляна, това не ми бе направило голямо впечатление... но не можех спокойно да се изправа пред света сам — без гащи.

Тревогите ми се оказаха напразни. Краткото разстояние, което изминах, се оказа достатъчно, за да разбера, че още един древен обичай на човечеството бе преминал в небитието. Повечето мъже носеха ивици плат като ченгетата, но аз далеч не бях единственият, разхождащ се само по обувки. Запомних много добре един от хората, които видях; той се бе облегнал на един стълб и следеше минавачите с хладен поглед. Носеше само сандали и лента с буквата „Д“ на лявата ръка... а в дясната държеше полицейски бластер „Оуенс“. Видях още трима като него и се зарадвах, че съм чисто гол.

Малко от жените бяха съвсем без дрехи, но останалите не носеха кой — знае какво: тънки сутиени, прозрачни гащи — нищо, което би могло да скрие плужек. Повечето жени щяха да изглеждат по-добре в тоги. Това бе първото ми впечатление, но скоро престанах да им обръщам внимание. Грозните тела не са по-забележими от грозните такситата, например; окото просто свиква с тях. Така беше с всички; никой на улицата не изглеждаше заинтересован от гледката на околните. Кожата си е кожа и какво от това?

Пуснаха ме при Стария, без да ме бавят и секунда. Той ме погледна и изръмжа:

— Много закъсня.

— Къде е Мери? — попитах в отговор.

— В лазарета; лекуват я и диктува доклада си. Дай да ти видя ръцете.

— Благодаря, ще ги покажа на доктора. Какво ново?

— Ако си беше направил труда поне веднъж да гледаш новините, щеше да разбереш „какво ново“ — сопна ми се той.

XXIV

Радвам се, че не бях гледал новини, защото в противен случай меденият ни месец щеше да свърши, преди още да е започнал. Докато двамата с Мери сме си обяснявали колко много се обичаме, войната е била почти загубена. Подозрението ми, че плужеците могат да се прикрепят за коя да е част на човешкото тяло и да контролират своя носител, се оправдало. Било е доказано експериментално още преди ние с Мери да излетим за планината, но докладът не бе стигнал до мен. Предполагам, че Стария е знаел; за президента и останалите важни клечки съм сигурен.

Съответно режим „Загар“ трябвало да замени режим „Гол гръб“ и всички да се съблекат до шушка.

Да, ама не! Информацията все още се водела „строго секретна“, когато започнали Скрантънските бунтове. Не ме питайте защо; правителството си е изработило лошия навик да засекретьва всичко, за което нашите премъдри държавници и бюрократи решат, че не сме достатъчно зрели да го знаем — политиката „мама знае най-добре, бебчо“. Скрантънските бунтове би трябвало да убедят и малоумен, че плужеците свободно се разхождат в зелената зона, но дори те не довели до режим „Загар“.

Фалшивата въздушна тревога е била обявена, доколкото разбрах, на третия ден от нашия меден месец; на властите им било нужно доста време, за да осъзнаят какво става, макар според мен да е очевидно, че осветлението във всички убежища не може едновременно да се повреди от само себе си. Самата мисъл за това ме ужасява — всички тези хора, скупчени в тъмнината и чакащи стигнал за отбой, а зомбитата се разхождат сред тях и им лепят плужеци по гърбовете. В някои бомбоубежища „привличането“ обхванало сто процента.

На следващия ден започнали нови бунтове и страната била обхваната от Ужаса. Движението на доброволците фактически започнало, когато за първи път доведен до отчаяние гражданин извадил оръжие срещу полицаи. Това бил Морис Т. Кауфман от

Олбъни, а името на полица е сержант Малкъм Макдоналд. Кауфман бил мъртъв секунда след деянието си, но Макдоналд бързо го последвал в небитието; разярената тълпа го разкъсала на части, заедно с титанеца на гърба му. Но доброволците в сегашния си вид се появили, когато отрядите за противовъздушна отбрана се заели с проблема и сложили ред в организацията им.

Тъй като по време на въздушна тревога те са длъжни да останат над земята, това ги спасило от плужеците. Но те се чувствали отговорни. И сега, ако видите на улицата чисто гол мъж с бластер и бдителен поглед, еднакво вероятно е на лявата му ръка да има лента на противовъздушната отбрана или такава с буквата „Д“. И в двата случая можете да бъдете сигурни, че той ще стреля при всеки необяснен случай на покрито с дреха човешко тяло — първо ще стреля, а после ще разследва.

Докато ми превързваха ръцете, бях въведен в обстановката. Лекарят ми даде малка доза „темпус“ и аз прекарах времето — субективно, около три дни, обективно по-малко от час — в преглеждане на стереоленти през проектор с голяма скорост. Това устройство не е за всеобща употреба, макар в някои колежи да успяват да го внасят контрабандно за сесиите. При работа с него е необходимо да се настрои скоростта на възпроизвеждане към субективното възприятие и да се понижи аудиочестотата, за да се чува и звукът. От това очите се уморяват неимоверно, но уредът понякога е незаменим в моята професия.

Трудно ми бе да повярвам, че са се случили толкова много неща. Кучетата, например. Доброволците убиваха кучетата, още щом ги зърнат. Дори и да не носеха плужек, беше сигурно, че след залез-слънце вече ще носят, ще нападнат някой човек на улицата и титанецът ще смени носителя си в тъмното.

Що за свят е това, да нямаш вяра на кучетата!

Котките явно не бяха използвани; бедният Пират е бил изключение. Но в зелената зона рядко се виждаха кучета през деня. Те се промъкваха от червената зона нощем, пътуваха по тъмно и се криеха преди зазоряване. Понякога стигаха дори до крайбрежията. Човек неволно си припомняше легендите за върколаци.

Разгледах дузина ленти, заснети в червената зона. Те можеха да бъдат разделени на три периода: маскараден, когато плужеците поддържаха илюзията за „нормален“ живот, кратък период на контрапропаганда, в който се опитваха да убедят населението в зелената зона, че правителството е полудяло; и сегашния период на отпадане на всички преструвки.

Според доктор Макилвейн, титанците нямаха своя култура — те паразитираха дори и в тази област или просто се приспособяваха към заварената от тях. Може би той прекалява малко, но те направиха точно това в червената зона. Наложих им се да поддържат основната икономическа активност на своите жертви, защото плужекът също умира, ако носителят му умре от глад. Те въведоха някои нови неща, които ние не бихме използвали — например, използването на ранени или просто „излишни“ хора, като суровина за тор — но в общи линии фермерите си останаха фермери, механиците — механици, а банкерите — банкери. Последното изглежда глупаво, но експертите твърдят, че всяка икономика, основавана на разделението на труда задължително изисква система за счетоводство.

Но те запазиха и човешките развлечения. Нима необходимостта от забавление е универсална? Това, което те си избраха и доразвиха от нашите идеи за развлечение, не говори много добре за нас, макар в някои от въведените от тях „подобрения“ да има известен смисъл — например, на коридите в Мексико те дадоха на бика равен шанс с матадора.

Но от повечето техни „развлечения“ ми приглява и няма да се впускам в подробности за тях. Аз съм един от малкото, които видяха записи на тези неща; гледах ги професионално. Надявам се на Мери да не се е наложило да ги гледа, но тя никога не би ми казала, ако беше така.

Едно от нещата, които видях в записите, е толкова отблъскващо, толкова дяволски отвращаващо, че се колебая дали да го спомена.

Чувствам обаче, че на места сред слугите на господарите се срещаха мъже и жени, хора (ако мога въобще да ги нарека по този начин) без паразити на гърба. Предатели.

Ненавиждам плужеците, но ако имам избор между плужек и предател, първо бих извил шията на предателя.

Губехме почва навсякъде; методите ни бяха ефективни единствено за спиране на разпространението на паразитите и то не изцяло. За директна борба с тях трябваше да бомбардираме собствените си градове, без да бъдем сигурни, дали няма да избием само хората, а паразитите да оцелеят. Необходимо ни бе оръжие, което да убива селективно плужеците и да не засяга хората или нещо, което да обездвижи хората или да ги приведе в безсъзнание, без да ги убива, за да можем след това да ги спасим от титанците. Не разполагахме с такова оръжие, макар учените да работеха денонощно по този проблем. „Приспивен“ газ би свършил добра работа, но за щастие нямаше създаден такъв до инвазията, иначе плужеците щяха да го използват срещу нас. Не трябва да забравяте, че по това време те разполагаха със същата, ако не и по-голяма част от военния потенциал на Съединените щати, каквато бе останала и у свободните хора.

Патова ситуация — а времето работеше за тях. Имаше някои глупаци, които искаха да изтрием от лицето на Земята градовете от долината на Мисисипи с водородни бомби — все едно да излекуваш човек от тумор на мозъка, като му отрежеш главата. Но дори те бяха надминати по глупост от онези, които не бяха виждали плужеци, не вярваха в тях и смятаха цялата работа за тираничен заговор на Вашингтон. Тези, последните, намаляваха всеки ден — не защото променяха мнението си, а поради ужасната бдителност на доброволците.

Имаше и трети вид — „разумни“ хора, които предпочитаха преговорите и смятаха, че ще могат да се споразумеят с титанците. Една такава комисия, изпратена от опозицията в Конгреса, дори се опита да приложи тази идея на практика. Те се свързали с губернатора на Мисури през главата на Държавния департамент и получили уверения за безопасно пребиваване и дипломатически имунитет — „гаранции“ от титанци, но те ги приели. Отишли до Сейнт Луис... и там си останали. Видях едно от изпратените от тях съобщения — вълнуваща реч, свеждаща се до следното: „Елате всички при нас; водата е прекрасна!“

Нима волът може да сключи договор с касапина?

Северна Америка оставаше единствения засега център на разпространение на заразата. Единственото, което направи ООН, освен че предостави космическите станции на наше разположение беше да премести седалището си в Женева. Бе гласувана резолюция — нито един против, тридесет и двама въздържали се — в която нашето бедствие се окачествяваше като „граждански безредици“ и се призоваваха всички страни-членки да окажат каквато помощ смятат за необходимо на законните правителства на Съединените щати, Мексико и Канада.

Безшумната тайна война продължаваше и често губехме някои сражения, преди още да сме разбрали, че са започнали. Конвенционалните оръжия не вършеха работа; ставаха единствено за въвеждане на ред в кехлибарената зона — две ивици „ничия земя“, спускащи се от канадската тайга до мексиканските пустини. Денем те бяха безлюдни, с изключение на нашите патрули. Нощем нашите се оттегляха и на сцената излизаха кучетата... и други неща.

В цялата война бе използвана една-единствена атомна бомба; тя разруши летящата чиния, кацнала южно от Бърлингем, близо до Сан Франциско. Някои твърдяха, че е трябвало да бъде завладяна. Аз самият симпатизирам в случая на тези, които първо стрелят, а после разследват.

Към края на действието на дозата „темпус“ бях добил представа за положението в Съединените щати; картина, която не си бях представял дори и в Канзас сити — страна, завладяна от Ужаса. Приятел можеше да застреля приятеля, жена да разобличи мъжа си и т.н. Слухът за титанец събираше веднага на улицата тълпа... и следваше линчуване. Да почукаш нощем на нечия врата означаваше да си изпросиш лъч от бластер; честните хора стояха в къщи през нощта — тогава по улиците ходеха кучетата.

Фактът, че голяма част от слуховете за титанци се оказваха безпочвени, не ги правеше по-малко опасни. Хората предпочитаха да ходят по улицата чисто голи не от ексхибиционизъм, а защото дори разрешените от режим „Загар“ тесни ивици плат предизвикваха у доброволците внимателен втори поглед подозрение, което можеше да доведе до незабавни действия. Бронята, покриваща врата и гърба, вече не се използваше — титанците се бяха научили да я фалшифицират почти веднага, след като първите такива брони влязоха в употреба.

Особено ме порази случаят с едно момиче в Сиатъл; то било само по сандали и носело голяма дамска чанта. Доброволец, който явно бил развил шесто чувство за усещане на врага, я проследил и забелязал, че тя никога не изпускала чантата от дясната си ръка, дори когато я отваряла, за да извади пари.

Момичето оживяло; той изгорил ръката ѝ малко над китката. Предполагам, че са ѝ присадили нова — доставката на резервни части за човешкото тяло по това време не беше проблем. Когато доброволецът отворил чантата, плужекът вътре бил още жив, но не за дълго.

Действието на препаратата премина веднага след като видях този епизод и аз го споделих със сестрата.

— Не бива да се вълнувате — каза тя. — От това няма никаква полза. А сега, ако обичате, раздвижете пръстите на дясната си ръка.

Докато ги свивах и разпусках, тя помагаше на лекаря, който ме напръска със спрей-кожозаместител обгорените места.

— Слагайте ръкавици за по-груба работа — предупреди ме докторът — и елате на контролен преглед след една седмица.

Благодарих им и се отправих към кабинета на Стария. Пътем разпитах за Мери, но се оказа, че тя бе още в „Козметика“.

XXV

— Наред ли са ръцете? — попита Стария.

— Биват. Изкуствена кожа за една седмица. Утре ще ми присадят и частта от ухото.

Той се раздразни:

— Няма време за присаждане. В „Козметика“ ще ти сложат изкуствено.

— Ухото не е важно — казах аз, — защо да ми слагат изкуствено? Задание с легенда ли?

— Не съвсем... Сега, след като видя „какво ново“, какво ще кажеш за положението?

Не знаех какъв точно отговор очакваше от мен и казах предпазливо:

— Не е добро. Всеки следи всички. Все едно сме в Русия.

— Хм... като стана дума за Русия, къде мислиш, е по-лесно да проникне и се установи един агент: в Русия или в червената зона? Кое от двете би предпочел?

— Какво искаш да кажеш? — погледнах го подозрително аз. — Откога взе да позволяваш на агентите сами да си избират задания?

— Помолих за професионалното ти мнение.

— М-м-м... Не разполагам с достатъчно данни. Плужеците завладели ли са Русия?

— Точно това искам да разбера — отвърна той.

Внезапно разбрах, че Мери бе права — агентите не трябва да се женят.

— По това време на годината — започнах предпазливо аз, — мисля, че бих предпочел да проникна през Кантон. Освен ако не си предвидил спускане с парашут?

— Защо мислиш, че смятам да те пратя там? Можем да разберем всичко много по-лесно и бързо в червената зона.

— Ъ? — хлъцнах аз.

— Разбира се. Ако заразата е обхванала и други континенти, всеки титанец в червената зона ще го знае. Защо трябва да обикаляш половината свят?

Отказах се от току-що разработения план да пътуваме като индийски търговец със своята жена и помислих върху последните му думи. Може би... може би...

— Как, по дяволите, бих могъл да проникна в червената зона? — попитах. — Да нося на гърба си пластмасова имитация на плужек ли? Ще бъда разкрит още при първия опит за директен разговор.

— Не бъде такъв пораженец. Четирима агенти вече отидоха там.

— А върнаха ли се?

— Е, още не са.

— Да не би да смяташ, че името ми вече стои прекалено дълго във ведомостта на заплатите?

— Смятам, че другите използваха погрешна тактика...

— Очевидно!

— Номерът е да успееш да ги убедиш, че си предател. Как ти се струва това?

Идеята беше толкова умопомрачителна, че не можах да отговаря веднага. Накрая избухнах:

— Защо да не започнем с нещо по-лесно, за загревка? Панамски сводник, например? Или да взема да обезглавя стотина души — да навляза постепенно в ролята?

— Успокой се — каза той. — Идеята може да ти се вижда непрактична, но мисля, че би се справил. Имаш повече опит с тях, отколкото кой да е друг агент. Трябва да си починеш малко, а и да минат изгарянията по пръстите ти. Или може би ще е по-добре да те пуснем някъде край Москва, за да видиш всичко с очите си? Помисли. Имаш на разположение ден-два.

— Е, и на това сме благодарни. — Смених темата: — А какво си решил за Мери?

— Защо не се занимаваш със собствените си дела?

— Тя ми е жена.

— Е, и?

Триста дяволи! Няма ли поне да ни пожелаеш щастие? Или късмет?

Струва ми се — бавно произнесе той, — че ти имаш повече късмет, отколкото човек би могъл да си пожелае. Все пак, приеми моята благословия, ако тя означава нещо за теб.

О! Благодаря... — аз бавно загревам. Чак сега ми хрумна, че Стария може да има нещо общо с така удобното съвпадение на моята и на Мери отпуски. Продължих: — Знаеш ли, татко...

— Какво? — прекъсна ме той. За втори път в рамките на един месец го наричах така и това го правеше подозрителен.

— Мисля, че си определил Мери за моя жена. Нарочно ни запозна, нарочно ни сдобри и нарочно ни пусна в отпуск заедно. Всичко си планирал.

— Аз? Не ставай глупав. Вярвам в свободната воля, синко... и в свободния избор. Всичко стана случайно.

— Хм... Случайностите не съществуват; поне не близо до теб. Няма значение; доволен съм от крайния резултат. А относно заданието — дай ми още малко време да обмисля всички варианти. Междувременно ще се отбия в „Козметика“ за гумено ухо.

XXVI

След дълги размишления решихме да опитаме да проникнем в червената зона. Групата за анализ прецени, че няма никакъв смисъл агентът да се превъплъщава в предател. Логиката на разсъжденията им беше: „Какви хора стават предатели?“ и „Защо титанците им се доверяват?“. Отговорът на последния въпрос беше ясен — плужекът знаеше всичко за своя носител. Ако титанецът, овладявайки мозъка на един човек, *разбере*, че той е „искрен“ предател, този човек може да се окаже по-полезен за паразитите като такъв, отколкото като носител. Но плужекът трябваше първо да провери доколко подъл е този човек и да бъде сигурен в неговите „качества“.

Наистина, това бе човешка логика, но вероятно и плужеците разсъждаваха по същия начин. Що се отнася до мен, и под заповед в дълбока хипноза не бих дори помислил, че мога да се престоря на предател. Същото прецениха и момчетата от „Психо“, за което казах едно „Амин!“.

Може да изглежда нелогично, че титанците биха „освободили“ един носител, дори да са сигурни, че той по природа си е готов слуга. Но предателите можеха успешно да бъдат използвани като надеждна „пета колона“. „Надеждна“ не е точната дума, но езикът е безсилен да опише подобна мерзост. Сигурно беше, че предателите са проникнали в зелената зона, но как бихме могли да ги разпознаем от нормалните хора?

Бях готов за заданието. Под хипноза освежих знанията си по езиците, които щяха да са ми необходими, като наблегнах на специфичните термини. Бях снабден с легенда и достатъчно пари. Свързочната апаратура беше нов модел; истинско щастие бе да работиш с нея. Ултрамикровълнова и с размерите на самун хляб, тя бе така екранирана, че енергийният ѝ източник не би накарал стрелката на гайгеров брояч дори да стане нервна.

Трябваше да бъда пуснат с „антирадарен щит“, като същевременно бъдат излъчени и силни смущения, които да обяснят липсата на нормална картина на техните екрани. Веднъж проникнал, трябваше да разбера дали руската ос е завладяна от плужеците или не е и да предам доклада си на космическата станция, която се окаже в ползрението ми — по-скоро в това на предавателя; аз не успявам да видя космическите станции с невъоръжено око, а не вярвам и на тези, които твърдят, че могат. След като докладът бъде приет, съм свободен да си проправам път назад пеш, с превозно средство, над, върху, под земята, с увещания или подкупи — както счита за уместно и... ако успея.

Но се случи така, че не ми се наложи да използвам тези приготовления — кацна чинията край Пас Крисчън.

Тя бе едва третата забелязана по време на приземяване. Плужеците успяха да скрият Гнилеската, а от тази край Бърлингъм остана само радиоактивен спомен. Но чинията до Пас Крисчън беше проследена и видяна на земята.

Траекторията ѝ бе проследена от космическа станция „Алфа“ и тя бе категоризирана като „извънредно голям метеорит“. Грешката бе породена от прекалено високата ѝ скорост. Примитивните радары от преди шестдесет и повече години са засичали чиниите неведнъж, особено когато те са преминавали през горните слоеве на атмосферата, разузнавайки Земята. Но съвременните радары са до такава степен „подобрили“, че не могат да виждат летящите чинии. Проблемът е в прекалената специализация. Апаратурата на „Управление на движението“ вижда само трафика в атмосферата; военните отбранителни и противоракетни радары също виждат само това, за което са предназначени. По-чувствителните уреди засичат скорости от атмосферните до тези на орбиталните ракети — пет мили в секунда; по-грубите имат по-широк обхват на скоростите и достигат до десет мили в секунда.

Има и системи с друг вид селективност, но никоя от тях не вижда обекти със скорост над десет мили в секунда, с едно-единствено изключение — метеоритните радары на космическите станции, които, естествено, не са военни. Затова „гигантският метеорит“ не бил

свързан с летящите чинии; едва по-късно успели да съобразят истинския му произход.

Но чинията край Пас Крисчън била видяна да каца. Подводният крайцер „Робърт Фултън“ патрулирал по границата на червената зона в района на Мобайл, на десет мили от Гълфиорт с извадени над повърхността на водата рецептори. Космическият кораб блеснал на екраните на корабния радар, докато преминавал от космическа скорост (около петдесет и три мили в секунда според космическата станция) към по-ниска, която радарът успял да възприеме.

Появил се от нищото, намалил скоростта си до нула и изчезнал — но операторът забелязал последното мигване, на няколко мили от брега на Мисисипи. Капитанът на крайцера се объркал; следата на екрана очевидно не можела да бъде от кораб — обектът развил отрицателно ускорение около 50g! Не му дошло на ума, че ускоренията може да не са проблем за плужеците. Все пак той решил да провери и насочил кораба към мястото на кацането.

Първият му рапорт гласял: „Космически кораб кацна на брега източно от Пас Крисчън, Мисисипи.“ А вторият: „Изпращам десантна група за залавянето му.“

Ако не бях по това време в Отдела, зает с подготовката за заданието си, можеше и да изпусна шоуто. Всичко стана така: телефонът ми звънна пронизително; ударих главата си в проектора и изпсувах; гласът на Стария в ушите ми: „Ела веднага. Бегом.“

Бяхме същата компания, както когато започна всичко преди седмици — или години? — Стария, Мери и аз. Вече летяхме на юг с максималната разрешена скорост за спешни случаи, когато Стария благоволите да ни осведоми накъде сме се запътили.

— А защо отиваме пак семейно? — попитах аз. — Там е необходимо цяло десантно подразделение.

— Вече е на път — сериозно каза той. След това се ухили така, както само той можеше. — Всъщност, какво ти пука? „Кавано“ отново са в атака. А, Мери?

Изсумтях.

— Ако ти трябват брат и сестра, аз вече не съм за тази работа.

— Достатъчно е само да я пазиш от кучета и непознати — отвърна той. — Запомни, от кучета и непознати. Бъди внимателен, синко, защото днес може би е решителният рунд.

Той влезе в отделението за свръзка, наведе се над пулта и започна да приказва нещо в комуникатора. Обърнах се към Мери. Тя се притисна в мен и каза:

— Как си, братко?

Стиснах я по-силно.

— Ако не престанеш с тези братско-сестрински глупости, някой от нас ще отнесе пердаха и това няма да съм аз.

XXVII

За малко да ни свалят нашите; когато разбраха грешката си, изпратиха два „Черни ангела“ да ни съпроводят до флагманския кораб, от който маршал Рекстън ръководеше операцията. Флагманът изравни скоростта си с нашата и ни прибра на борда с котвена примка. От тази маневра ми се изправиха косите.

Рекстън искаше да ни се скара и да ни върне откъдето сме дошли, но не е толкова лесно да отпъдиш Стария. Накрая ни разрешиха да правим, каквото искаме и аз приземих колата на крайбрежното шосе западно от Пас Крисчън. Едва не получих инфаркт по пътя — една ракета „въздух-въздух“ мина на косъм от нас. Наоколо и над нас боят продължаваше, но в близост до самата чиния бе учудващо спокойно.

Чуждопланетният кораб се бе надвесил застрашително над нас; беше на не повече от петдесет ярда. Беше толкова убедително истински и злокобен, колкото фалшиво изглеждаше конструкцията във фермата край Гринел, Айова. Представляваше огромен диск, леко наклонен към нас. Беше кацнал с едната си част върху останките на разрушена от него къща — островърха постройка, типична за крайбрежието. Другият край на чинията се подпираше на ствола на дърво, което преди това явно е хвърляло сянка пред къщата.

Поради наклона на кораба виждахме добре горната му повърхност. В центъра се издигаше метална полусфера с големина около дванадесет ярда, която сигурно беше люкът към въздушния шлюз. Тя бе повдигната над равнината на диска на около шест до осем ярда. Не можех да видя на какво се държи полусферата, но предположих, че е някаква система с бутала и клапани. Затова пък много добре се виждаше защо чинията не беше затворила люка и излетяла — той бе заклещен от корпуса на една „блатна костенурка“ — малка танкетка-амфибия, част от десантните сили на „Фултън“.

Умишлено цитирам имената на екипажа: командир-лейтенант Джилбърт Къхуун от Ноксвил; механик-водач Флорънс Берзовски и

стрелец — Букър Т. У. Джонсън. И тримата, разбира се, отдавна вече бяха мъртви.

Веднага щом колата се приземи, бяхме заобиколени от отряд десантчици. Командваше го розовобузест младок, който явно гореше от нетърпение да застреля някого — когото и да е. Когато видя Мери, ентусиазмът му поутихна, но той все пак отказа да ни допусне до чинията, преди да се допита до своя пряк командир, който от своя страна, се обърна към капитана на „Фултън“. Разрешението бе получено доста бързо, като се има предвид, че по всяка вероятност са се обаждали чак до Вашингтон.

Докато чакахме, наблюдавах битката; радвах се, че не участвам в нея. Мнозина щяха да пострадат там, а немалко вече бяха пострадали. Точно до колата лежеше труп на около четиринадесетгодишно момче. Макар и мъртво, то все още стискаше в ръце реактивен гранатомет, а на голия му гръб се виждаше следата на звяра. Замислих се дали плужекът бе изпъзлял настрани или бе успял да се прехвърли върху този, който бе убил момчето с щик.

Докато разглеждах тялото, Мери се бе отдалечила на запад по шосето заедно с младия морски офицер. Идеята, че наблизко може да се крие все още жив плужек, ме разтревожи. Забързах към нея и ѝ казах:

— Върни се в колата.

— Мислех, че ще мога да пострелям малко — отвърна тя със светнали очи. Продължаваше да гледа на запад.

— Тук тя е в безопасност — успокой ме младокът. — Успяваме да ги задържим доста далеч от пътя.

Не му обърнах никакво внимание.

— Слушай, кръвожадна палавнице — троснах се на Мери, — връщай се в колата, за да не ти изпочупя кокалите.

— Добре, Сам.

Тя се обърна и тръгна натам. Погледнах новобранеца.

— Какво си ме зяпнал? — попитах. Мястото направо миришеше на плужеци и чакането ме бе изнервило.

— Нищо особено — отвърна той и ме изгледа неодобрително. — Там, откъдето идвам, не разговаряме по този начин с жените.

— Ами тогава защо, по дяволите, не се върнеш там, откъдето си дошъл?

След този отговор се отдалечих. Стария също го нямаше и това никак не ми хареса.

Една линейка, идваща от запад, се приземи до мен.

— Открит ли е пътят за Паскагула? — извика шофьорът, без да слиза.

Река Паскагула, тридесет мили източно от мястото, където бе кацнала чинията, беше, грубо казано, кехлибарената зона в този район. Градът с това име се намираше на изток от устието на реката, т.е. в зелената зона. А на шестдесет-седемдесет мили на запад по същия път беше Ню Орлийнз, градът с най-голяма концентрация на титанци южно от Сейнт Луис. Врагът идваше главно от там, докато нашата най-близка база бе в Мобил.

— Нямам представа — отговорих на шофьора. Той захапа кокалчето на десния си показалец.

— Е, стигнах дотук... може и да успея да се върна. — Турбините му завиха и той излетя. Продължих да се оглеждам за Стария.

Въпреки, че битката на земята се бе отдалечила от чинията, тази във въздуха продължаваше навсякъде около нас. Гледах белите ивици в небето и се чудех кой от кои е и как въобще се разпознават, когато голям транспортен самолет премина над главата ми, изстреля няколко забавителя, намали рязко и изсипа взвод парашутисти. И него не можах да разбера от кои е; беше прекалено далеч, за да видя дали на гърбовете на десантчиците има плужеци или не. Той поне дойде от изток.

Забелязах Стария. Той разговаряше с командира на десантната част. Отидох до тях и го прекъснах:

— Шефе, трябва да се омитаме. Тук трябваше да са пуснали атомна бомба още преди десет минути.

— Успокойте се — отвърна ми командирът, — концентрацията на войски тук е толкова малка, че не заслужава и бомба-играчка.

Канех се да го попитам, откъде знае какво мислят плужеците по този въпрос, но Стария ме изпревари:

— Той е прав, синко. — Хвана ме за ръката и тръгнахме към колата. — Прав е, но по друга причина.

— Каква?

— Защо ние не бомбардирахме завладените от тях градове? Те не искат да повредят кораба; искат си го цял и невредим. Върни се при

Мери и не забравяй — кучета и непознати!

Млъкнах, но не бях убеден. Очаквах всеки момент да се превърнем в цъкания на гайгеров брояч. Плужеците воюваха с безразсъдността на разгонен глухар — може би защото не бяха индивиди в истинския смисъл на думата. Защо тогава да се отнасят по-предпазливо с един от корабите си? Може да предпочетат да не го оставят в ръцете ни, вместо да го запазят цял.

Едва бяхме стигнали до колата и аз отворих уста, за да кажа нещо на Мери, когато довтаса досадния младок и козирува на Стария.

— Командирът каза, че можете да правите каквото пожелаете, сър. Дължни сме всячески да ви окажем съдействие!

По маниерите му можех да заключа, че отговорът от Вашингтон е дошъл изписан с огнени букви и придружен с нецензурни изрази.

— Благодаря — меко отвърна Стария. — Искаме само да разгледаме пленения кораб.

— Да, сър. Последвайте ме, ако обичате, сър.

На практика, обаче, той тръгна след нас. Отначало се затрудни кого трябва да съпроводи: Стария или Мери. Мери спечели. Следвах аз, зает да се озъртам неспокойно, не обръщах внимание на младока. Необработваемите участъци по тези места са истинска джунгла. Чинията се намираше отвъд един такъв участък и Стария тръгна напряко. Хлапакът каза:

— Внимавайте, сър. Гледайте в краката си.

— Плужеци ли? — попитах.

Той поклати глава:

— Змии.

В този момент една отровна змия би ми се видяла не по-опасна от винена мушица, но явно съм обърнал някакво внимание на предупреждението, защото гледах надолу, когато се случи следното: първо чух вик. Вдигнах глава и — о, Боже! — към нас се носеше бенгалски тигър!

Мери успя да даде първия изстрел. Аз не изостанах от младия офицер; мисля, че бях дори малко по-бърз. Стария стреля последен. Между нас казано, от кожата на горкия тигър едва ли би станал и парцал — на толкова парчета го раздробихме. Въпреки това плужекът на гърба му бе останал невредим; изпекох го със следващия си изстрел. Младокът погледна тигъра без учудване и каза:

— Хм... мислех, че сме ги прочистили всичките.

— Какво искате да кажете?

— Те дойдоха с един от първите транспорти на врага. Същински Ноев ковчег. От горили до бели мечки. Някога да сте имали работа с разярен воден бивол?

— Не, и не държа особено.

— Всъщност, кучетата са по-опасни. Мен ако питате, тези твари не са особено умни — той равнодушно кимна към мъртвия плужек.

Бързо се измъкнахме от джунглата и се озовахме пред титанския кораб — което не ме направи по-малко нервен; дори напротив. Не че в самия корпус на кораба имаше нещо обезпокоително.

Но видът му не беше както трябва. Явно не беше природно творение, но не можеше да мине и за правен от хора. Защо ли? Не зная. Повърхността на кораба бе тъмна и полуогледална. По нея нямаше никакви следи — абсолютно никакви. Интересно, как е бил сглобен? Беше идеално гладък и толкова.

Не можех да разбера и от какъв материал бе направен. Метал? Разбира се, *трябваше* да бъде метал. Но така ли бе наистина? Човек би очаквал повърхността на космически кораб да бъде или много студена, или много гореща поради триенето в атмосферата. Докоснах я и не беше нито топла, нито студена. Забелязах още нещо: кораб с такава големина, приземяващ се с висока скорост, би трябвало да изгори поне няколко акра земя около себе си. А дори под него растителността бе непокътната.

Качихме се върху кораба и стигнахме до люка в центъра, ако това въобще беше люк. Единият му ръб се бе врязал в „блатната костенурка“; бронята на танкетката бе смазана, както човек би могъл да смачка картонена кутия с ръка. А „костенурките“ са изчислявани за спускане на петстотин фута под водата и са *наистина* издържливи.

Е, тази се бе оказала издържлива. Капакът на люка я беше смазал, но не бе успял да се затвори. От друга страна, металът, или от каквото там беше направен той, не бе дори одраскан от удара.

— Вие с Мери чакайте тук — каза ми Стария.

— Да не смяташ да влизаш вътре сам?

— Точно така. Нямаме много време.

Хлапакът се обади:

— Аз трябва да дойда с вас, сър. Така заповяда командирът.

— Много добре — съгласи се Стария. — Да вървим. — Той се надвеси над ръба, после коленичи, хвана го с ръце, увисна надолу и стъпи на нещо. Младокът го последва. Ядосах се на Стария, но нямах желание да оспорвам аргументите му.

Те изчезнаха от погледите ни. Мери се обърна към мен и каза:

— Сам, не ми харесва това. Страхувам се.

Това ме учуди. Самият аз се страхувах, но не очаквах това от нея. Опитах се да я успокоя:

— Нали съм с теб.

— Трябва ли да останем тук? Той не го спомена изрично.

Помислих върху думите й.

— Ако искаш, можем да се върнем в колата.

— Ами... не, Сам, май ще трябва да останем. Ела по-близо до мен.

Прегърнах я, тя трепеше.

Не знаех колко време мина, преди те да се покажат през люка. Младокът се покатери горе и Стария му заповяда да остане на стража.

— Хайде — каза той на нас. — Мисля, че няма опасност.

— Да, да, няма — отвърнах аз, но Мери вече бе започнала да влиза, така че я последвах. Стария й помогна при слизането и каза:

— Пазете си главите. Таванът навсякъде е нисък.

Общизвестна истина е, че нечовешките раси създават нечовешки произведения на техниката, но малцина са тези, които са влизали във венериански лабиринт, а още по-малко хора са виждали руините на Марс. Аз не съм от тях. Не знаех какво да очаквам. На пръв поглед вътрешността на чинията не беше удивително зашеметяваща, но всичко бе необичайно. Беше проектирано от нечовешки мозъци, които или никога не бяха чували за правия ъгъл и правата линия, или ги считаха за ненужни и нежелателни. Озовахме се в неголямо елипсовидно помещение, а оттам запълзахме в тунел, около четири фута в диаметър, който се извиваше и водеше надолу в кораба. Повърхността на стените на тунела светеше с мъждукаща червеникава светлина.

Във въздуха се носеше странна и някак уморителна миризма — подобна на блатен газ, но смесен с вонята на умрели плужеци. Това,

заедно с червеникавата светлина и телесната температура на стените на тунела, ми навя неприятното сравнение, че сякаш пълзим в червата на огромно извънземно чудовище, а не изследваме космически кораб.

Тунелът се разклоняваше на едно място като артерия и точно там се натъкнахме на първия титански хермафродит. Той — нека бъде „той“ — се бе отпуснал по гръб с паразита като възглавница и приличаше на спящо дете. На малките му розови устни бе застинало някакво подобие на усмивка; отначало не можах да разбера, че е мъртъв.

При първи поглед, приликите между хората от Титан и самите нас са по-забележими, отколкото разликите — ние просто виждаме това, което искаме да видим. Например „устата“ му; откъде бях толкова сигурен, че тя е орган за дишане?

Но въпреки случайните съвпадения, като четирите крайника и главоподобния израстък, те приличаха на нас не повече, отколкото жаба на вол. И все пак видът им беше успокояващо приятен и бегло напомняше нещо човешко. Или по-скоро „елфическо“ — елфите от луните на Сатурн.

Когато видях трупа, инстинктивно извадих бластера си. Стария се обърна и ми каза:

— Спокойно. Той е мъртъв. Те всички са мъртви, задушили са се от кислорода, когато танкетката е нарушила херметизацията на кораба им.

Но аз не прибрах оръжието и настоях:

— Искам да изгоря паразита. Той може да е още жив.

Плужекът не беше покрит с твърдата обвивка, с която вече бяхме свикнали; беше гол и отвратителен. Стария сви рамене:

— Както искаш. Но той не може да ти стори нищо. Такъв паразит не може да живее върху кислорододишащ носител. — После запълзя над малкия труп, попречвайки ми по този начин да стрелям, както бях решил. Мери не бе извадила своя бластер; беше се свила до мен и дишаше на пресекулки. Стария спря и търпеливо попита: — Идваш ли, Мери?

Тя се запъна, но успя да промълви:

— Хайде да се върнем! Да се махнем от тук!

— Права е — казах аз. — Това не е работа за нас, необходими са учени с подходящо оборудване.

Той не обърна внимание на думите ми.

— Трябва, Мери. Знаеш това. Ти си тази, която трябва да го направи.

— Защо пък точно тя? — сърдито запитах аз.

Той отново ме пренебрегна.

— Е, Мери?

Тя явно призова на помощ последните си резерви. Дишането ѝ се нормализира, чертите на лицето ѝ се отпуснаха и тя запълзя над трупа на малкия елф с тържественото спокойствие на кралица, отиваща към ешафода. Последвах я, без да изпускам от ръка оръжието, като се стараех да не докосвам тялото под мен.

Накрая излязохме в голямо помещение, което би могло да е залата за управление — в него имаше немалко трупове на елфоподобни създания. Вътрешната му повърхност бе набраздена и светеше много по-ярко от мъждивата червеникава светлинка в тунела. Браздите ми напомниха за човешкия мозък и отново ми хрумна напълно идиотската мисъл, че корабът всъщност е живо същество.

Стария прекоси помещението, без дори да се огледа и запълзя по друг ръждивоблеещукащ тунел. Следвахме извивките му и по едно време той се разшири до повече от десет фута, а „таванът“ вече беше толкова висок, че почти можехме да се изправим. Още по-странно бе, обаче, че стените вече не бяха непрозрачни.

От двете страни, зад прозрачни мембрани, се виждаха хиляди и хиляди плужеци, които плуваха, носеха се; извиваха се в някаква явно поддържаща живота им течност. Всеки от резервоарите бе осветен със собствена разсеяна светлина и добре се виждаше, че са доста големи. С труд удържах да не запищя от ужас.

Все още държах бластера. Стария постави ръка пред него и каза:

— Недей. Да не искаш да ги пуснеш на свобода; тези са за нас.

Мери ги гледаше с учудващо спокойно изражение на лицето.

Съмнявам се дали в този момент тя осъзнаваше реално обстановката. Погледнах я, после отново се загледах в стените на зловещия аквариум и нервно предложих:

— Хайде да си обираме крушите, докато все още сме цели... а после да ги изпратим по дяволите с поне една атомна бомба.

— Не — отвърна спокойно Стария. — Трябва да видим още нещо. Елате.

Тунелът отново се стесни, после се разшири и се озовахме в нещо като малко помещение. Стените отново бяха прозрачни и зад тях отново плаваше нещо.

Наложи се да погледна за втори път, преди да повярвам на очите си.

Точно до стената плуваше по очи тяло на мъж — човек, землянин — около четиридесет-петдесет годишен. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а коленете — присвити в поза на спящ човек.

Гледах го и в главата ми нахлуваха ужасни мисли. Зад него имаше още много — мъже и жени, стари и млади — но той ме потресе най-много. Отначало бях сигурен, че е мъртъв. Не можех да допусна противното. После видях, че устата му работи... о, Господи!, По-добре наистина да се бе оказал мъртъв!

Мери се луташе край стените като пияна — не, не като пияна, по-скоро като напълно зашеметена. Местеше се от едната стена към другата и обратно и се взираше в мътните, пълни с тела дълбини. Стария не я изпускаше от поглед.

— Е, Мери? — каза меко той.

— Не мога да ги намеря! — гласът ѝ беше жален и прозвуча като на малко момиченце. Тя хукна към другата стена. Стария я хвана за ръката.

— Не ги търсиш, където трябва — твърдо каза той. — Върни се там, където са. Спомняш ли си?

— *Не мога да си спомня* — това бе по-скоро вопъл, отколкото членоразделна реч.

— Трябва да си спомниш. Поне това трябва да направиш за тях. Трябва да се върнеш там, където са те и да ги потърсиш.

Очите ѝ се затвориха и от тях потекоха сълзи. Тя се разрида. Минах между тях и се намесих:

— Престани! Какво искаш да направиш с нея?

Стария ме избута настрани и свирепо прошепна:

— Не се намесвай в тази работа синко — тя не е за теб!

— Но...

— Никакво, „но“! — той пусна Мери и ме отведе до входа. — Стой тук. И, колкото и да обичаш жена си, колкото и да мразиш

титанците, за Бога, не се намесвай! Няма да ѝ сторя нищо лошо. Обещавам!

— Какво смяташ да правиш — попитах. Но той вече ми бе обърнал гръб. Послушах го, макар и неохотно; не исках да се намесвам в нещо, което не разбирам.

Мери се бе отпуснала на пода и лежеше като малко дете, с покрито с ръце лице. Стария коленичи и докосна рамото ѝ.

— Върни се пак там — чух гласа му. — Там, откъдето започна всичко.

Едва успях да чуя нейния отговор: „Не... не!“

— На колко години си? Изглеждаше на седем-осем, когато те откриха. Преди това ли е?

— Да, да, преди това — тя заплака и падна на пода. — Мамо! Мамо!

— Какво казва мама? — нежно попита той.

— Не казва нищо и ме гледа много странно. На гърба ѝ има нещо, страх ме е! Страх ме е!

Забързах към тях, като внимавах да не се ударя в ниския „таван“. Стария ме бутна назад, без да сваля очи от Мери. Спрях. Колебаех се.

— Върни се — каза той. — Това е заповед.

Думите му бяха предназначени за мен и аз ги изпълних... същото направи и Мери.

— Имаше един кораб — замърмори тя, — голям блестящ кораб...

Той каза нещо; и да е отвърнала, аз не чух. Този път останах, където ми бе наредено, въпреки силно обтегнатите си нерви, разбирах, че това, което става е важно; достатъчно важно, за да погълне цялото внимание на Стария при непосредствената опасност от страна на врага.

Той продължи да говори успокоително, но настойчиво Мери притихна и сякаш изпадна в летаргия, но отговаряше на въпросите му. Скоро премина в монолог; започна монотонно да реди дума след дума, сякаш се бе отпуснал някакъв неин емоционален бент. Стария само я подсещаше от време на време да продължи.

Чух някой да пълзи в тунела зад гърба ми, обърнах се и приготвих бластера с ужасното чувство, че сме попаднали в капан. За

малко да застрелям вездесъщия млад офицер, когото бяхме оставили отвън.

— Излизайте! — каза задъхано той. Бутна ме обратно в помещението и повтори съобщението си на Стария.

Стария го погледна като лъв, на когото се е озъбила хиена:

— Затваряй си устата и не ми пречи.

— Но вие *трябва* да излезете, сър — настоя младокът. — Командирът каза „веднага“. Отстъпваме; може всеки момент да се наложи да разрушим кораба. И ако още сме вътре, ще чуем само едно „му-у-ум“... и няма да ни има.

— Много добре — спокойно се съгласи Стария. — Върви сега кажи на командира си да задържи позициите, докато сме вътре. Разполагам с изключително важна информация. Синко, помогни ми с Мери.

— Слушам, сър! — каза младокът. — Но побързайте! — и изчезна. Вдигнах Мери и я пренесох до началото на тунела. Тя изглеждаше почти в безсъзнание.

— Ще трябва да я влачим — каза Стария. — Тя може и да не се съвземе скоро. Така... дай да я сложа на гърба ти. Ще пълзиш с нея.

Не му обърнах внимание. Разтърсих я и извиках:

— Мери! Мери! Чуваш ли ме?

— Да, Сам — тя дори отвори очи.

— Скъпа, трябва да излезем от тук — и то *бързо*! Ще можеш ли да пълзиш?

— Да, Сам — и отново затвори очи.

Не спирах да я разтърсвам.

— Мери!

— Да, скъпи. Какво има? Толкова съм уморена.

— Слушай, Мери, трябва да изпълзим навън. Иначе плужеците ще ни докопат. Разбираш ли?

— Добре, скъпи.

Очите ѝ останаха отворени, но бяха празни. Насочих я към тунела и запълзах след нея. Когато се отпуснаше, я мобилизирах с плесници. В залата с плужеците и в този за управление я вдигах и носех на ръце. Когато стигнахме до трупа на малкия елф, тя спря. Проврях се край нея и го преместих в другото разклонение. Този път

се уверих, че плужекът на гърба му е мъртъв. Отново се наложи да удара няколко плесника на Мери, за да я накарам да тръгне.

След този безкраен кошмар на пълзене на четири крака най-после стигнахме до люка. Младият офицер ни чакаше там и помогна да вдигнем Мери горе. След това повдигнах леко Стария, скочих и аз и поех Мери от ръцете на младока. Вече почти се бе стъмнило.

На връщане отново минахме край срутената къща, но този път заобиколихме гъсталака. Вместо в нея, влязохме в една „блатна костенурка“, която ни очакваше. Оказа се, че сме дошли точно навреме — врагът беше стигнал почти до нас. „Костенурката“ бързо се гмурна под водата и след петнадесет минути вече бяхме на борда на „Фултън“.

А час по-късно го напуснахме, вече в базата в Мобил. Двамата със Стария хапнахме сандвичи и кафе в каюткомпанията на крайцера, а за Мери се погрижиха в женския кубрик. Тя дойде при нас, след като слязохме и вече изглеждаше нормално. Попитах я:

— Мери, добре ли се чувстваш?

— Разбира се, скъпи — усмихна се тя. — Какво би могло да ми има?

От базата излетяхме в щабна машина с ескорт. Предполагах, че се връщаме в Отдела или във Вашингтон, но пилотът кацна в един хангар сред планините. Кацна майсторски — както летеше с пълна скорост напред, сви надолу, без да намалява и се озова неподвижен в хангара. Граждански самолет не би могъл да направи такава маневра.

— Къде сме? — попитах аз.

Стария излезе от самолета без да ми отговори. Аз и Мери го последвахме. Хангарът беше малък — място за паркиране на не повече от дузина машини и по една платформа за излитане и кацане. Беше издълбан като пещера в скалите. Охраната ни посочи вратата, която не се виждаше, преди да бъде отворена. Минахме през нея и се озовахме в едно предверие, където глас от високоговорител ни заповяда да свалим всичко от себе си. Със съжаление се разделих с бластера и телефона си.

Продължихме навътре, посрещна ни млад мъж, облеклото на който се състоеше от лента с три нашивки и кръстосани реторти на ръката.

Той ни предаде на момиче, което бе облечено още по-оскъдно — само с две нашивки. И двамата обърнаха внимание на Мери, всеки

посвоему, разбира се и мисля, че девойката — ефрейтор с облекчение ни остави на капитана, който дойде да ни посрещне.

— Получихме съобщението ви — каза капитанът — Доктор Стийлтън ви очаква.

— Благодаря, госпожо — отвърна Стария. — Къде?

— Момент само — каза жената, отиде до Мери и опипа косата ѝ. След това извинително продължи: — Трябваше да се уверя.

И да бе разбрала, че по-голямата част от косата на Мери е изкуствена, то с нищо не го показва. Нейната коса бе подстригана късо, като на мъж.

— Добре. Да тръгваме — реши накрая тя.

— Хайде — съгласи се Стария и се обърна към мен: — Синко, ти беше дотук.

— Защо? — попитах.

— Защото за малко да провалиш първия опит, затова — късо ми отвърна той. — А сега кротувай.

— Офицерската столова е в края на първия коридор вляво — каза капитанът. — Защо не почакайте там?

Така и направих. По пътя минах край врата, украсена с червена рисунка на череп и кръстосани кости и с надпис: „Внимание — живи паразити. Вход разрешен само за квалифициран персонал. Използвайте процедура «А»“. Минах до срещуположната стена на коридора.

В офицерската столова седяха трима-четирима мъже и две жени. Открих свободен стол, седнах и се зачудих как да получа нещо за пиене. След малко към мен се присъедини едър, общителен мъж; знакът на верижката на шията му показваше, че е полковник.

— Новодошъл? — попита той.

Признах си.

— Цивилен експерт? — продължи да пита полковникът.

— Не съм много сигурен за „експерт“ — отвърнах аз. — Оперативен работник съм.

— Име? Извинете за официалния тон, но аз отговарям за сигурността в базата. Казвам се Кели.

И аз си казах името. Той кимна.

— Всъщност, аз ви видях още като влизахте в базата. А сега, мистър Нивънс, какво ще кажете за нещо за пийване?

Разбира се. Кого трябва да убия, за да го получа?

— ... въпреки, че доколкото виждам — продължаваше Кели, — базата има нужда от секретност не повече, отколкото кон от ролкови кънки. Би трябвало да публикуваме резултатите от работата си веднага щом ги постигнем.

Отбелязах, че той не се държеше като обикновен шапкар. Кели се засмя и каза:

— Повярвайте, млади господине, не всички шапкари са такива, каквито ги описват... само отстрани изглежда така.

Съгласих се с него и посочих за пример маршал Рекстън, който се бе оказал доста разумен човек.

— Познавате ли го? — попита полковникът.

— Не точно, просто съм го срещал в процеса на работата си. Последния път бе днес следобед.

— Хм-м-м... — каза той. — Аз никога не съм го виждал. Вие явно се движите в по-високопоставени среди, сър.

Обясних му, че това е било просто щастлива случайност, но оттогава Кели започва да се отнася с по-голямо уважение към мен. След малко започна да ми разказва за работата на лабораторията.

— До сега сме научили за тези твари повече, отколкото би могъл и самият дявол. Но не знаем най-важното: как да ги убиваме, без да убием носителите? Разбира се — продължи той, — ако успеем да ги прилъжем да влизат в някаква стая един по един, бихме могли да им инжектираме приспивателно и така да ги спасим от паразитите... но това прилича на старата шега за това, как да заловиш славей: много е просто, трябва само тихичко да се промъкнеш зад него и да поръсиш опашката му със сол. Аз не съм учен — само ченге, макар и в друго ведомство — но говорих с учените тук. Само биологическата война може да ни спаси. Необходим ни е микроб, който да убива плужеците и да е безвреден за носителите. Не изглежда прекалено сложно, нали? Познаваме стотици болести, които са смъртоносни за тях: едра шарка, тиф, сифилис, енцефалит, болестта на Оберайер, чума, жълта треска и какво ли не. Но всички те ще избият и носителите.

— Не може ли да използваме нещо, към което всички имат имунитет? — попитах аз. — Всички сме ваксинирани срещу тиф, например. И почти всички — срещу едра шарка.

— Това няма да свърши работа. Паразитът няма как да прихване болестта, щом носителят му е имунизиран към нея. Сега, след като се покриха с твърда обвивка, плужеците контактуват с външната среда само чрез своите носители. Трябва ни нещо, което да зарази носителя, но за него да е не по-силно от лека треска, а за паразитите да бъде смъртоносно.

Канех се да отговоря, когато видях на вратата Стария. Извиних се и отидох при него.

— Какво толкова те разпитва Кели? — попита той.

— Не ме разпитва — отвърнах.

— Така си мислиш. Знаеш ли кой е Кели?

— Трябва ли да зная?

— Да. Всъщност, май не: той никога не е позволявал да му бъде направена снимка. Става дума за Б. Дж. Кели, най-големия научен криминолог на нашето време.

— Този Кели ли? Но той не е военен.

— Вероятно са го взели запас. По това можеш да разбереш колко важна е тази лаборатория. Да вървим.

— А къде е Мери?

— Сега не можеш да я видиш. Възстановява се.

— Случило ли се е нещо с нея?

— Обещах ти, че нищо лошо няма да ѝ се случи. Стийлтън е най-добрият в своята област. Но се наложи да дълбаем в мозъка ѝ, преодолявайки нейната подсъзнателна съпротива. Това винаги е тежко за обекта.

Обмислих думите му.

— Научихте ли това, което искахте?

— И да, и не. Все още не сме приключили.

— А какво искате да научите?

Вървахме по един от безкрайните подземни коридори на базата. В следващия момент той ни отведе в неголям кабинет, където седнахме. Стария натисна бутона на комуникатора на бюрото и каза:

— Личен разговор.

— Да, сър — отвърна един глас. — Изключвам записващото устройство. — На тавана светна зелена лампичка.

— Не че им вярвам — оплака се Стария, — но така поне само Кели ще слуша записа. А сега, синко, това, което искаше да узнаеш...

Честно казано, не съм много сигурен дали имаш право да го чуеш. Ти се ожени за това момиче, но нейната душа не ти принадлежи... а това е скрито толкова дълбоко в нея, че тя не е знаела за съществуването му.

Не казах нищо и той продължи с по-тревожен глас:

— Може би ще е по-добре да ти кажа поне толкова, че да разбереш за какво става дума. Иначе ще се опиташ да го изтръгнеш от нея, а не искам това да се случи. Така можеш да й причиниш нервно разстройство. Тя едва ли си спомня нещо — Стийлтън работи много фино — но би могъл съвсем да й объркаш понятията.

Поех дълбоко дъх и казах:

— Сам ще прецениш.

— Добре, ще ти разкажа малко и ще отговаря на въпросите ти... на някои от тях... ако тържествено обещаеш да не се опитваш да научиш нищо за това от жена си. Не си достатъчно опитен.

— Много добре, сър. Обещавам.

— Имало едно време група хора, нека ги наречем култ, които си спечелили лоша слава сред останалата част от човечеството.

— Зная. Цитманите.

— Откъде разбра? Мери ли ти каза? Не, това не може да бъде — самата тя не го знаеше.

— Не, не е тя. Сам се досетих.

Той ме погледна с необичайно уважение:

— Май съм те подценявал, синко. Та, както каза ти, цитманите. Мери е живяла сред тях като малка, в Антарктида.

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Те са напуснали Антарктида през... — зъбните колела се зацепиха и необходимото число се появи на бял свят, — ... през 1974 година.

— Точно така.

— Но в такъв случай, Мери е около четиридесетгодишна!

— Това притеснява ли те?

— Не, но тя не е на тази възраст.

— Е, и не е. Календарната ѝ възраст е около четиридесет години. Биологически е в средата на двадесетте. А субективно е още по-млада, защото няма съзнателни спомени за нищо през 1990 година.

— Какво искаш да кажеш? Това, че не си спомня, го разбирам — тя не иска да си спомня. Но останалите ти думи?

— Добре ме чу. Тя е на толкова години, на колкото е, защото... нали видя помещението в кораба, където тя започна да си спомня? Прекарала е над десет години в анабиоза в резервоар, подобен на онзи.

XXVIII

С възрастта не ставам по-глупав и издръжлив; напротив. Мисълта, че моята Мери е плавала в тази изкуствена утроба ни жива, ни умряла, а консервирана като скакалец в туршия, ми дойде твърде много.

— Съвземи се, синко — чух гласа на Стария. — Тя е наред.

— Продължавай — казах аз.

Историята на Мери бе проста, макар и загадъчна.

Тя била открита в блатата край Кайзервил — на северния полюс на Венера. Малко момиче, което не можело да разкаже нищо за себе си и знаело само името си — Алюкер. Никой не обърнал внимание на странното име, пък и дете на нейната възраст не можело да бъде свързано с краха на цитманитите — корабът с доставки, който кацнал край тяхната колония „Нов Цион“ през 1980, не открил нито един оцелял. Десет години време и над двеста километра джунгла делели откритото край Кайзервил дете и наказаните от Бога колонисти от „Нов Цион“.

Появяването на кой — знае откъде взело се дете на Венера през 1990 било твърде невероятно, но наблизко нямало някой с достатъчно ум, за да се заинтересува от това. В Кайзервил живеели миньори, проститутки, няколко представители на „Двупланетната корпорация“ и толкова. А ежедневното копане на радиоактивна тиня от блатата не оставя много енергия за размишления.

Тя растяла, като използва за играчки покерните жетони и наричала всяка жена наоколо „мамо“ или „лельо“. Съкратили името на Лъки. Стария не ми каза кой е платил билета ѝ до Земята; проблемът беше какво е правила, след като Нов Цион е бил погълнат от джунглата; а и какво точно се бе случило с колонията.

Но единственото свидетелство за тези неща бе заровено в мозъка на Мери, здраво заключено зад ужаса и отчаянието.

Малко преди 1980 — приблизително по същото време, когато са се появили съобщения за забелязани летящи чинии над Сибир — титанците открили колонията Нов Цион на Венера. Това прави една сатурнианска година преди нахлуването им на Земята. Те едва ли са очаквали да открият земляни на Венера; по-вероятно е просто да са я разужнавали, както от дълго време са били разужнавали Земята. А може и да са знаели къде да търсят — след като от толкова години са отвлечали земляни, нищо чудно да са попаднали на някой, от чиято памет да са научили за Нов Цион. В тъмните спомени на Мери не се споменава нищо за това.

Тя видяла превземането на колонията, видяла как родителите ѝ се превърнали в зомбита, които не ѝ обръщали никакво внимание. Явно самата тя не е била използвана за носител или поне бързо е била отхвърлена като немошна и без значение. Така или иначе, за известно време, което се видяло на детския ѝ ум безкрайно, тя се навъртала наоколо, нежелана от никого, без никой да се грижи за нея. Все пак не я закачали, а за храна събирала отпадъци като мишка. Плужеците явно имали намерение да се нанесат на планетата; основната маса техни роби трябвало да бъдат венерианците, а земните колонисти били заловени просто случайно. Сигурно е, че Мери е видяла как поставят родителите ѝ в анабиоза — може би за по-нататъшна употреба при нападението срещу Земята.

По-нататък самата тя също попаднала в резервоарите. Дали в титански кораб, или в база на Венера? Второто е по-вероятно, тъй като при пробуждането си тя все още е била на планетата. В цялата история има много неясноти. Дали плужеците, яздили венерианците, са били същите като тези по колонистите? Възможно е; Животът и на Земята, и на Венера е на кислородо-въглеродна основа. Плужеците могат да изработват най-различни белтъци, но трябва да се приспособят към биохимията на своите носители. Ако венерианците бяха на кислородо-сицилиева основа като марсианците или пък на флуорова, паразитите, предназначени за тях не биха могли да яздят и земните хора.

Но същността на проблема е ситуацията по времето, когато Мери е била извадена от изкуствения инкубатор. Нашествието на титанците на Венера се е оказало неуспешно. Мери е била яхната от плужек веднага, след като са я извадили от резервоара... и е надживяла този плужек.

Защо е умрял той? Защо те всички са умрели? Защо не е успяло нашествието им на Венера? За отговорите на точно тези въпроси Стария и доктор Стийлтън дълбаеха в мозъка на Мери.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— Малко ли ти беше? — отвърна той.

— Но то поражда повече въпроси, отколкото тези, на които отговаря.

— Има още много — призна той, — но ти не си експерт по Венера, нито психолог. Казах ти достатъчно, за да разбереш защо човъркаме в мозъка на жена ти и да не я разпитваш за това. Бъди добър към нея, момчето ми — тя е понесла повече страдания, отколкото бих пожелал и на враговете си.

Не обърнах внимание на съвета — лично моя работа си беше как ще се разбирам с жена си. Вместо това казах:

— Не мога да разбера защо още отначало съм свързал Мери с летящите чинии? Сега става ясно, че умишлено си я избрал за първото задание. С основание, както се оказа... но защо? И не се опитвай да ме баламосваш.

Стария изглеждаше озадачен.

— Синко никога ли не си имал предчувствия?

— Имал съм, разбира се!

— А какво е предчувствие?

— Ами... вярваш, че нещо е така, без да имаш доказателство за това.

— Аз бих нарекъл предчувствието автоматично разсъждение на подсъзнателно ниво, използващо сведения, с които не знаеш, че разполагаш.

— Звучи ми като черна котка в тъмна стая. Ти не си разполагал с никакви сведения. Само не ми казвай, че подсъзнанието ти работи с данни, които ще получиш след една седмица.

— Но аз имах данни.

— Ъ?

— Какво е последното нещо, през което минава кандидат-агентът, преди да бъде одобрен?

— Личният разговор с теб.

— Не, не!

— А, да... Хипноанализът! — бях забравил за него по простата причина, че обектът по принцип не си спомня нищо за сеанса. — Значи си знаел за Мери още тогава и не е било никакво предчувствие.

— Отново не. Тогава не знаех почти нищо — нейните бариери са силни. Всъщност, бях забравил и малкото, което съм знаел. Не знаех, че Мери е агентът за това задание По-късно прегледах хипноразпита ѝ и тогава *разбрах*, че трябва да има още. Тогава се опитахме да се докопаме до всичко, но безуспешно. А сега нямаме друг избор.

Помислих върху думите му.

— Доста зле ще ѝ се отрази това ровичкане из мозъка ѝ.

— Няма как. Съжалявам.

— О'кей, о'кей. — Изчаках малко, след което продължих: — ...

А какво имаше в моя хипноразпит?

— Въпросът ти е неуместен.

— Дрън-дрън.

— А и да исках, не бих могъл да ти кажа. Никога не съм слушал твоя разпит, синко?

— Ъ?

— Слуша го заместникът ми. Той каза, че в него няма нищо, което да е необходимо да чуя и аз въобще не съм го пускал.

— Така ли? Е, благодаря ти.

Татко само изсумтя. Двамата с него винаги успяваме да се ядосаме взаимно.

XXIX

Плужеците бяха измрели от нещо, което се прихванали на Венера — в това бяхме почти сигурни. Едва ли щяхме да имаме възможност да съберем непосредствена информация от друг източник; в базата пристигна съобщение, че чинията край Пас Крисчън е била бомбардирана, за да не попадне отново в ръцете на врага. Стария се бе надявал да съживи хората в резервоарите и да ги разпита, но това вече беше невъзможно.

Оставаше само Мери; дано отговорът се съдържаше в нейните спомени. Човек би помислил, че след като някаква венерианска заразна болест бе фатална за плужеците, а за хората не (поне Мери бе оживяла), то е достатъчно да ги изследваме всичките, за да разберем коя е нужната. Да, ама не! Все едно да се преброят пясъчни зърна на брега на морето. Списъкът от венерианските болести, несмъртоносни за човека, е удивително дълъг. От гледна точка на венерианските микроби ние имаме твърде необичаен и явно неприятен за тях вкус. Стига те да имат гледна точка, в която се съмнявам дълбоко, каквото и да разправя Макилвейн.

Проблемът допълнително се усложняваше от това, че на Земята имаше ограничен брой живи култури, способни да разпространяват венерианските болести. Този пропуск можеше, разбира се, да бъде поправен... за не повече от век научни изследвания на чуждата планета.

Междувременно във въздуха вече се усещаше хладния полъх на есента; режим „Загар“ не можеше да продължава вечно.

Единственото, което оставаше на учените, бе да дълбаят в мозъка на Мери, където се надяваха, че се намира отговорът. Това не ми харесваше, но няхах власт да го прекратя. Тя не даваше вид да знае защо непрекъснато я карат да се подлага на хипноза. Изглеждаше спокойна, но умората ѝ личеше по кръговете под очите и други подобни белези. Накрая не издържах и поисках от Стария да оставят Мери на мира.

— Сам знаеш, че нямаме друг изход, синко — тихо ми отвърна той.

— По дяволите! Ако досега не сте открили това, което търсите, никога няма да го откриете.

— Имаш ли представа колко време е необходимо, за да се прегледат всички спомени на един човек, дори само в рамките на определен период? Точно толкова, колкото е самият период. А това, което търсим — ако въобще е там — е тънко и неуловимо.

— Ако въобще е там — повторих аз. — Дори не сте сигурни, че има защо да се ровите. Слушай... ако в резултат на това, повредите по някакъв начин мозъка на Мери, ей Богу, ще те удуша със собствените си ръце.

— Ако не успеем — отвърна спокойно той, — ти сам ще пожелаеш тя да е полудяла. Да не би да искаш да отглеждаш деца за роби на титанците?

Захапах долната си устна.

— Защо не ме изпратиш в Русия, вместо да се мотам тук като муха без глава?

— И таз добра. Ти си необходим тук заради Мери — да поддържаеш духа ѝ и да я ободряваш. А не да ми се правиш на бабаит! Освен това, мисията в Русия вече е излишна.

— Защо? Какво се е случило? Пратил си някой друг ли?

— Ако поне от време на време хвърляше по едно око на новините, щеше да разбере.

Побързах да послушам съвета му. Този път бях успял да пропусна вестта за чумата Азия — втората по значителност новина на столетието и единствената разпростряла се по цял континент епидемия на „черната смърт“ след края на шестнадесети век.

Отначало не можах да разбере нищо. Вярно е, че руснаците са луди. Но здравеопазването и хигиената там са общо взето на ниво; строят всички в редица и никой не може да мине метър. А за разпространението на чумата е необходимо страната буквално да гъмжи от плъхове, бълхи, въшки... поне така учи историята. Докато руските бюрократи бяха прочистили дори Китай до такава степен, че бубонната чума и тифът бяха почти на изчезване.

А сега и двете епидемии се разпространяваха по цялата китайско-сибирско-руска ос. Щом дори правителството бе вдигнало

ръце от нея и бе изпратило молба за помощ до ООН, работата бе наистина сериозна. Какво се бе случило?

Събрах две и две и отново потърсих Стария.

— Шефе, в Русия има плужеци.

— Да.

— Ти знаеш? Господи, трябва да действаме много бързо, защото в противен случай цялата долина на Мисисипи ще пламне от епидемии, както това се е случило в Азия. Само един малък плъх... — Титанците въобще не си правеха труда да мислят за хигиената на носителите си. Едва ли някой се бе къпал по цялото разстояние от канадската граница до Ню Орлийнз, след като плужеците изоставиха маскарада. Въшки... бълхи... ужас. — Ако не намерим изход, май ще е по-добре да ги бомбардираме. Това ще е по-добра смърт за тях.

— Да — въздъхна Стария. — Може би това е най-доброто решение. Може дори да е единственото. Но много добре знаеш, че няма да постъпим по този начин. Ще се опитваме да ги спасим, докато все още има надежда.

Замислих се. Бяхме на път да изгубим още едно състезание с времето. Плужеците явно бяха достатъчно глупави, за да не пазят робите си. Може би се местеха от планета на планета точно защото разваляха всичко, до което се докоснат. След време носителите им умираха и те трябваше да си търсят нови.

Теории, теории. Едно обаче беше сигурно: ако не успеехме да се справим с плужеците, в червената зона много скоро щяха да се развихрят опустошителни епидемии! Реших да направя това, което обмислях от доста време — да се намеся в сеансите на претърсване на паметта на Мери. Ако в нея имаше скрито нещо, което би могло да ни помогне да избием плужеците, може би щях да го видя, докато другите са го пропуснали. Въобще не ме интересуваше какво ще кажат Стийлтън или Стария. Писнало ми беше да се отнасят с мен като с кръстоска между принц-консорт и изтърсак.

XXX

Двамата с Мери бяхме настанени в малка кутийка, предназначена по принцип за един човек; вътре бяхме натъпкани като сардели, но не ни пукаше. На следващата сутрин се събудих първи и направих обичайната бърза проверка дали на гърба ѝ няма плужек. Докато я правех, Мери отвори очи и уморено ми се усмихна.

— Заспивай — казах ѝ.

— Не, вече се събудих.

— Мери, знаеш ли колко е инкубационният период на бубонната чума?

— От къде на къде — отвърна тя. — Я, едното ти око станало малко по-тъмно от другото.

Разтърсих я.

— Внимавай, момиче. Снощи бях в библиотеката на лабораторията и направих някои сметки. Излиза, че плужеците са нападнали Русия поне три месеца, преди да нападнат нас.

— Да, разбира се.

— Ти знаеш? И защо не ми каза по-рано?

— Не си ме питал.

— О, небеса! Хайде да ставаме; гладен съм.

Преди да излезем попитах:

— Днес пак ли ще играете на въпроси и отговори?

— Да.

— Мери, ти никога не си ми казвала какво те питат.

— Но аз не зная — удивено каза тя.

— Така си и мислех. Дълбока хипноза със заповед за забравяне в края на сеанса, а?

— Сигурно.

— Хм-м-м... е, ще направим някои промени. Днес идвам с теб.

— Да, скъпи — не възрази тя.

Както обикновено, всички бяха събрани в кабинета на Стийлтън — Стария, самият Стийлтън, началник-щабът на базата полковник Гибзи, някакъв подполковник и цяла орда сержанти — техници, свързки и всякаква прислуга. В армията е необходима работна група от най-малко осем души, за да се помогне на един шапкар да си издуха носа.

Стария повдигна вежди, като ме видя, но премълча. Един от сержантите се опита да ме спре на входа.

— Добро утро, мисис Нивънс — каза той на Мери и се обърна към мен: — Вас ви няма в списъка.

— Ами тогава ме впиши — предложих му аз, избутах го и влязох.

Полковник Гибзи ме изгледа осъдително и промърмори нещо на Стария. Останалите сякаш се бяха вкаменили — освен една девойка — сержант, която не можа да се сдържи да не се засмее. — Минутка, полковник — каза Стария на Гибзи, наведе се над мен и прошепна в ухото ми: — Синко, ти ми обеща.

— Оттеглям обещанието си. Не е редно да караш човек да обещава такива неща за жена си.

— Нямах никаква работа тук, синко. Не си специалист в тази област. Излез; поне заради Мери.

До този момент и през ум не ми беше минавало да оспорвам правото на Стария да присъства на сеансите, но неочаквано за себе си заявих:

— Ти нямах работа тук. Нали не си психоаналитик? Така че, излез.

Стария погледна Мери, не прочете нищо по безизразното ѝ лице и рече:

— Да не си ял сурово месо, а, синко?

— Тъй като правите експерименти върху моята жена — отвърнах, — смятам поне да установя лично правилата.

Намеси се и полковник Гибзи:

— Вие, младежо, да не сте си изгубили ума?

— А вие какъв сте? — попитах го аз. — Знакът на ръката ви показва, че не сте лекар, камо ли психолог. Или може да имате втора специалност?

— Изглежда забравяте, че се намирате във военна база — изпъчи се той.

— А вие забравяте, че нито аз, нито жена ми сме военни! — срязах го аз и задърпах Мери. — Хайде, мила. Заминаваме.

— Да, Сам.

Обърнах се към Стария:

— Ще се обадя в Отдела къде да ни препращате пощата.

— Почакай минутка, моля те. Поне заради мен — рече Стария. Спрях и той продължи към Гибзи: — Полковник, бихте ли излезли за малко с мен? Трябва да поговорим насаме.

Полковник Гибзи ме погледна с изпепеляващия взор на председател на военнополови съд, но излезе. Всички останали чакахме вътре. Ниските чиновници запазиха покерджийските си физиономии, подполковникът изглеждаше смутен, а усмихнатата сержантка едва се съдържаха да не прихне. Единственият, но когото явно му бе все едно, беше Стийлтън. Той извади някакви бумажки от „входящия“ си кош и започна спокойно да ги преглежда.

След около петнадесетина минути в стаята влезе един сержант и каза:

— Доктор Стийлтън, командирът каза да започвате.

— Много добре, сержант — отвърна докторът, след което ме погледна и каза: — Хайде да отидем в операционната.

— Не така бързо — спрях го аз. — Какви са всички тези хора тук? Например този — посочих подполковника.

— Ъ? Той е доктор Хейзълхърст — две години на Венера.

— О'кей, той остава. — Улових погледа на сержантката с усмивката и я попитах: — А каква е твоята работа, сестричке?

— Моята ли? О, аз съм нещо като придружителка.

— Аз ще съм придружителката. А сега, докторе, ако обичате подберете наистина само необходимите от всички хора тук.

— Разбира се, сър.

Единственият необходим се оказа подполковник Хейзълхърст. Влязохме в операционната — Мери, аз и двамата специалисти.

Там имаше само една кушетка и няколко стола. От тавана стърчеше двойната муцуна на камера за тримерно изображение. Мери легна на кушетката, а доктор Стийлтън взе една спринцовка:

— Сега ще продължим от там, където завършихме вчера, мисис Нивънс.

— Един момент — казах аз. — Имате ли записи от предишните сеанси?

— Разбира се.

— Нека първо ги прегледаме. Искам да навляза в обстановката.

Той се поколеба, но се съгласи:

— Както желаете, мистър Нивънс. Нека мисис Нивънс изчака в кабинета ми. По-късно ще я повикаме.

Вероятно в мен още витаеше духът на противоречие; след победата над Стария бях доста самоуверен.

— А защо първо да не я попитаме дали иска да напусне?

— Не знаете какво говорите — удиви се Стийлтън. — Тези записи могат да разстроят емоционално жена ви... и дори да ѝ навредят.

— Много съмнителна терапия, млади човече — намеси се и Хейзълхърст.

— Не става дума за терапия, както много добре знаете — казах аз.

— Ако целта ви бе терапия, щяхте да използвате метода на ейдетическите спомени, а не наркотици.

— Не разполагаме с много време — разтревожено отвърна Стийлтън — и затова се налага да използваме по-груби методи. Не мисля, че мога да позволя на обекта да види записите.

— Съгласен съм с вас, докторе — отново се обади Хейзълхърст.

— Вървете по дяволите и двамата! — избухнах аз. — Никой не ви е искал компетентните мнения. Тези записи са изтръгнати от паметта на жена ми и следователно принадлежат на нея. Писна ми от отворковци! Да не си мислите, че сте хванали господата за шлифера! Това не ми харесва у плужеците, а още по-малко у хората. Тя ще реши сама. *Попитайте я!*

— Мисис Нивънс, желаете ли да видите тези записи? — попита Стийлтън.

— Да, докторе — отвърна Мери, — много бих искала.

Това явно го учуди.

— Ъ-ъ-ъ, нека попитам отново, да не би да сте ме разбрали погрешно. Вие лично ли искате да ги видите?

— Да, заедно с мъжа ми. Не възразявам да останете и вие с доктор Хейзълхърст.

Те останаха. В стаята бяха донесени купчина ленти, всяка прилежно номерирана и с отбелязани дати и възраст. Преглеждането на всичките би отнело часове, затова веднага се отказах от тези, описващи живота на Мери след 1991 година, тъй като едва ли в тях трябваше да се търси решението на проблема.

Започнахме с ранното ѝ детство. Всяка лента започваше с изображение на обекта — Мери — задъхващ се, стенещ и съпротивляващ се, както правят хората, когато биват насилва заставени да се върнат по следа в своята памет, която биха желали да не си припомнят; следваше реконструкция на събитията — нейния глас и тези на другите. Най-много ме учуди лицето на Мери... имам предвид в резервоара. Бяхме увеличили изображението до такава степен, че то сякаш седеше в скутовете ни и можехме да следим всяка нейна гримаса.

Лицето ѝ първо стана като на малко момиче. Е, чертите ѝ се запазиха почти същите, но изглеждаше така, както трябва да е била в първите години след раждането си. Това ме накара да се размечтая, че и ние може да имаме малка дъщеричка.

След това изражението на лицето ѝ се променяше, за да изобрази останалите действащи лица от нейните спомени. Сякаш гледахме невероятно способен актьор, който играе едновременно много роли.

Мери прие спокойно всичко това, но ръката ѝ здраво стискаше моята. Когато стигнахме до ужасния момент, в който родителите ѝ престанаха да са самите те, а се превърнаха в роби на плужеците, тя едва не смаза пръстите на ръката ми. Но успяваше да се владее.

Прескочих лентите с надпис: „Период на анабиоза“ и преминахме към следващата група — от събуждането ѝ до спасяването сред блатата.

Едно бе сигурно: тя е била яхната от плужек веднага след съживяването си. Мъртвешкото изражение на лицето ѝ беше същото като на носител на плужек, изоставил маскарада — такава получавахме всеки ден от червената зона. Оскъдността на спомените ѝ от този период бе допълнително потвърждение за това.

След това, доста внезапно, тя вече не беше обладана от паразит, а отново бе малко момиче, болно и силно уплашено. Тези спомени бяха

като в делириум, но след малко се разнесе нов глас, висок и ясен: „Да пукна дано! Виж, Пийт... малко момиченце!“ Друг глас му отговори: „Живо ли?“ и първият продължи: „Не зная.“

Лентата продължаваше в Кайзервил, включваше възстановяването на Мери от болестта, много нови гласове и спомени и скоро след това свършваше. Доктор Стийлтън извади лентата от проектора и предложи:

— Нека пуснем още един запис от този период. Всичките леко се различават един от друг, а периодът е ключов.

— Защо, докторе? — поиска да узнае Мери.

— Ъ? Разбира се, ако не искате — няма, но нали разследваме точно този период? Трябва да изградим картина за случилото се с паразитите и да разберем защо са измрели. Ако можем да разберем какво е убило титанеца, който ви е, ъ-ъ-ъ, управлявал, а вас е оставил жива... ще разполагаме с оръжие срещу тях.

— *Нима не знаете?* — попита учудено Мери.

— Ъ? Все още не, но смятаме да разберем. Човешката памет съхранява удивително много подробности.

— Но аз мислех, че знаете. Става дума за „деветдневната треска“.

— *Какво?* — Хейзълхърст скочи от стола си.

— Не можахте ли да познаете по лицето ми? То беше съвсем характерно за болестта. По-късно, в Кайзервил ми се е случвало да бъда медицинска сестра за „такива болни“, тъй като вече имах имунитет срещу „треската“.

— Какво ще кажете, докторе? — попита Стийлтън. — Виждали ли сте случай на тази болест?

— Случай? Не, след втората експедиция всички вече бяха ваксинирани. Разбира се, познати са ми клиничните ѝ характеристики.

— А какво ще кажете за този запис?

— Е — предпазливо започна Хейзълхърст, — би могло да е, но не съм убеден.

— Какво не ви е ясно? — остро каза Мери. — Нали ви казах, че е „деветдневната треска“.

— Трябва да бъдем абсолютно сигурни — извини се Стийлтън.

— Какво повече ви е необходимо? Погледнете само — няма никакво съмнение. Пийт и Фриско, които ме намериха, ми казаха по-

късно от какво съм била болна. А и самата аз съм се грижила за болни от „треската“, без да се заразя. Спомням си лицата им, малко преди да умрат — точно като моето на записа. Никой, който поне веднъж е виждал случай на болестта, не би могъл да го сбърка с нищо друго. Какво повече искате? Да го видите изписано с огнени букви на небето ли?

Само веднъж бях виждал Мери толкова близо до излизане от себе си. Казах си: „Внимавайте, господа, че иначе я камилата, я камиларя“.

— Мисля, че бяхте убедителна, госпожо — рече Стийлтън. — Само едно не ми е ясно: отначало казахте, че нямате съзнателни спомени от този период. Моите изследвания показаха същото. А сега говорите, сякаш не е така.

— Сега си го спомних — Мери беше объркана. — Спомних си го много добре. Бях го забравила от много години.

— Мисля, че разбирам — каза той и се обърна към Хейзълхърст: — Е, докторе, имаме ли култура от тази болест? Вашите момчета работили ли са с нея?

— Да са работили? — Хейзълхърст не можеше да повярва на ушите си. — Не, разбира се! И дума да не става — кой би работил с деветдневната треска! Със същия успех можем да използваме детски паралич или тиф. Все едно да лекуваш брадавици с трион.

Докоснах Мери по рамото.

— Хайде да си вървим, скъпа. Мисля, че вече нямаме работа тук.

Тя трепереше и в очите ѝ имаше сълзи. Отведох я в офицерската столова, където приложих моята систематична терапия — неразредена.

По-късно сложих Мери в леглото за следобедна дрямка и поседях малко до нея, докато заспи. След което отидох при баща ми в кабинета, който му бяха предоставили и му казах: „Здрасти“.

Той ме погледна замислено:

— Елихю, дочух, че си уцелил джакпота.

— Предпочитам да ме наричат „Сам“ — отвърнах аз.

— Добре, Сам. Победителите не ги съдят, макар победата ти да не донесе почти нищо. Нищо чудно, че и колонистите, и плужеците са измрели от деветдневната треска. Не виждам как бихме могли да я

използваме. Не можем да очакваме у всеки неукротимата воля за живот на Мери.

Разбирах го много добре; смъртният процент сред заболялите от треската земляни беше над деветдесет и осем. Сред ваксинираните беше нула, но това не ни вършеше работа. Необходим ни бе микроб, който да убие плужека и само леко да разболее човека.

— И какво от това? — казах. — И без това много скоро из долината на Мисисипи ще плъзнат я чума, я тиф... нищо чудно и двете.

— Плужеците може да са взели поука от Азия и да въведат драстични санитарни мерки — отвърна той. Тези думи до такава степен ме учудиха, че едва не изпуснах следващите: — Не, Сам, ще трябва да измислиш по-добър план.

— Аз ли? Че кой съм аз?

— Сега ти отговаряш за операцията.

— Ъ? Какви, по дяволите, ги плещиш? Не отговарям за нищо и не възнамерявам да отговарям. Ти си шефът.

Той поклати глава.

— Шефът е този, който ръководи де факто. Титлите и отличията идват после. Кажи ми, смяташ ли, че Олдфийлд би могъл да ме замести?

Абсурд; заместникът на стария беше от типа „изпълнител“, много добър като такъв, но пълна нула, когато трябваше сам да вземе решение. Стария продължи:

— Не съм те издигал в йерархията, защото знаех, че когато му дойде времето, ти сам ще се издигнеш. И ти го направи — като отхвърли моята преценка, насила ме накара да приема твоето решение и се оказа прав.

— О, глупости! Просто проявих инат по този въпрос: Вие, големите мозъци, така и не се сетихте да повикате на помощ единствения истински експерт по Венера, с когото разполагате — самата Мери. Но това не значи, че аз съм знаел какво правя; просто имах късмет.

Той отново поклати глава.

— Не вярвам в късмета, Сам. Той е измислица на посредствеността, която се опитва да омаловажи по този начин постиженията на гения.

Опрях се с ръце на бюрото и се наведох към него.

— О'кей, нека бъда гений... но това не значи, че можеш да ми прехвърлиш топката. Когато всички свърши, двамата с Мери ще се оттеглим в планината и ще гледаме деца и котенца. Не възнамерявам да ставам шеф на откачени агенти.

Той се усмихна спокойно, а аз продължих:

— *Не искам* твоята длъжност... разбра ли?

— Същото е казал на Бога дяволът, когато е заел мястото му. Не го вземай навътре, Сам. Засега ще запазя званието за себе си... Междувременно, какви са планове ви, сър?

XXXI

Най-лошото в цялата работа бе, че той не се шегуваше. Опитах се да остана в сянка, но от това не излезе нищо. Същия следобед бе свикано съвещание на високо равнище, на което бях поканен и аз. Не отидох, но малко след началото му симпатична девойка със сержантски нашивки дойде да ми съобщи, че командирът ме очаквал и бих ли бил така любезен да я последвам?

Така че отидох... и се опитах да стоя настрана от дискусията. Но баща ми има един начин да направлява подобни заседания, като гледа очаквателно този, когото иска да се изкаже. Номерът е доста тънък, тъй като групата не разбира, че я водят за носа.

Но аз разбирах. Когато всички са вперили очи във вас, по-лесно е да изкажете мнението си, отколкото да премълчите. Особено след като установите, че имате мнения по всички въпроси.

В началото имаше много вайкане за пълната невъзможност да използваме деветдневната треска. Тя безспорно убиваше плужеците. Убиваше дори венерианците, които можеха да бъдат разсечени на две и пак да оцелеят. Но беше сигурна смърт и за хората — жена ми бе може би единствения известен случай на оцелял след деветдневна треска. Седем до десет дни след прихващането и... ковчег.

— Да, мистър Нивънс? — обърна се към мен командирът на базата. Не бях казал нищо, но Стария не сваляше очи от мен.

— Мисля, че досега чухме голям брой отчаяни вопли, а също и мнения, основаващи се на предположения, които може да са погрешни.

— Да?

Не бях много сигурен какво исках да кажа; досега стрелях напосоки.

— Е, постоянно се говори за деветдневната треска така, сякаш тези девет дена са абсолютен факт. А те не са.

Генералът нетърпеливо сви рамене:

— Това е просто удобен термин — болестта трае средно девет дни.

— Да, при хората — а откъде знаете колко трае при плужеците?

По одобрителния шепот на присъстващите разбрах, че отново съм уцелил джакпота. Бях поканен да обясня защо смятам, че треската се развива за различно време при плужеците и какво значение има това.

— Колкото до първия въпрос — започнах аз, — при единственият известен засега случай плужекът е умрял преди деветия ден — доста преди него. Тези от вас, които са гледали записите от паметта на жена ми — доколкото разбирам, почти всички от тук присъстващите — са разбрали, че нейният паразит я е оставил — вероятно е умрял и паднал — дълго време преди кризата на осмия ден. Това може да бъде доказано с експерименти и ако се окаже вярно, възниква друг проблем. Човек, заразен от болестта, би могъл да се отърве от своя паразит да кажем... на четвъртия ден. Остават пет дни да бъде открит и излекуван.

Генералът подсвирна.

— Това е много рискован метод, мистър Нивънс. Как предлагате да ги излекуваме? Или дори да ги открием? Представете си, че пуснем заразата в червената зона; ще са ни необходими невероятни усилия — не забравяйте, че ще срещнем активна съпротива — за да открием и излекуваме един по един повече от петдесет милиона човека, преди те да са умрели.

Веднага му върнах „горещия картоф“, почудих се колко ли експерти са си изградили име на такива по този начин.

— Вторият ви въпрос е въпрос на тактика и материално-техническо обезпечаване — той е по *вашата* част. Що се отнася до първия, имате си експерт — посочих доктор Хейзълхърст.

Той започна да го увърта; знаех много добре как се чувстваше в момента. Недостатъчен опит с болестта... необходими са нови изследвания... експерименти... Все пак успя да си спомни, че е било работено за създаване на антитоксин, но ваксината за имунизация се оказала толкова успешна, че той не бил сигурен дали антитоксинът е създаден и доколко е сполучлив. Завърши изложението си с неубедителното оправдание, че изследването на екзотичните венериански болести било още в зародиш.

— Този антитоксин — прекъсна го генералът. — Кога можете да разберете нещо повече за него?

Хейзълхърст отговори, че трябвало да се обади на някакъв човек в Сорбоната.

— Звънете веднага — заповяда командирът. — Свободен сте.

Рано на следващата сутрин, още преди закуска, Хейзълхърст почука на вратата на нашата стая. Излязох в коридора, за да видя какво иска.

— Извинете, че ви събудих — започна той, — но вие се оказахте прав за антитоксина.

— Тоест?

— Изпратиха ми проба от него от Париж; чакам я да пристигне всеки момент. Надявам се още да е ефективен.

— А ако не е?

— Е, имаме начин да го направим. Така или иначе, ще се наложи да приготвим милиони дози от него, ако този невероятен план бъде приложен.

— Благодаря за информацията — казах аз и се обърнах, за да вляза обратно в стаята, но той ме спря.

— Ъ-ъ-ъ, мистър Нивънс... Относно разпространителите...

— Разпространители?

— Да, на болестта. Не можем да използваме плъхове, мишки или другите земни разпространители. Знаете ли как се предава болестта на Венера? Чрез малката летяща ротатория, венерианския еквивалент на насекомо. Но тук нямаме от тях, а те са единственият разпространител на заразата.

— Искате да кажете, че не можете по никакъв начин да ме заразите?

— О, бих могъл да ви инжектирам вируса. Но не можем да пуснем милион парашутисти със спринцовки, които да помолят язденото от плужеци население да стои мирно, докато го инжектират — той разпери ръце безпомощно.

В ума ми започна постепенно да се изгражда една картина — милиони парашутисти, спуснати едновременно...

— Защо питате мен? Проблемът е медицински.

— Да, разбира се. Просто помислих, че... Е, вие, все успявате да измислите нещо...

— Благодаря. — Умът ми бе зает с решаването на две задачи едновременно и се получи нещо като задръстване. Колко ли хора имаше в червената зона? — Нека изясним това: ако вие сте заразен от треската, има ли начин да я прихвана от вас? — Парашутистите не можеха да бъдат медици; нямаше да бъдат достатъчно.

— Не е лесно. Ако взема от слюнката си и я поставя във вашето гърло, може да се заразите. А ако ви прелея от моята кръв, със сигурност ще прихванете треската.

— Директен контакт, а? — Колко ли хора ще може да обслужи един парашутист? Двадесет? Тридесет? Повече? — В такъв случай нямате проблеми.

— Моля?

— Какво е първото нещо, което прави един плужек, когато се натъкне на друг, когато не е срещал скоро?

— *Сливане!*

— Винаги съм го наричал „директен разговор“ — така, мисля, го наричат самите плужеци. Мислите ли, че болестта може да се предаде чрез него?

— Да мисля ли? Уверен съм! Доказали сме, тук, в лабораторията, че при сливането се осъществява обмен на живи протеини. Те няма да могат да избягнат предаването на заразата; ще заразим цялата колония като един. Как не се сетих за това!

— Не се настройвайте предварително — охладих го аз. — Но мисля, че ще свърши работа.

— Ще, ще! — потвърди Хейзълхърст. Понечи да тръгне, но се спря. — О, мистър Нивънс... имате ли нещо против... зная, че искам твърде много...

— За какво говорите? — с нетърпение очаквах да си тръгне, за да обмисля останалата част от другия проблем.

— Ами... бихте ли ми позволили да обявя метода за разпространение на заразата? Разбира се, приоритетът на откривателя остава за вас, но генералът очаква толкова много от мен, а това би направило доклада ми пълен.

Той изглеждаше толкова притеснен, че за малко не се засмях. Успокоих го:

— Нямам нищо против. Това си е по вашата част.

— Извънредно любезен сте. Ще се постарая да ви се отблагодаря — той си тръгна щастлив. Аз бях не по-малко доволен; бе започнало да ми харесва да съм „гений“.

Останах за малко в коридора, за да подредя в ума си основните моменти на плана. После влязох в стаята. Мери отвори очи и ме дари с божествената си усмивка. Протегнах ръка и я погалих по косата.

— Добро утро, слънчице. Знаеш ли, съпругът ти е гениален?

— Да.

— Така ли? Не си ми го казвала.

— Не си питал.

Хейзълхърст бе нарекъл идеята в доклада си „метод на Нивънс“. Бях помолен да дам някои разяснения, устно от командира, а от татко — по неговия метод с втрещения поглед.

— Съгласен съм с доктор Хейзълхърст — започнах аз, — при положение, че експериментите потвърдят теорията. Остава, обаче, да бъде изяснен немалък брой подробности, които са по-скоро от тактическо, отколкото от медицинско естество. Синхронът във времето е изключително важен... бих казал фатален... — бях подготвил тази реч, включително колебанията и паузите, по време на закуска (Слава богу, Мери мълчи, докато се храним!) — ... и ще е необходим едновременно десант на много места. Ако искаме да спасим сто процента от населението на червената зона, трябва да направим така, че всички паразити да бъдат заразени приблизително по едно и също време, за да могат спасителните отряди да кацнат, след като плужниците вече са станали безопасни и преди някои от носителите да са преминали фазата, след която антитоксинът не може да ги спаси. Проблемът подлежи на математически анализ... — Сам, момчето ми, казах си, самият ти, стар мошенико, не би могъл да го разрешиш дори и с компютър и за деветдесет години — ... и трябва да бъде прехвърлен в съответния сектор. Тук само ще се опитам да изброя факторите, които трябва да бъдат взети под внимание. Нека означим броя на разпространителите с X , а този на спасителите — с Y . Съществуват безкрайно много възможни решения, а оптималното зависи от конкретното материално-техническо обезпечаване, с което разполагаме. Цифрите, естествено, се нуждаят от точно изчисляване,

но грубо казано... — мъчил се бях около половин час над калкулатора, но счетох за излишно да го споменавам, — ... като имам предвид собствените си, за съжаление доста близки, познания за техните навици, бих предположил...

В този момент в залата би се чул и звукът от падането на топлийка, стига някой от събралите се около масата голи мъже и жени да носеше такава. Генералът ме прекъсна едва когато дадох твърде ниска предполагаема стойност за X:

— Мистър Нивънс, мисля, че няма да имаме проблеми с какъвто и да е брой доброволци за разпространители.

Поклатих глава.

— Не можете да използвате доброволци, генерале.

— Мисля, че разбирам възражението ви. Болестта ще трябва да се развие у доброволеца и при него времето за спасяване може да се окаже недостатъчно. Но мисля, че това може да се уреди... например, чрез желатинова капсула с антитоксин, вградена в тъканта или нещо от този род. Сигурен съм, че в лабораторията ще се справят с тази задача.

Не се съмнявах в думите му, но истинската причина за възражението ми беше дълбоко вкорененото у мен отвращение от подчиняването на която и да е човешка душа, дори временно, на плужеците.

— *Не трябва* да използвате доброволци, сър. Паразитът ще разбере всичко, което знае неговият носител просто няма да встъпи в директен разговор, а ще предупреди останалите чрез устата на носителя. Но, сър, ще използваме животни — маймуни, кучета, всичко, достатъчно голямо, за да носи плужек, но неспособно да говори. Ще са ни необходими големи количества животни, за да успеем да заразим цялата червена зона преди най-рано заразените паразити да разберат, че са болни.

Направих кратко описание на финалната акция за спасяване — операция „Милосърдие“, както я нарекох — и приключих с думите:

— Операция „Треска“ може да започне веднага щом произведем достатъчно антитоксин за крайната фаза. По-малко от седмица след това на континента няма да има останал жив плужек.

Не ме аплодираха, но атмосферата в залата беше такава, сякаш го бяха направили. Генералът отиде да се обади на маршал Рекстън, а

след това изпрати при мен своя адютант с покана за вечеря. Съгласих се при условие, че поканата включва и жена ми.

Татко ме чакаше в коридора пред вратата на залата.

— Е, как се справих? — попитах аз, вълнувайки се повече, отколкото се опитвах да покажа.

— Направо ги разби — отвърна той. — Сам, мисля да ти уредя половингодишен договор със стереовизията.

Не успях да скрия удовлетворението си. Бях изиграл цялото представление, без да се запъна; чувствах се нов човек.

XXXII

Сатана — шимпанзето, което ме беше разчувствало в Националната зоологическа градина — се оказа толкова подъл, колкото бе обявено тогава, веднага след като остана без паразит. Татко бе доброволец за изпробване на теорията Нивънс-Хейзълхърст, но аз тропнах с юмрук по масата и тази чест се падна на Сатана. Причина за отказа ми не беше нито синовната обич нито неофройдистката ѝ антитеза; просто се страхуват от комбинацията „татко плюс паразит“. Не исках той да попадне под властта им дори и в лабораторни условия — той е достатъчно хитър и ловък, за да се справи с всяка ситуация. Само човек, бил в лапите на врага, може да разбере факта, че носителят е изцяло срещу нас, с всички свои умения и способности.

Затова експериментирахме върху маймуни. Разполагахме не само с тези от Националната зоологическа градина, но и с всички човекоподобни обитатели на половин дузина зоопаркове и циркове.

В сряда, дванадесети, Сатана бе инжектиран с вируса на деветдневната треска. В петък той вече беше болен; вкарахме друго шимпанзе с плужек при него. Паразитите веднага проведоха директен разговор, след което изкарахме второто шимпанзе от клетката.

В неделя, шестнадесети, господарят на Сатана се сбръчка и падна на пода. Веднага инжектирахме антитоксин на носителя му. Късно вечерта в понеделник умря и другият паразит; инжектирахме и неговия носител.

В сряда, деветнадесети, Сатана беше съвсем здрав, макар и поотслабнал, а другото шимпанзе — лорд Фаунтлерой — се възстановяваше. За да отпразнуваме успеха, дадох на Сатана един банан, а той отхапа първата фаланга на показалеца ми. Не беше случайно; това шимпанзе има отвратителен характер. На всичко отгоре нямаше време за присаждане на нова фаланга.

Това незначително нараняване не успя да помрачи радостта ми. След като ме превързаха, потърсих Мери; не успях да я открия и

отидох в офицерската столова, където се надявах да намеря някой, с когото да изпием по чашка.

Но там беше празно; всички в базата работеха по подготовката на операции „Треска“ и „Милосърдие“. По заповед на президента цялата дейност по тях се извършваше тук, в тази база в Скалистите планини. Тук бяха събрани маймуните-разпространители, около двеста на брой; тук се култивираха вирусите и антитоксина; а конете, които бяха използвани при получаването на серума, стояха в подземното игрище за хандбал.

Повечето от милион хора, които щяха да участват в операция „Милосърдие“, не бяха тук, разбира се, но те и без това не трябваше да знаят нищо до нужния ден, когато, час преди акцията, щяха да бъдат вдигнати по тревога, да им бъде връчен бластер и патрондаш със спринцовки за еднократна употреба, пълни с антитоксин. Скачащите с парашут щяха да бъдат подпомогнати, ако е необходимо, от някой сержант с по-голям крак. Бяха взети всички мерки операцията да остане в строга секретност — единственият начин да се провалим, който можех да измисля, че титанците да научат какво им готвим от някой предател или по друг начин. Немалко планове са се проваляли, защото някой глупак е издавал тайната на жена си.

Ако не успеехме да опазим тайната, нашите маймуни-разпространители щяха да бъдат застреляни, щом се появяха в зоната на титанците. Опитах се да не мисля за това и се заех с питието; бях доволен и почти сигурен, че информация за операцията няма откъде да изтече. Излизането от базата беше забранено до деня на финалната акция, а полковник Кели цензурираше или следеше всички комуникации с външния свят.

Що се отнася до изтичане на информация от някой извън базата, вероятността за това бе още по-малка. Миналата седмица генералът, татко, полковник Гибзи и аз ходихме до Белия дом. Татко изнесе там цяло представление от войнственост и раздразнение и накрая постигнахме това, което искаме, дори министър Мартинес бе оставен в неведение. Единствената възможност за провал беше президентът или Рекстън да издадат нещо, бълнувайки в съня си.

Седмица повече можеше да се окаже фатална, защото червената зона се разширяваше. След битката при Пас Крисчън плужеците бяха напреднали на наша територия и сега държаха крайбрежието на

Мексиканския залив до Пенсакола, а имаше признаци и за точни техни офанзиви. Може би им беше писнало от нашата съпротива; нищо не им пречеше да пуснат атомни бомби върху нашите градове — щяха само да похабят известно количество суров материал. Тогава... радарите наистина предупреждават предварително, но противовъздушната защита не е в състояние да се справи с масирано нападение.

Стараех се да не мисля за лошото. Само една седмица...

Полковник Кели влезе в столовата и седна до мен.

— Ще пийнете ли нещо? — предложих аз. — Имаме повод да празнуваме.

Той погледна обемистия си корем и каза:

— Мисля, че още една бира няма чак толкова да развали формата ми.

— Вземете две бири. Или дори дузина — набрах на клавиатурата бира за него, след което му разказах за успешните експерименти с шимпанзетата.

— Да, чух за това — кимна той. — Не е зле.

— Не е зле? Полковник, ние сме на крачка от успеха. След по-малко от седмица вече ще сме победили.

— Е, и?

— О, недейте така! — раздразних се аз. — Ще можете отново да се облечете и да заживеете нормално. Или мислите, че операцията няма да успее?

— Не, не мисля така.

— Тогава защо сте така мрачен?

— Мистър Нивънс — каза той, — нали не смятате, че човек с шкембе като моето се разхожда насам-натам гол с голямо удоволствие?

— Не, не смятам. Макар аз самият да свикнах с новата мода. По-удобно е, а и се пести време.

— Не се безпокойте. Така и ще си остане.

— Моля? Не ви разбрах. Казахте, че според вас операцията ще е успешна, а сега говорите така, сякаш режим „Загар“ ще остане в сила веќе веќе.

— Да, макар с известни промени.

— Бихте ли обяснили по-подробно? — помолих аз. — Днес нещо съм глупав.

Той набра още една бира за себе си.

— Мистър Нивънс, никога не съм мислил, че една военна база може да се превърне в свърталище на нудисти. Сега, след като това стана, не мисля, че нещата могат да се върнат обратно — защото те не могат. Веднъж отворена, кутията на Пандора не може да се затвори. Цялата кралска конница и цялото кралско войнство...

— Съгласен съм — отвърнах. Няма да бъде като постарому, но вие все пак преувеличавате. В деня, в който президентът отмени режим „Загар“, законите за благоприличие ще влязат отново в сила и човек, разхождащ се без гащи, ще подлежи на арест.

— Надявам се да не стане така.

— Хм... Решете все пак какво искате.

— Това не зависи от желанията ми. Мистър Нивънс, докато съществува и най-малката вероятност на Земята да е останал жив плужек, всеки почтен човек трябва с готовност да разголва тялото си при поискване... в противен случай ще рискува да бъде застрелян. Не само тази и следващата седмица, но още двадесет, а ако е необходимо и сто години от сега нататък. Не, не — добави той, — не се опитвам да омаловажа вашия план, но вие явно не виждате, че той е от местно значение и може да доведе само до временна победа. Как, например, смятате да прочистите от плужеците Амазонските джунгли — като ги проверявате дърво по дърво ли?

— Въпросът беше риторичен — продължи Кели след малка пауза. — Планетата има почти шестдесет милиона квадратни мили суша; не можем да ги проверяваме фут по фут. Дявол да го вземе, та ние не сме успели да се справим и с плъховете, макар да воюваме с тях от незапомнени времена.

— Значи положението е безнадеждно? — попитах аз.

— Безнадеждно ли? Глупости. Поръчайте си още нещо. Просто исках да ви обясня, че отсега нататък ще трябва да свикнем да живеем с този ужас, така както свикнахме да живеем с атомната бомба.

XXXIII

Бяхме събрани в същата зала в Белия дом, както в нощта, след като президентът отправи съобщението си по стереовизията, преди много седмици. Тук бяхме татко, Мери и аз, самият президент, Рексън и Мартинес, както и генералът от базата, доктор Хейзълхърст и полковник Гибзи. Всички гледахме голямата карта, която все още висеше на една от стените, от началото на операцията „Треска“ бяха минали четири и половина денонощия, но долината на Мисисипи продължаваше да свети в рубиненочервено.

Започнах да нервнича, макар операцията да бе безспорен успех — бяхме изгубили само три самолета. Според изчисленията, всички плужеци, освен тези, които по някаква причина не са провеждали директно разговори, трябваше да бъдат заразени преди три дни; двадесет и три процента от тях дори два пъти. Пресметнато бе, че в първите дванадесет часа около осемдесет процента от плужеците, особено в големите градове, са били вече заразени.

Скоро трябваше паразитите да започнат да умират дяволски бързо; много по-бързо, отколкото някога са мрели мухи... ако бяхме прави в изчисленията си.

Опитах да стоя спокойно, докато се чудех дали тези рубинови светлини означават няколко милиона смъртно болни плужеци или само двеста мъртви маймуни. Ами ако някой бе пропуснал някоя десетична точка в сметките? Или ако в разсъжденията ни имаше грешка, толкова колосална, че да не можем да я видим?

Внезапно една от светлините премигна в зелено. Всички скочихме на крака. От стереото прозвуча глас, макар да не получавахме картина.

— Говори станция „Дикси“, Литъл Рок — беше много уморен южняшки глас. — Нуждаем се от помощ. Ужасно се нуждаем от помощ. Моля всички, които ни чуват, да предадат това съобщение: Литъл Рок, Арканзас е в плен на ужасна епидемия. Известете Червения

кръст. Били сме в ръцете на... — гласът затихна, не знаей дали от слабост или връзката се прекъсна.

Едва сега се сетих да си поема дъх. Мери ме погали по ръката и аз седнах и успях да се отпусна. Радостта ни беше прекалено голяма, за да бъде удоволствие. Видях, че примигналата преди малко зелена светлинка не беше Литъл Рок; беше някъде по на запад, в Оклахома. Още две зелени примигвания, докато гледах — едното в Небраска, а другото северно от канадската граница. Чу се друг глас, този път с произношение от Нова Англия; учудих се какво прави този човек в червената зона.

— Като нощта след изборите, а, шефе? — пошегува се Мартинес.

— Да — съгласи се президентът, — само че тогава не получавахме сведения и от Мексико. — Той посочи картата; една зелена светлинка мигаше край Чиуауа.

— Свети Георги, прав си. Е, държавният департамент ще има доста работа, когато свърши всичко това, а?

Президентът не отговори и Мартинес млъкна, за мое облекчение. Самият президент, изглежда, говореше нещо на себе си; когато улови погледа ми, той се усмихна и изрецитира на висок глас:

*По големите бълхи ходят малки
и ги дразнят до крайност;
а по-малките — още по-малки
и така до безкрайност.*

От учтивост се усмихнах, макар според мен тези стихове да не бяха съвсем удачни при сегашните обстоятелства. Президентът отмести поглед от мен и каза:

— Някой да иска да вечеря? Аз лично съм гладен, за първи път в последните няколко дни.

Късно следобед на другия ден картата беше повече зелена, отколкото червена. Рекстън бе заповядал в залата да бъдат монтирани два дисплея, управлявани от командния център в Ню Пенгано; единият

показваше процентът участъци с измрели плужеци от броя, който трябваше да бъде достигнат, за да започне операция „Милосърдие“, а другият — предполагаемото време, когато ще стане това. Цифрите по тях се променяха от време на време. През последните два часа вторият дисплей се беше заковал на 17:43 източно време.

Рекстън се изправи и обяви:

— Мисля да започнем в 17:45. Господин президент, мога ли да напусна?

— Разбира се.

Рекстън се обърна към татко и мен:

— Ако все още сте решени да участвате, донкихотовци, време е.

Изправих се.

— Мери, чакай ме.

— Къде? — попита тя. Бяхме се разбрали — не без скандал, че тя няма да участва в акцията.

— Предлагам мисис Нивънс да остане тук — намеси се президентът. — В края на краищата, тя е член на семейството.

— Благодаря, сър — казах аз.

Полковник Гибзи придоби много странен вид.

Два часа по-късно летяхме към целта и вратата за скачане беше вече отворена. Двамата с татко бяхме последни в редицата парашутисти, след момчетата, които щяха да свършат истинската работа. Ръцете ми се потяха, а в ума ми витаеше мисълта: „Какво ще стане, ако парашутът не се отвори?“. Дяволски се страхувах — мразя ги тези парашути и това си е.

XXXIV

С бластер в лявата ръка и приготвена спринцовка с антитоксин в дясната се промъквах от врата на врата в определения за мен район. Той беше в старата част на Джеферсън сити, почти бордей; къщите бяха строени преди петдесетина години. Бях оползотворил две дузини от инжекциите и ми оставаха още три дузини. След това трябваше да се явя в сборния пункт — сградата на кметството. Вече ми беше писнало.

Знаех, защо участвам в операцията — не от просто любопитство; исках да ги видя как умират! Исках да ги видя мъртви, всичките, опустошаващата душата ненавист заглушаваше останалите ми чувства.

Но вече бях видял достатъчно; сега исках само да се прибира вкъщи, да се изкъпя и да забравя всичко.

Работата не беше тежка, но за сметка на това беше монотонна и отблъскваща. До този момент не бях видял жив плужек, само множество мъртви. Бях изгорил едно шляещо се куче, което ми се стори с гърбица — не съм много сигурен, виждаше се доста лошо. Приземихме се малко преди залез-слънце и вече бе почти тъмно.

Приключих с блока, в който бях влязъл, извиках за по-сигурно и излязох на улицата. Тя бе почти пуста — нали всички бяха болни от треската. Единственият човек, който вървеше по улицата, се насочи, клатушкайки се, към мен. Пресрещнах го и казах:

— Тази инжекция ще те излекува. Дай си ръката. — Той се опита да ме удари, но не успя и падна на земята. На гърба му се виждаше червената следа от плужека; избрах сравнително чисто място над бъбрека му и забих иглата там. Наклоних я леко, за да се счупи връхчето на ампулата. Спринцовките бяха заредени с газ; нищо повече не беше необходимо.

На първия етаж на следващия блок открих седем души; повечето от тях бяха толкова зле, че не им казах нищо, само им поставих инжекции и продължих нататък. Вторият етаж беше нещо подобно.

На последния етаж имаше три празни апартамента, на единия от които се наложи да изгоря ключалката, за да вляза и проверя. Четвъртият не беше празен. На пода на кухнята лежеше мъртва жена; главата ѝ бе смазана. Нейният плужек беше на гърба ѝ, но също мъртъв. Бързо излязох и огледах другите помещения.

В банята открих мъж на средна възраст, седнал в старовремската вана. Главата му отпусната на гърдите, а вените — прерязани. Помислих, че е мъртъв, но когато се наведох над него, той отвори очи и каза:

— Много късно идвате. Убих жена си.

Или много рано, помислих аз. Един поглед към дъното на ваната и пребледнялото му лице бе достатъчен, за да преценя, че по-добре да бях дошъл пет минути по-късно. Чудех се дали си струва да хабя инжекцията. Той отново заговори:

— Дъщеричката ми...

— Вие имате дъщеря? — извиках аз. — Къде е тя?

Той примигна с клепачи, но не отговори. Главата му отново се отпусна надолу. Виках в ухото му, но напразно; после докоснах вената на врата му, но не можах да усетя пулс.

Детето лежеше на легло в една от стаите; момиченце на около осем години, което би било красиво, ако не беше болестта. То се надигна, когато ме видя и започна да вика: „Татко, татко!“

— Да, да, моето момиче — успокоително казах аз. — Татко сега ще се погрижи за теб. — Инжектирах я в крака; мисля, че не го усети. Обърнах се, за да изляза, но детето отново се обади: „Жадна съм. Искam вода“. — Наложих се да се върна в банята.

Бях поднесъл чашата пред устните на момичето, когато телефонът ми иззвъня; разлях част от водата.

— Синко! Чуваш ли ме?

Посегнах към колана си и включих апарата.

— Да, какво има?

— Аз съм в малкия парк точно на север от теб. В опасност съм.

— Идвам!

Оставих чашата на пода и тръгнах към вратата, но се върнах, колебаейки се. Не можех да оставя новата си приятелка да се събуди тук и да намери по един мъртъв родител във всяко от близките помещения. Вдигнах я и я занесох на втория етаж, където влязох в

първата врата и я положих на едно канапе. Хората в апартамента бяха твърде болни, за да ѝ обърнат внимание, но друго не можех да направя.

— Побързай, синко!

— Ида!

Хукнах навън и не губех повече дъх за приказки. Татковият район бе точно на север от моя; границата между тях минаваше по средата на парка. Когато стигнах до там, отначало не можах да го видя и го подминах.

— Тук, синко, тук — в колата!

Този път го чух и по телефона, и по въздуха. Обърнах се и видях колата — голямо дуо „Кадилак“ като тези, които обикновено използваме в Отдела. В нея имаше човек, но беше много тъмно и не можех да видя кой е. Приближих внимателно и когато чух: „Слава богу!? Мислех, че никога няма да дойдеш“, познах татковия глас.

Наведох се, за да вляза в колата. Трябва да ме е ударил точно в този момент.

Когато дойдох в съзнание, ръцете и краката ми бяха завързани. Седях на второто шофьорско място, а Стария караше. Моето кормило бе вдигнато неестествено високо. Разбрах, че летим и това окончателно ме разбуди.

Стария ме погледна и каза приветливо:

— По-добре ли се чувстваш?

От мястото си виждах плужека, яхнал раменете му.

— Малко по-добре — признах.

— Съжалявам, че се наложи да те ударя — продължи той, но нямаше друг начин.

— Предполагам.

— Засега ще трябва да те оставя завързан. В последствие ще измислим нещо по-добро — той се засмя със старата си сатанинска усмивка. Странно как личността му се проявяваше във всяка дума, изречена по заповед на плужека.

Не попитах какво „по-добро“ бихме могли да измислим; не исках и да зная. Концентрирах се върху връзките на ръцете и краката си, но напразно; Стария не се беше изложил.

— Къде отиваме? — попитах.

— На юг — отвърна той, без да престане да се занимава с таблото. — Далеч на юг. Момент само, да задам на този сандък курса и ще ти обясня какво ни предстои. — Той се позанимава още няколко секунди, след което каза: Така... сега ще се изкачим на тридесет хиляди фута.

Споменаването на тава голяма височина ме накара да погледна контролното табло. „Сандъкът“ не само изглеждаше като едно от дуотата на Отдела; той *беше* една от нашите коли с подсилени двигатели.

— Откъде взе колата? — попитах.

— От един таен гараж на Отдела в Джеферсън Сити. Никой не бе успял да я открие. Късмет, а?

По въпроса можеше да има и повече от едно мнение, но не започнах да споря. Все още преценявах шансовете си и установих, че са между оскъдни и никакви. Бластерът ми бе изчезнал. Стария вероятно носеше своя от страната далеч от мен, защото не го виждах.

— Но това не е всичко — продължи той. — Имах късмета да попадна на може би единствения незаразен от треската господар в Джеферсън сити... не че вярвам в късмета, де. Така че, в края на краищата, печелим. Това е като да играеш и от двете страни в много трудна шахматна партия.

— Не ми каза къде отиваме — настоях аз. Единственото, което ми оставаше, бе да говоря.

Той помисли секунда-две.

— Извън Съединените щати, можеш да бъдеш сигурен. Моят господар може да е единственият здрав на целия континент, а не ми се рискува. Мисля, че полуостров Юкатан е място тъкмо като за нас. Курсът е програмиран за там. Ще се окопаем там, ще увеличим броя си и ще поемем на юг. А когато се върнем обратно тук — ох, как ще се *върнем*! — няма да допуснем старите грешки.

— Татко — каза аз, — защо не свалиш тези връзки от мен? Нарушава се кръвообращението ми. Знаеш, че можеш да ми се довериш.

— Скоро, скоро... всяко нещо с времето си. Почакай изцяло да мина на автопилот.

Колата продължаваше да набира височина; подсилена или не, тридесет хиляди не е малко за дуо, което при създаването си е било

предназначено за семейни разходки.

— Изглежда си забравил — продължавах аз, — че бях с господарите дълго време. Зная кое как е и мога да ти дам честна дума...

Той се ухили.

— Не учи баща си как да прави деца. Ако те развържа, ти ще ме убиеш или ще се наложи аз да постъпя така с теб. А си ми нужен жив. Двамата с теб ни чакат големи дела, синко. Ние сме хитри, ловки, съобразителни; ние сме точно каквото е предписал чичо доктор.

Не отговорих. Той продължи:

— Като стана дума, че знаеш кое как е... Защо не ми каза, синко? Защо скри това от мен?

— Ъ?

— Не ми каза колко е хубаво. Нямах представа, че човек може да изпитва такова спокойствие и удовлетворение. Не съм бил така щастлив от години, откакто... — той сякаш се обърка, но продължи: — ...откакто почина майка ти. Но това няма значение; сега е по-хубаво. Трябваше да ми кажеш.

Внезапно ме заля вълна на отвращение; забравих за играта, която играех.

— Може да не съм го виждал по този начин. Ти също би мислил другояче, стар глупако, ако нямаше на гърба си плужек, който мисли с твоя мозък и говори през устата ти!

— Спокойно, синко — внимателно каза той и — Господ да ми е на помощ! — аз действително се *успокоих*. — Скоро ще мислиш като мен. Повярвай ми, точно затова сме били създадени; това е нашата съдба. Човечеството е разделено в междуособни войни. Господарите ще го обединят.

Помислих си, че вероятно има и такива умници, които са готови да продадат душата си в замяна на обещание за мир и спокойствие. Но не го казах на глас.

— Няма да чакаш още много — каза внезапно Стария, като погледна таблото и направи някои последни донастройки. — Вече сме на автопилот. Следваща спирка: Юкатан. А сега на работа. — Той стана от креслото и коленичи в тясното пространство до мен. — За всеки случай — каза, докато затягаше предпазния колан около кръста ми.

Вдигнах рязко коляно и го ударих по лицето.

Той се оттегли назад и ме погледна. Не беше ядосан.

— Палаво момче, палаво. Бих могъл да се обидя, но господарите са над тези условности. А сега бъди послушен той се върна до мен и провери връзката на ръцете и краката ми. От носа му течеше кръв, но той дори не си направи труда да я избърше. — Така е добре. Бъди търпелив; това няма да трае дълго.

Върна се на своето кресло, седна в него и се наведе напред, подпрял лакти на коленете си. Така много добре виждах господаря му.

В следващите няколко минути не се случи нищо. Единственото, за което мислех, бе как да се развържа. Стария изглеждаше заспал, но подозирах, че може и да се преструва.

Изведнъж по средата на твърдата рогова обвивка на паразита се появи една линия и започна да се разширява пред очите ми. Скоро вече виждах отвратителното, полупрозрачно тяло на гадната твар. Пространството между двете половини се разшири... и аз най-последно разбрах, че плужекът се делеше, смучейки плът и жизнени сили от тялото на баща ми, за да създаде свое копие.

Другото, което разбрах и което ме ужаси, бе, че разполагах с не повече от пет минути собствен, личен живот. Новият ми господар се раждаше в момента и скоро щеше да бъде готов да ме възседне.

Ако беше възможно човек да разкъса връзките, с които бях завързан, аз щях да успея. Положих всички усилия, но възможностите на плътта са ограничени. Стария не обръщаше внимание на моите напъни. Предполагам, че не е бил в съзнание — плужекът сигурно го бе оставил без управление, докато бе зает с деленето си. Или просто му бе подал заповед за обездвижване. Както и да е, Стария не помръдна.

Когато вече се бях отказал от опитите да се освободя, изтощен и сигурен, че няма да успея, погледнах плужека и видях на гърба му сребристата линия — сигурен признак, че деленето ей сега ще приключи. Точно това ме накара да помисля за друго решение, доколкото обърканият ми мозък можеше да мисли.

Ръцете ми бяха вързани една за друга зад гърба, а краката долу, при глезените; освен това бях стегнат през кръста за креслото с

предпазния колан. Но краката ми бяха свободни, в смисъл, че можех да ги движа заедно от кръста надолу. Вдигнах ги високо и ги стоварих върху контролното табло... в следствие на което се включиха всички стартови ракетни ускорители.

А това прави доста „g“. Не мога да кажа точно колко, защото не зная колко ускорители са били останали на колата в този момент, но при всички случаи доста. И двамата бяхме притиснати към облегалките на креслата, татко много по-силно, защото аз и без това бях закопчан с предпазния колан. Когато той бе хвърлен назад, плужекът на гърба му, гол и беззащитен, се оказа между чука и наковалнята.

И буквално се разхвърча на части.

Татко изпадна в състоянието на спазъм на всички мускули, което бях виждал вече три пъти. Той падна върху контролното табло с изкривено в ужасна гримаса лице и шаваци пръсти.

Колата рязко се гмурна надолу.

Седях и гледах как падаме, ако това можеше да се нарече седене — по-скоро висях на предпазния колан. Ако татко не беше потрошил почти цялото контролно табло, падайки върху него, можеше и да успее да направя нещо, макар и с вързаните си крака. Опитах се, но безуспешно. Колата вече не се подчиняваше.

Висотомерът не си губеше времето. Още преди да успее да го погледна, бяхме паднали на единадесет хиляди фута. После девет... седем... шест — докато навлязохме в последната миля.

На хиляда и петстотин фута височина се изстреляха ракетните забавители на носа, един по един. Всеки път коланът се врязваше в корема ми. Мислех, че колата ще успее да кацне гладко, макар да бях видял състоянието на контролното табло.

Все още се надявах, че ще се спасим, когато се блъснахме.

Първото, което усетих, щом дойдох на себе си, бе някакво слабо полюшване. То ме дразнеше и исках да престане, защото и най-слабото помръдване ми причиняваше непоносима болка. Успях да отворя едното око — другото не се подчини — и тъпо се огледах, търсейки източника на полюшването.

Над главата си видях пода на колата, но мина доста време, докато го възприема като такъв. Започвах да се досещам кой съм, къде се намирам и какво се бе случило. Спомних си падането и удара... и разбрах, че бяхме паднали не върху твърда земя, а на вода — може би в Мексиканския залив. Това не ме интересуваше.

Мисълта за баща ми ме доведе до отчаяние.

Скъсаният предпазен колан висеше над главата ми. Ръцете и краката ми все още бяха завързани. Едната ми ръка бе счупена, едното око затворено и дробовете ме боляха при дишане. Престанах да правя сметка на нараняванията си. Татко го нямаше върху кормилото, което ме учуди. С болезнени усилия успях да завъртя глава и огледах останалата част от колата със здравото си око. Той беше близо до мен, на не повече от три фута. Беше покрит с кръв и неподвижен и реших, че е умрял. Мисля, че ми отне поне половин час да допъляз до него.

Лежах с лице до неговото, почти буза до буза. Не можех да видя признаци на живот у него, а и неестественото положение на тялото му не даваше основание да мисля, че е жив.

— Татко — изстенах аз. После изкрещях: — *Татко!*

Клепачите му трепнаха.

— Здравей, синко — прошепна той. — Благодаря момчето ми... гласът му замря.

Исках да го раздрусам, но всичко, което успях да направя бе да извикам:

— Татко! Събуди се! Жив си, нали?

Той отново заговори и всяка дума му причиняваше силна болка:

— Майка ти... помоли да ти предам... че се... гордее с теб... — гласът му отново замря, а дишането му стана неравно и хрипливо.

— Татко — заплаках аз, — не умирай. Не мога без теб.

Очите му се отвориха и той каза:

— Ще можеш, синко, ще можеш — последва пауза и след това той с труд произнесе: „Боли ме“ и отново затвори очи.

Виках и крещях, но той не дойде в съзнание. След малко легнах до него и оставих сълзите си да се смесят с кръвта и мръсотията.

XXXV

А сега ще прочистим Титан!

Всички ние, които участваме в експедицията, написахме такива доклади. Ако не се върнем, те ще бъдат нашето завещание към човечеството; в тях е всичко, което знаем за паразитите — как действат и как трябва да се пазим от тях. Защото Кели се оказа прав: не може да има връщане назад. Въпреки успеха на операция „Милосърдие“, няма начин да бъдем сигурни, че на Земята не е останал нито един титанец. Дори миналата седмица в Юкон е била застреляна мечка с паразит на гърба.

Хората ще трябва да бъдат внимателни по всяко време, особено след двадесет и пет години, ако вместо нас се завърнат техните летящи чинии. Не знаем защо титанските чудовища спазват двадесет и пет годишния цикъл на сатурнианската „година“, но го правят. Вероятно причината е много елементарна; самите ние имаме много цикли, които съответстват на земната година. Надяваме се те да са активни само през един малък период от тяхната „година“; ако се окаже така, операция „Възмездие“ ще протече без всякакви проблеми. Но не разчитаме на това. Аз отивам — помогни ни, Господи! — като специалист по приложна екзопсихология, но също и като войник, както всички останали — от свещеника до готвача. Смятаме да покажем на тези плужеци, че са направили фатална грешка, като са се захванали с най-здравата, коварна, опасна, непокорна и най-способна форма на живот в тази част на галактиката; същества, които могат да бъдат убити, но не и поробени.

Аз лично се надявам, че ще успеем по някакъв начин да спасим малките елфоподобни хермафродити. Мисля, че с тях бихме могли да се споразумеем.

Дали ще успеем или не, човечеството трябва да поддържа заслужената си репутация за свирепост. Цената на свободата е готовността да влезеш когато и да е в битка и да се биеш безкомпромисно. Ако не научим това след нашествието на плузеците,

остава ни само да се присъединим към динозаврите и саблезъбите тигри.

Никой не знае какво може да се разхожда из Вселената. Плужеците може да се окажат любезни и добросърдечни, сравнени, примерно, с обитателите на планетите около Сириус. Ако това е била увертюрата, трябва да сме готови за първото действие. Досега смятахме, че космосът е празен и че сме господари на Вселената; дори след като видяхме това — онова, самочувствието ни не бе накърнено, защото Марс бе отдавна мъртъв, а Венера не беше все още започнала истински. Е, ако Човекът иска бъде на върха — или поне уважаван съсед — ще трябва да се бие за това. От плуговете отново ще бъдат изковани мечове; другото са бабини деветини.

Всеки от участниците в операцията е носил на гърба си плужек поне веднъж. Само който е бил под властта на врага, знае колко коварен и опасен е той... и как да мрази. Пътуването, както ми казаха, ще трае дванадесет години; тъкмо ще имаме време с Мери да довършим медения си месец. А, да, Мери също идва; повечето от нас са брачни двойки, а броят на останалите е балансиран по равно между мъже и жени. Дванадесет години — това вече не е пътуване, а начин на живот.

Когато съобщих на Мери, че отиваме на луните на Сатурн, единственият и коментар беше: „Добре, скъпи“.

Ще имаме време за две или три деца. Както казва татко: „Човечеството трябва да върви напред, дори да не знае накъде отива“.

Този доклад е доста несвързан; ще трябва да бъде редактиран. Но в него е написано всичко, което съм видял и преживял. Войната с чуждопланетна раса е преди всичко психологическа, а не война на техниката и това, което съм мислил и чувствал, може да се окаже по-важно от това, което съм правил.

Довършвам доклад в космическа станция „Бета“, откъдето ще се прехвърлим на крайцера на Обединените нации „Отмъстител“. Няма да имам време за редакция и ще го изпратя в този му вид, за забавление на бъдещите историци. Снощи се сбогувах с татко на Пайкс Пийк Порт.

— Довиждане, искаш да кажеш, а не сбогом — поправи ме той.
— Ти ще се върнеш, а аз смятам да устискам дотогава, ставайки все по-досаден и раздразнителен всяка година.

Казах, че и аз се надявам да се видим отново. Той кимна.

— Ще се справиш. Прекалено жизнен си, за да умреш. Вярвам в теб, синко, и в другите като теб.

След минута ще се прехвърлим на крайцера. Чувствам се възбуден. Дръжте се, кукловоди — свободните хора идват!

Смърт и разрушение!

Издание:

Робърт Хайнлайн. Кукловодите

Американска, първо издание

Издателство „Дизайн“, 1993

Редактор: Константин Щерев

Художник: Свилен Димитров

Компютърен набор: Елена Москова, Галина Петрова

Компютърна обработка: Христо Енев

Предпечатна подготовка: издателство „Дизайн“

Печатни коли: 11

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.